François Rey
Nopți de cernelă
erotismos

Ea a ales locul. El a ales orașul. Își vor petrece noaptea nunții într-un hotel luxos din Bruges. Încetul cu încetul, se descoperă unul pe altul, depășesc barierele, încalcă tabuurile. Zorii îi vor găsi schimbați.

La fel li se va întâmpla tuturor celor hotărâți să-și urmeze dorințele până la capăt, chiar dincolo de propriile lor fantezii: studenta care se oferă unui camionagiu în noaptea de Crăciun, tânăra care pune ochii pe un „războinic viking"... Oameni banali, complet nepregătiți pentru întâlniri nebunești, se vor topi în noaptea unică, extravagantă, de neuitat...

Un volum minunat de povestiri care combină tainic erotismul nestăvilit cu tandrețea iubirii.

„Șase nopți frumoase și pline de pasiune, povestite de un mare talent al literaturii erotice."

La Dépêche du midi

ISBN 978-973-143-327-1

tabu

www.nemira.ro

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REY, FRANÇOISE
Nopţi de cerneală / Françoise Rey; trad.: Laurenţiu Dulman. -
Bucureşti: Nemira, 2009
ISBN 978-973-143-327-1

I. Dulman, Laurenţiu (trad.)

821.133.1-31=135.1

Françoise Rey
NUITS D'ENCRE
Published originally under the title „Nuits d'encre"
© Françoise Rey

© Editura Nemira, 2009

Lector: Dana IONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Grafica Veneta SpA

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-327-1

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

De origine italiană după mamă, FRANÇOISE REY s-a născut în 1951 într-un sătuc din Isère, Franța. Și-a petrecut copilăria și adolescența la Grenoble, a studiat literele și a devenit profesoară de liceu mai întâi în Vendée, apoi în Beaujolais. În 1989, a publicat *La femme de papier* (în pregătire la Editura Nemira), roman întâmpinat elogios de critică și care, în scurtă vreme, a cunoscut un mare succes atât în Franța, cât și în străinătate. *La rencontre* (1993), *Nopți de cerneală* (1994) și *Le gourgandin* (1996) au consacrat-o drept „specialista romanului erotic de moravuri".
Căsătorită, mamă a trei copii, Françoise Rey predă în prezent la un mic liceu de țară, unde continuă să se dedice adevăratei sale pasiuni – profesoratul.

FRANÇOISE REY

Nopți de cerneală

Traducere din limba franceză
LAURENȚIU DULMAN

NEMIRA

Noaptea nunții

După ce omul de serviciu s-a retras discret, am privit pe îndelete camera sumbră, cu tavan înalt, care mirosea a ceară de parchet și a foc de lemne. Nu semăna defel cu imaginea pe care mi-o făcusem despre o cameră de hotel obișnuită. Te-ai întors către mine cu o mândrie înduioșătoare:

– Este unul dintre cele mai frumoase hoteluri de lux din Bruges!

– Mă așteptam să fie așa... Te-ai descurcat de minune.

– Fiecare cu rolul său: tu ai ales orașul, iar eu, vizuina. Îți place?

– Voi fi o bătaie de cap! Parcă am fi într-un poem de Baudelaire... *Mobile lucioase, lustruite de ani, tavane minunate, oglinzi adânci...* Toate se află aici...

– Chiar și canalele, draga mea! Chiar și canalele! Vino să vezi...

Apoi ai dat la o parte perdelele, iar eu, puțin surprinsă, am venit lângă tine, în fața ferestrei enorme:

– Știi poezia *Invitație la călătorie?*

– Îl poți citi pe Baudelaire chiar dacă nu ești student la Litere, nu-i așa? De altfel, știu multe lucruri despre Baudelaire...

– Ah, da? Îmi reciți puțin, ca să mă conving?

– Ce-i cu aerul ăsta malițios? Da, o să-ți recit, dar nu așa, la rece. Trebuie să fiu inspirat. O să recit când o să-mi vină...

– O să reciți și când „o să-mi vină" mie? Te previn că o să izbucnesc în râs. Iarăși ne îndreptăm spre o catastrofă!

– Ești o fire atât de materialistă! Încep să-mi dau seama de amploarea dezastrului: tocmai m-am căsătorit cu cea mai trivială femeie din lume... Trivializezi totul! Îl trivializezi chiar și pe Baudelaire...

– Mii de scuze, domnul meu! O să fac un efort: mâna dumneavoastră zburdă pe partea de jos a spatelui meu precum un ied pe o câmpie pascală. Îți place așa?

– Dar ție îți place peisajul ăsta? Vezi, e exact ce ți-ai dorit: plouă cu găleata, iar totul în jur e gri și rece. Ești mulțumită?

– Sunt mai mult decât mulțumită. Sunt aproape fericită.

– Aproape?

– Aproape.

– Și... de ce-ai mai avea nevoie ca să fii cu adevărat fericită?

– Ah, fericirea mea depinde de tine...

– Recunosc, e o sarcină dificilă... Crezi că o să fiu la înălțime?

– Când anume? Acum sau toată viața?

– Acum și toată viața.

– Atunci, să știi că va trebui să fii la înălțime, pentru că, de acum înainte, vreau ca fericirea mea să nu mai depindă decât de tine.

– Mă intimidează un pic ceea ce-mi spui... E... foarte plăcut...

– Foarte plăcut! Pfu!

– Lasă-mă să termin. Da, e foarte plăcut, e foarte măgulitor, dar e și destul de tulburător. Nu îndrăznesc să fac nici o mișcare. Am impresia că fiecare gest al meu contează...

– Așa e! Totul contează...

– Tocmai! N-ar trebui să fie așa. Vreau să am dreptul să mă înșel, să fiu prost și neîndemânatic, fără ca toate astea să capete proporții înspăimântătoare. De aceea voiam să te duc într-un ținut însorit de la malul mării, un ținut cu nisip și cocotieri. Când e cald și ziua, și noaptea, totul e mai simplu, mai ușor. Dar... aici avem parte numai de ploaie și mohoreală, iar tot ce vedem în jur e banal... Orice cuvințel al nostru o să rezoneze în liniștea mobilelor sinistre din camera asta, nu-i așa? Mă stingheresc...

– Ascultă-mă, iubitule. Strânge-mă în brațe – așa, cu putere –, și ascultă-mă. În primul rând, să nu-ți revendici nici un drept. Ești soțul meu de câteva ore, ceea

ce nu-ți conferă drepturi, ci doar îndatoriri... Cât privește prostia și neîndemânarea, află că mă bazez pe ele – sunt prima ta îndatorire. Mă bazez și pe timiditatea ta... Nu, nu zâmbi! Exact despre asta e vorba, despre timiditatea care te copleșește în aceeași măsură ca liniștea acestor pereți. Îți sunt extrem de recunoscătoare pentru această timiditate, întrucât și eu o simt, iar la mine e mai intensă, fără doar și poate... Dar nu mi-aș fi dorit ca, în noaptea asta și în cele care vor urma, să avem parte de plajă și căldură, pentru că amândouă îmi plac foarte mult și aș fi fost în stare să te neglijez un pic din pricina lor...

– Serios? Ai fi făcut așa ceva?!

– Poate că da. Nu spun că n-ai fi putut să rivalizezi cu plaja și căldura. Dar aș fi fost mai puțin atentă, mai puțin concentrată asupra propriului nostru climat... Poate că aș fi făcut totul de mântuială ca să ies cât mai repede în lumina soarelui, iar dimineața aș fi dat fuga la fereastră, fremătând de nerăbdare. Și toate cuvintele noastre s-ar fi pierdut în zgomotul valurilor. Dar aici tot ce spunem are ecou. Avem de făcut un lucru important și vreau să-l fac cu toată inima. Cu atât mai bine, dacă plouă și tot ce vedem în jur e banal. Vei fi soarele meu, relieful meu... Vom merge într-un ținut însorit abia mai încolo, ca să uităm de griji și să ne întoarcem cu gânduri noi. Dar acum gândurile mele sunt foarte noi, nu-i nevoie să fie primenite, iar cât privește grijile, n-am decât una – o grijă mare, cât se poate de serioasă – și nu vreau să uit de ea. Așa stau lucrurile.

– Ei bine, am lămurit măcar lucrul ăsta. Așa că vino încoace, așază-mi-te pe genunchi și vorbește-mi despre grija ta cea mare. Spune-mi! Te ascult.

– Știi bine despre ce-i vorba...

– Bineînțeles că știu, dar mi-ar plăcea foarte mult să-mi spui tu... Nu-ți impun nimic, e doar o rugăminte. E de datoria mea să-ți ascult confesiunea, să te oblig să vorbești un pic. Suntem doar noi doi și pot asculta tot ce-mi spui. Așa că haide, arată-mi cât de bine răsună cuvintele aici, cât de prețioase devin...

– Atunci, să-ți spun. Ne-am chemat familiile, am spus „da" în fața primarului și am sărbătorit, iar acum suntem căsătoriți. Dar simt că încă nu sunt cu adevărat soția ta. Cred că... Iartă-mă, dar cred că greul abia acum începe. Și sunt puțin îngrijorată, pentru că încercările pe care le-am făcut până acum n-au fost foarte convingătoare... Ce facem, dacă n-o să ne iasă niciodată?

– Dar bineînțeles că o să ne iasă! Ai să vezi! Amândoi o să ne străduim din toate puterile. Până acum, n-am avut niciodată condiții atât de bune, nu-i așa? Am fost mereu agitați...

– Mai ales eu!

– ...mereu grăbiți...

– Mai ales tu!...

– Da, recunosc, dar tu ai fost și foarte crispată...

– Aveam impresia că încalț un pantof prea mic și e greu să te destinzi în astfel de condiții...

– Şi eu aveam impresia asta. În aceeaşi măsură ca şi tine, sunt sigur...

– Da, dar era limpede că ţie îţi plăcea!...

Şi în timp ce ne şicanam cu o ironie tandră, dornici să prelungim această camaraderie amoroasă care uneori îi reţine pe îndrăgostiţii cei mai înflăcăraţi pe marginea patului, unde se înfruntă cu o ardoare aproape ostilă, mi-am amintit de camera întâlnirilor noastre, pe care mi-o punea la dispoziţie cu zgârcenie o colegă de facultate. Oare de câte ori ne-am întâlnit acolo? Tu erai un tânăr venit de departe, pe care-l întâlnisem din întâmplare în oraşul meu, iar eu încă eram încorsetată de temeri şi tabuuri, obsedată de o vinovăţie omniprezentă şi paralizată de stângăcia de neînvins a unei fete moderne care crede că eliberarea înseamnă să-ţi dai jos chiloţii cu mâini tremurătoare. Îmi plăcea să ne petrecem timpul împreună şi să stăm de vorbă, să ne plimbăm şi să facem dragoste. La capătul celei de-a patra încercări, dacă nu mă înşel, obosită de lipsa noastră de armonie, de graba ta solitară, de insatisfacţia ta constantă şi de indiferenţa dureroasă pe care ţi-o arăta trupul meu, am încercat să găsesc o frază amabilă prin care să-ţi spun că nu mai voiam să te văd. Încă mâhnită de încercarea ta prea repede încheiată, am murmurat:

– Păcat! Poate că te-aş fi cerut în căsătorie...

– Poate că n-aş fi spus nu...

Ce demon, ce curiozitate, ce presentiment neașteptat m-a făcut să cred că tu erai bărbatul vieții mele, iar eu, femeia vieții tale?

– Dar acum?... am continuat eu.

– Poți să mă ceri în căsătorie, oricum... ai răspuns tu.

Perioada scurtă și ciudată în care am fost logodiți nu a fost decât un vârtej de probleme financiare care trebuiau rezolvate, de date care trebuiau fixate și de prezentări în familiile noastre. Părinții noștri, uimiți de iminența neașteptată a evenimentului, îmi priveau cu luare-aminte abdomenul, crezând că identifică acolo cauza subită a grabei noastre. Dar nu mai făcuserăm amor. Doream să-mi păstrez restul de virginitate, ca să ți-l ofer drept cadou de nuntă, ca să mi-l ofer mie însămi, iar tu ai acceptat să respecți această învoială neobișnuită, care mă transforma din simpla amantă care fusesem într-o logodnică pătimașă și care ne permitea, în toiul secolului XX și în ajunul marii revoluții din '68, să visăm la noaptea nunții noastre...

Uneori, mă cuprindea o îndoială îngrozitoare și mă aplecam spre urechea ta, oriunde ne-am fi aflat – la medic, atunci când am fost la consultație, sau la tipografia unde am comandat invitațiile –, și te întrebam:

– Și dacă n-o să meargă mai bine?

Tu îți luai un aer foarte sigur de tine și îmi spuneai, cu unul dintre colțurile gurii ridicat într-un mod comic și cu sprâncenele încruntate:

– O să meargă!

Şi iată că acest amurg de noiembrie care năvălea încetul cu încetul în camera caldă, sufocată de draperii grele, mă găsea foarte aproape de tine – îţi stăteam pe genunchi, cu un braţ petrecut pe după gâtul tău, cuprinsă deodată de teama că aş putea plânge şi dornică să te iubesc foarte mult...

– Ce suspin teribil! ai glumit tu. Nu te simţi bine aici, cu mine, la căldură? Afară se lasă noaptea, iar aici arde un foc strașnic...

– *Blândeţe a serii, blândeţe a odăii fără lumină...*
Amurgul e dulce ca moartea cea uşoară,
Şi umbra care se strecoară încet şi calină
În volute se pierde... Totul în somn coboară...

– Ei! Eu nu vreau să dorm! A cui e chestia asta cu aer mortuar?

– A lui Georges Rodenbach... Ca din întâmplare, e belgian. E o poezie care mi-a plăcut dintotdeauna... Iar în seara asta am impresia că a fost scrisă pentru noi.

– Ai ales să venim la Bruges din pricina lui Rodenbach?

– Nu, nu tocmai...

– Ah, e mai bine aşa, pentru că, altminteri, aş fi devinit gelos...

– Pe un poet?

– Pe un poet!

– Dar ştii bine că eu trivializez totul...

– Ah! Ajunge! Eşti ironică tocmai acum? Femeie, te voi pedepsi!...

Și te ridici îndată, profitând de acest prilej neînsemnat ca să zdruncini cu brutalitate toropeala perfidă care mă adâncea în căldura blândă a trupului tău. Dintr-odată, ochii îți strălucesc, începi să tremuri, mă ridici și mă apropii de tine, trăgându-mă de încheieturile mâinilor. Cu capul dat pe spate, sorb respirația gurii tale poruncitoare, dulceața fermă a buzelor tale și nu-mi mai dau seama unde te oprești tu și unde încep eu. Mă strângi cu mâna stângă, iar dreapta ta mi se strecoară sub pulover cu o plăcută îndrăzneală, în timp ce-ți lipești trupul de al meu. Ah, da! Vei fi singura mea formă de relief, dar vârful tău deja mă înspăimântă... Iarăși vei face pe dracul împielițat și te vei dezlănțui de unul singur... Nu în seara asta, te rog! Cu mare efort, mă smulg din brațele tale.

– Nu, nu! Așteaptă! Nu știi ce ai promis?

– Ba da, dar și tu ai promis...

– O să încercăm, dar împreună. Nu mă lăsa în urmă.

– O să fac tot ce-mi stă în putință. O să fiu foarte blând, foarte cumpătat...

– Foarte răbdător?

– Foarte răbdător...

– Nu vreau să ne întindem. Nu mă ajută cu nimic dacă stau întinsă. Îmi dă impresia că sunt prea pasivă.

– La ordinele tale! Unde vrei? Pe gheridon, pe cufăr, pe măsuța de toaletă?...

– Nu, nu! Oprește-te! Nu râde de mine! Rămânem aici, în fotoliu. Adică eu rămân în fotoliu. Mă simt bine în el. Iar tu aici, în față, vino...

Îngenunchezi brusc la picioarele mele. Te iubesc pentru blândețea ta, pentru impetuozitatea ta ținută în frâu, pentru bunăvoința de proaspăt soț, atent și fermecător. Vei vedea că și eu am să fiu foarte binevoitoare...

– Mângâie-mi picioarele, te rog! Îmi place foarte mult...

– Așa, peste dresuri?

– Îhî! Da, așa, e minunat... Picioarele! Gândește-te la picioare!

– Bine, picioarele.

– Urci de-a lungul pulpelor, până în spatele genunchilor...

– Bine, până în spatele genunchilor...

– Apoi mângâi genunchii, rotunjimea rotulei. E aproape insuportabil.

– Dar aici? Pot și aici?

– Da, poți. Dar vreau ca, de fiecare dată, să pornești de tot mai jos și să ajungi din ce în ce mai sus...

– Știi că până la urmă o să ajungem acolo?

– Nu acum, nu acum! E prea bine...

– Da, dacă ai fi purtat ciorapi, nu dresuri, am fi ajuns deja acolo...

– Ciorapi, la vârsta mea! Când o să ajung o matroană de treizeci și cinci de ani, da, poate că o să port, ca să te mai pot excita...

– Dar nu există o vârstă pentru ciorapi...

– Ba da, există. Și există și un statut. Întrucât sunt soția ta, pot să-mi pun și șosete de lână cu ciucuri, dacă vreau...

– Să nu faci așa ceva niciodată, nefericito, c-o să mă pierzi! Gândește-te că nici tu n-ai drepturi, ci doar datorii...

– Și am datoria de a purta ciorapi?

– Ai datoria să-mi fii mereu pe plac, să mă stârnești, să mă exciți...

– Oh, dar am impresia că, pentru moment, te mulțumești și cu dresurile mele!

– Dar ia uitați-vă cum mă atinge! Cu piciorul! Nu ți-e rușine?

– Rușine? Nu, doar puțin teamă...

– De ce?

– Din pricina pantofului prea mic...

– Iarăși povestea asta cu pantoful!... Dar e o prostie să te necăjești atât de mult din pricina unui pantof! Întâi de toate, ce rost are pantoful în viață?

– Mai mângâie-mă, nu te opri! Pantoful e foarte important – gândește-te la Cenușăreasa. De altfel, când te căsătorești, se spune că ți-ai găsit un pantof pe măsura piciorului tău...

– Ai dreptate, dar un pantof – un pantof bun, se înțelege – se mulează, ia forma piciorului, nu e niciodată prea mic...

– Ba da! Gândește-te că surorile Cenușăresei n-au reușit să încalțe pantoful!

– Da, dar erau nasoale. Nici pantoful meu nu li s-ar potrivi surorilor Cenușăresei, dar ție o să-ți vină ca turnat. Ai să vezi!

– Crezi?

– Bineînțeles...

– De câteva clipe, îl simt atât de... În fine, atât de...

– St! St! St! Esențialul e să pregătești bine piciorul. Ridică-ți fundul și dă jos dresurile astea!

– Da, dar apoi îmi mângâi iarăși picioarele, altminteri, totul e pierdut...

– O să ți le mângâi... Hai s-o luăm de la capăt. Călcâiul, glezna...

– Ah! Mă gâdili!

– Pulpa, genunchiul – partea din spate și partea din față –, coapsa...

– Vai, exagerezi! Asta nu-i coapsa!

– Crezi? Ah, așa mă gândeam și eu... S-o luăm de la capăt: genunchiul, cei doi genunchi, coapsele, foarte, foarte blând, labiile – parcă așa li se spune, nu? – labiile și mai blând... Ah! Te deschizi, așa-i? Te deschizi acolo?

– Au! Necioplitule, dacă tot mă deschid, înseamnă că nu trebuie să forțezi încuietoarea.

– Iartă-mă, o să încerc încă o dată, foarte blând, o să-ți îmbunez încuietoarea, o să-mi umezesc degetul cu limba, uite așa. Zâmbește-mi, mică încuietoare, spune-mi că mă iubești...

– Ai grijă! Și acum o brutalizezi...

– Și ia zi, îmi spune cumva clitorisul tău să tac? Pentru că asta e impresia mea îngrozitoare. Nu cumva e puțin morocănos?

– El? Dar e cel mai binevoitor din lume! Numai că trebuie să fii politicos cu el, asta-i tot!

– Cum? Arată-mi...

– Așa, uită-te. Cu blândețe, vezi? Gata, a ieșit din cochilie. Hai, dă-mi degetul. Ușor. Ei? Aici. Îl simți?

– Ah, da! Da! Ce bine îl simt...

– Ușor, da?

– Foarte ușor... Ce-ai zice dacă aș aprinde veioza, ca să te văd?

– Aș muri de rușine...

– Da, fă asta pentru mine! Mori de rușine! Cred că o să-mi placă nespus de mult...

– Și eu vreau să te văd.

– Poate că eu o să fac față rușinii...

– Bineînțeles. Știu prea bine că ești un exhibiționist...

Te-ai ridicat ca să aprinzi o veioză mare, cu abajur fastuos și întunecat. Avea o lumină blândă, rozalie. Conturul trupului tău mare s-a decupat pe fondul acestei străluciri difuze și intime. Ți-ai desfăcut nasturii pantalonilor, iar corpul tău de faun blând, care deborda de o virilitate încăpățânată, a îngenuncheat din nou la picioarele mele.

În momentul acela, te-am dorit. Mi-am dorit să-ți răvășesc buclele cafenii, să inspir mirosul gâtului tău, să te iau în brațe, între picioarele mele, și să te strâng foarte puternic. Mi-ai îmbrățișat picioarele lipite unul de altul, mi-ai acoperit genunchii cu mici sărutări zgomotoase, i-ai mângâiat cu obrajii, apoi ai întrebat:

– Îți dai jos fusta?

– Dar tu îți dai jos puloverul?

– Dar tu pe al tău?

– Pantalonii? Cămaşa? Şosetele?...

– Dar maioul ţi-l dai jos?

– Nu, maioul nu!

– De ce?

– Îmi ţine de cald, mă protejează. Nu vreau să fiu complet goală...

– Ba da, complet goală! Vreau carne proaspătă! Sunt un căpcăun, vreau să te mănânc de vie!

– Nu, nu! Urechile nu! Opreşte-te sau ţip!

– Ţipă!

– Aaau! Ajutor! Prindeţi sadicul! Nu lăsaţi satirul să scape!

– N-o să vină nimeni. Absolut nimeni. În casele astea vechi nu se aude nimic. În plus, ştiu că am venit aici ca să ne petrecem noaptea nunţii...

– Şi atunci? În noaptea nunţii ţi se mănâncă urechile?

– Ţi se mănâncă tot, tot!

– Vai! Eşti îngrozitor! Cotrobăi peste tot. Ai putea cere voie...

– Nici vorbă de aşa ceva! Acum a venit momentul meu!

– Atunci, ai grijă! Au! Nu cu dinţii! Vai, nebunul ăsta îmi smulge părul!...

– Hm! Eşti caldă, mirositoare şi... şi foarte umedă, pe cuvântul meu!...

– Bineînţeles! Mă lingi!...

– Ah, iartă-mă! Iartă-mă! Dar asta nu-i salivă!... Nu fac decât să jalonez teritoriul. E o cremă pentru lustruit

pantofii. Mă pricep niţel la treaba asta... Ştii ceva? Vino, vino pe marginea fotoliului. Vino şi mai aproape. Aşa! Aşază-te bine. Haide, deschide-te puţin, îndepărtează picioarele... O să încercăm pantoful, vrei? Numai vârful... Ba da, ai să vezi că o să fie bine. Eu stau nemişcat, iar tu vii spre mine, în ritmul tău. Eu fac pe indiferentul, îţi mângâi sânii prin mătase, apoi talia şi şoldurile. Habar n-am ce se întâmplă – nu e treaba mea. Iar tu te apropii uşor. Nu mă mişc deloc, îţi jur! În acelaşi timp, te atingi şi tu acolo, pentru că eu nu prea ajung... Ei? Încercăm?...

Erai foarte nostim, rigid şi concentrat. Aveai ochii închişi, pleoapele strânse şi o grimasă stoică amuzantă, care îţi sălta obrajii şi îţi subţia buzele... Îţi ţineai promisiunea – nu te mişcai. Abia dacă simţeam pe umeri şi ceafă atingerea uşoară a degetelor tale care deveniseră dintr-odată blânde. M-am aşezat cu precauţie pe vârful penisului tău, care a fremătat şi s-a încordat. Am aşteptat să se liniştească acolo, în mijlocul meu, în adâncul meandrelor mele, iar când am simţit că aproape a adormit, l-am strâns cu şi mai multă putere. Un nou frison. Vârful său rotunjit se revoltă, iese din mine şi îmi alunecă între buze... Ce dulce e! Îl ţin strâns cu o mână. Aşa! Saltimbancul şi farsorul ăsta n-o să se mai ţină de şotii. Îmi doresc foarte mult să-l cunosc un pic mai îndeaproape, să-l gust şi să-l ling, să-l sorb cu gura mea devenită dintr-odată poftcioasă. Gata cu anorexia! Nu ştiam că-mi era atât de

foame. Nu te mai zbaţi. Ai luat poziţie de drepţi. Sunteţi rigizi. Amândoi – el şi cu tine – sunteţi galanţi, vă purtaţi cavalereşte... Dragii mei domni, închideţi ochii în faţa depravării mele, prefaceţi-vă că nu observaţi nimic. Înaintez puţin. Încă un pic? Cel mai mic dintre cei doi cavaleri ai mei este un adevărat martir creştin: se lasă înfulecat de un leu, dar stă cu fruntea sus. Văd cum se săvârşeşte acest sacrificiu: eroul e decapitat, dar rămâne foarte semeţ; capul său intră în gura fiarei cu coamă întunecată, apoi gâtul, iar în cele din urmă corpul său zvelt, de şarpe fermecat. Privesc fascinată luptele din arenă, călăul hrăpăreţ şi aedul care ciupeşte coardele unei ţitere complice. Niciodată clitorisul nu mi-a vibrat atât de puternic sub atingerea propriilor mele degete. Dacă mai înaintez câţiva milimetri, am să cad de pe fotoliul din care hămeseala m-a luat încetişor. Îmi părăsesc adăpostul cu fesele sprintene; femeia îndrăgostită nu mai are parte nici de fotoliu, nici de perne, confort şi puf: doar echilibrul şi forţa care mă vor ţine deasupra ta mă vor face să călăresc oblâncul magic al unei şei fermecate, să mă înalţ şi să cobor pe un cal de lemn pornit la galop în căutarea legendelor... Lancelot, iubirea mea, frumos cavaler al lacului, încercarea este grea, iar turnirul, inuman. Acum gemi întrucât trebuie să te păstrezi pentru bucuria alesei tale, ceri îndurare şi eu sunt făptura crudă care îţi cere să rezişti şi să nu cedezi. Haide, scumpul meu vasal, mi-ai jurat credinţă, trebuie să rezişti! Astăzi ne căsătorim, iar dacă mă vei împroşca înainte

ca eu să țip, dacă vei arunca spada și-ți vei goli teaca înainte ca eu să te strig, nunta nu va avea loc. Așteaptă, mai așteaptă un pic... Domnișoara ta e tânără, aleargă după iubire pe calul ei sacru, încă luptă, încă luptă, pentru că victoria este aproape... Perçifal, știu, știu că Graalul este un vas în care te opintești. La fiecare turnir al iubirii, toți cavalerii tineri și fervenți își lăsau sămânța înăuntru! Căutarea este minunată, am început să văd, mă apropii, îți poți frânge lancea, pentru că, iată, e gata, a venit, e aici, m-ai dus la orgasm și te iubesc...

Ți-ai înălțat spre mine ochii rătăciți, în care se citea o întrebare aproape dureroasă:

– Ei bine?... Ei bine?...

– Ei bine, da! Te iubesc! Dă-mi! Dă-mi totul, eliberează totul, dă smântână pentru pisicuța mea! Acum, cocota asta care făcea mofturi, curvulița asta care m-a chinuit atât de multă vreme jinduiește și iar jinduiește! Dă-i un biberon mare mofturoasei mele, curvuliței ăsteia...

– Lighioană mârșavă, te voi lăsa să tânjești! Făceai mofturi, pisicuțo!

– Acum nu mai face mofturi, nu mai face deloc...

– Sigur?

– Sigur!

– N-o să mai facă niciodată?

– O să ne înțelegem...

– Atunci, poate că am să fac ceva pentru ea.

– Dar o iubești foarte mult, nu-i așa?

– E o seducătoare, o brunetă frumoasă, cu boticul ei roz. Nu-i pot rezista... Ai grijă, am s-o zgâlțâi un pic...

Și m-ai întins pe podea, apoi te-ai așezat peste mine în grabă, plin de ardoare. În vatra mea focul încă ardea și îmi plăcea foarte mult că-l atâțai cu vătraiul tău nebunesc. Îmi șopteai la ureche:

– Mi se pare că pantoful ăsta...

– Un papuc, monseniore!

– Ce-ai spus? Eu îmi pun înăuntru mănunchiul secret, iar tu spui că-i un papuc?

– Din blană de veveriță! Un papuc din blană de veveriță gri! Elegant, distins și... foarte confortabil...

– Cenușăreaso, fii soția mea! Dă-mi piciorul, mâna și curul... Te voi umezi, prințesa mea, am o baghetă magică...

– Vai, o baghetă e puțin spus...

– Un baston, un drug, un ciomag, o vergea, o țepușă, un retevei... Și toate sunt fermecate. Ascultă! Ascultă, e un val gigantic! Auzi? Simți? Îți potolești setea? Iubești? Ai ajuns la orgasm?...

Două lovituri timide în ușa camerei noastre ne fac să ne ridicăm într-un cot. Încă răsuflăm greu.

– Doamnă, domnule, scuzați-mă. Vă deranjez pentru foc...

Ca să ne amuzăm, îi răspunzi, aruncându-mi o privire malițioasă:

– Dar avem foc!

În spatele ușii, o tăcere stânjenită.

– Vreau să mai pun ceva pe foc...

– Așa e! spui tu, sărind în picioare. Trebuie să mai punem ceva pe foc!

Complet gol, deschizi ușa și dai de un servitor foarte stânjenit care se preface că veghează asupra coșului cu lemne, de parcă ar fi sfintele taine. Am avut timp doar să mă învelesc cu pătura de pe pat – în cele din urmă, ajunseserăm să ne sprijinim de o latură a lui... Servitorul se apleacă pe vine în fața șemineului, fără să ne arunce vreo privire. Îl privești cu multă nonșalanță, sprijinit într-un cot de placa de marmură a șemineului și luminat de jos în sus de flăcările neastâmpărate. Ce aer de demon simpatic ai! Dintr-odată, un val de mândrie mă obligă să surâd și să respir repede. Bărbatul acesta este soțul meu. I s-a părut că sunt suficient de frumoasă, amuzantă, serioasă și matură cât să mă ia de soție și iată că a reușit să facă din mine o amantă convinsă, deși lipsită de experiență... Metamorfoza a fost încântătoare... Amintirile foarte clare ale împreunării și ale delirului nostru mă fac să mă arcuiesc, năpădită de o rușine delicioasă, și îmi aleargă pe spate sub forma unor mici frisoane. Mă ghemuiesc sub pilotă, cu un geamăt involuntar.

– Da, vin imediat! îmi promiți tu, cu aerul cel mai serios din lume.

Și întrucât servitorul, care stă cu spatele la mine, probabil că a făcut ochii mari, îi explici, prezentându-mă cu un gest vag al bărbiei:

– Soţia mea. În fine, acum nu se vede decât vârful aisbergului. Restul e sub pilotă...

Protestez:

– Mulţumesc pentru aisberg.

– Da, ai dreptate. Scuză-mă! La fel de bine aş fi putut să vorbesc despre un vulcan!

Servitorul înspăimântat bate repede în retragere, în faţa acestei mărturisiri de soţ satisfăcut.

– Gata. În principiu, ar trebui să ardă toată noaptea...

– Toată noaptea! Hm! Ce perspectivă încântătoare!

Îţi treci limba peste buze şi te holbezi la mine cu pupile avide. Vârcolacule, dragă cabotinule, te iubesc! Te amuzi pe seama acestui biet valet terorizat care, retrăgându-se în fugă, se izbeşte de unul dintre colegii săi – şi el ciocănea la uşa noastră.

Nou-venitul are un aer mai puţin tâmp. M-a reperat imediat – lâncezeam pe covor, drapată în voluptate şi într-o pilotă mare. Cu o atitudine plină de măreţie, se preface că nu-ţi ia în seamă goliciunea, afişează o demnitate impunătoare şi, în acelaşi timp, o tavă pe care se află o şampanie pusă într-o găletuşă şi două pahare.

– Dacă domnul şi doamna îmi permit... O atenţie din partea conducerii.

După ce examinează rapid priveliştea, pune tava pe un gheridon, bagă de seamă în treacăt că hainele ne sunt împrăştiate pe jos, apoi se interesează cu un respect ironic:

– E totul bine?

Cu un gest larg spre ușă, îl asiguri și, în același timp, îl expediezi:

– Totul e foarte bine...

Servitorul a murmurat: „Toate urările mele de fericire" sau ceva asemănător, a ieșit de-a-ndăratelea, a închis ușa fără să facă zgomot, iar noi ne-am recăpătat liniștea încântătoare.

Mi-e cald peste tot. În față, focul îmi arde chipul, sânii și picioarele, iar în spate, cel care mă incendiază ești tu: mă sprijin de tine ca de un vast perete de carne fierbinte, un perete de mușchi, nervi și piele. Tot spatele mi se atinge de corpul tău primitor și robust. Ți-ai petrecut un braț protector în jurul gâtului meu și acest colier greu mă învăluie într-o bucurie nouă, de prizonieră fermecată. Iar înăuntru mă înfierbântă șampania cu bulele ei mici și dese. Gura ta îmi răvășește urechea cu o dulce autoritate:

– Acum simți mai bine că ești femeia mea?

– Ah, da!

– Ce convingere încântătoare! Explică-mi!

– Am impresia că ai găsit codul secret... Înțelegi, e prima dată când mi se întâmplă așa ceva. Niciodată, cu nimeni, nici măcar cu tine. Și cu tine făcusem eforturi!

– Și pentru mine e prima dată.

– Mincinosule!

– Nu mint! E prima dată când simt așa, când totul e atât de bine, atât de... plin de emoție. În felul meu, și eu eram virgin.

– „Prima dată" e minunat și, în același timp, trist.

– Trist?

– Da, pentru că prima dată e promisiunea unei lungi serii de alte dăți. Dar e și din pricina doliului pentru ceva care nu se va mai întâmpla. Nu pot fi mai multe prime dăți...

– Ba sigur că pot fi. Bineînțeles că or să fie mai multe prime dăți. Or să fie o mulțime! Suntem împlătoșați cu virginități. Suntem virgini peste tot – în față, în spate...

– Oh! Te văd.

– Și mintea ta e virgină. Toate barierele și tabuurile or să cadă pe rând și o să avem parte de tot atâtea prime dăți!

– Crezi?

– Sunt absolut sigur.

– N-am putea face totul aici, în aceste câteva zile?

– Din fericire, nu. Trebuie să ne păstrăm și pentru mai încolo, astfel încât călătoria de nuntă să dureze cât mai mult posibil...

– Prezintă-mi pe scurt programul viitoarelor noastre prime dăți, ca să-mi fac o idee.

– Nu ți-e teamă că astfel s-ar putea ca interesul să fie dezvirginat?

– Cuvântul e bine ales!... Dar nu, dimpotrivă, vreau să-mi prepar cu minuțiozitate un mic cocteil de teamă și nerăbdare...

– Frumos spus! Ei bine, sunt câteva lucruri care mi se par a fi cele mai urgente: prima dată când vei avea

orgasm pe gura mea, prima dată când voi ejacula în a ta, prima oară când o să ți-o... când o să ți-o...

– Când o să mă fuți în cur, ce mai!

– Văd că șampania te face să folosești anumite cuvinte mai ușor.

– Obiecție! Niciodată n-am fost o mironosiță în privința asta!

– În ce privință?

– Cât privește anumite cuvinte, zăpăcitule!

– Ah!

– Mai degrabă tu...

– Eu?

– Da, mai degrabă tu ai o pudoare ciudată față de cuvinte. Și nu față de cele porcoase, ci față de cuvintele tandre. Uite, o să adăugăm pe listă prima dată când o să născocești pentru mine o puzderie de vorbe de amor tandre și caraghioase...

– O să sufăr...

– Nu neapărat. S-ar putea s-o faci în mod natural...

– Prima dată când mă vei lăsa să-ți fotografiez trupul și să-ți înregistrez gemetele în timp ce facem dragoste...

– Prima dată când o să-mi scrii o poezie și o scrisoare pornografică...

– În fine, o mulțime de prime dăți, ce mai!

– Cum adică „în fine"? Mi se pare că lista e puțin cam scurtă...

– Ei, dar știi multe lucruri pentru o tânără proaspăt căsătorită, care are piciorul sensibil!

– Poate că n-am experienţă, dar am fantezii!

– Fantezii! Interesant! Spune-mi una!

– Ah! Asta nu! N-aş putea...

– Nici măcar una mică?

– Nici nu se pune problema!

– Prima dată când îmi vei povesti una dintre fanteziile tale...

– Prima dată când vei ghici una dintre ele...

– E o provocare? O încurajare? Vrei să ghicesc?

– Bineînţeles!

– De ce?

– E complicat.

– Explică-mi, totuşi!

– Ei bine, fantezia e un lucru intim, personal, preţios, pe care am vrea să-l împărtăşim celui pe care-l iubim, dar e atât de delicat şi de fragil, încât nu-l poţi mânui oricum. E ca un material care nu trebuie atins cu mâinile...

– Deci, dacă-ţi ghicesc o fantezie, nu vei mai fi nevoită s-o atingi cu mâinile ca să mi-o oferi...

– Exact! Pe de altă parte, atunci când nutreşti o fantezie, întotdeauna te simţi puţin singur, puţin monstruos şi îţi e ruşine un pic de născocirea ta. Dacă celălalt ghiceşte înseamnă că fantezia poate fi intuită, că e accesibilă şi nu-i chiar atât de monstruoasă. E liniştitor.

– Bine, atunci, am să te liniştesc. O să fac o listă impresionantă de fantezii şi nu se poate ca, printre ele, să nu le recunoşti pe ale tale. Eşti de acord?

– Dă-i drumul!

– Să vedem... Visezi să fii posedată prin toate părțile deodată?... De mine și lumânarea asta, de mine și vătraiul ăsta, de lumânare și vătrai, în timp ce eu te ling, iar tu stai așezată pe acest scăunel de rugăciune. Sau servitorul de mai adineauri intră și face striptease, i-o trag, mi-o trage și el, apoi ți-o tragem amândoi, iar el are un pămătuf sub braț și te gâdilă peste tot cu penele; apoi mă suge, îl sug, îl sugi, ne sugi pe amândoi, ne masturbezi, te masturbezi, ne masturbăm...

– Oprește-te! Oprește-te!

– Câte am zis până acum?

– Hm... Dar toate astea-s cam banale!

– Cam banale? Așteaptă! Oglinda! Facem amor în fața oglinzii!

– Banal!

– În baie!

– Am văzut chestia asta de prea multe ori!

– La fereastră! Nu-i rău la fereastră, nu? Chem lumea și ne dăm în spectacol!

– N-ai văzut cum e vremea?

– Perdelele și lustra! Facem un număr de acrobație la trapez!

– Exact! Iar apoi ne izbim de podea și ne terminăm călătoria de nuntă la spital!

– Gata, știu! La spital! Infirmierele, halatele albe, doctorii!...

– Hm...

– Nu zici nu?

– Nu zic nici da...

– Dar sunt pe aproape? Pansamentul, instrumentele, sângele, durerea...

– Ooof!

– Masa de operație, chirurgul, stetoscopul, speculul... Scaunul ginecologic!

– Haide, poate că e mai bine să ne oprim...

– Aha! Am impresia că ți-am ghicit o fantezie! Așa-i?

– Ascultă, mi se pare un joc prostesc, dacă îl continuăm prea mult.

– Deci am descoperit una... Unde te duci?

– Să fac pipi. Se poate?

– Mă iei cu tine?

– La toaletă?

– Te rog!

– În nici un caz!

– E interzis?

– Hm... Da, îți interzic eu...

– E prima dată când îmi interzici ceva!... Primul tabu pe care-l recunoști! E prima dată când voi încălca unul dintre tabuurile tale. Trebuie să bem pentru asta!

– Te pricepi la cuvinte!

O mică neliniște delicioasă m-a împiedicat să accept paharul pe care mi l-ai oferit. Dar și sentimentul clar că trebuia să fiu perfect lucidă ca să pot trăi din plin ceea ce mi s-ar fi putut întâmpla. Or, cu tine, presimțeam că urma să am parte de multe noutăți.

Și, în fond, îți purtam, încă de la început, o recunoștință plină de admirație.

Aveai un aer nevinovat și păreai un pic pierdut în gândurile tale. Am încercat să scap în mod perfid. Acesta era jocul și cunoșteai regulile la fel de bine ca mine. Mi-ai strâns foarte repede încheietura mâinii, iar degetele tale au trosnit de parcă ar fi fost cătușe.

– Vai! Ticăloasa voia să mă lipsească de prezența ei!...

– Haide! Dă-mi drumul! Nu-i nimic serios!

– E foarte serios! Vino! Te duc eu.

Și m-ai luat cu putere în brațe ca pe un snop. Baia era spațioasă și, fără îndoială, foarte confortabilă. Obiectele din porțelan străluceau în umbră. Eram cuprins de rușine, dar și de curiozitate.

– Te rog, nu aprinde lumina! te-am implorat eu.

– Dar n-o să văd nimic!

– Nu vreau să mă vezi! Sunt secretele *mele!*

– Și nu mi le împărtășești? Soția mea are secrete față de mine?

– Dar îmi ceri un lucru imposibil! Am și eu demnitatea mea, ce naiba!

– Doar nu vrei să spui că, atunci când erai mică, nu ai făcut niciodată pipi în fața unui prieten de joacă...

– Nu știu... Poate că da, însă gândește-te... Nu era același lucru...

– De ce?

– Pentru că m-am maturizat.

– Te porți cu mine mai rău decât cu un simplu prieten din copilărie, sub pretextul că te-ai maturizat. Și dacă am redeveni copii? Poate că nu-i neplăcut!

– Nu pot, mă blochez! Nu pot să revin la jocurile mele de fetiță, nu mai sunt la fel și, în primul rând, am păr pubian, iar asta ar face ca exhibiționismul meu să aibă un aer artificial... În plus, deși vreau să-ți ofer absolut orice, ăsta e, totuși, un lucru privat, și n-are nici o legătură cu voluptatea!

– Ba da, are legătură! E un lucru voluptuos, tocmai pentru că e privat!... Să știi că refuzul tău e un motiv de divorț! Nu pot rămâne soțul unei femei care îmi arată că are o viață privată chiar din noaptea nunții!

– O viață privată!... Asta e o prostie! Dacă aș fi obligată, dacă aș avea mâinile în ghips și ar trebui să mă bizui pe tine, mi-ar fi rușine, dar până la urmă ți-aș da voie să mă ajuți și aș aștepta să-mi faci mici servicii... intime. Dar acum nu suntem obligați să împărtășim – cum să spun? – lucrurile mai puțin nobile...

– Dar ar fi mișto tocmai pentru că nu suntem obligați. Ar fi o alegere liberă...

– Recunoaște, e o alegere pe care ai făcut-o întrucât ai simțit că e lucrul care m-ar jena!

– Da, voiam să fii rușinată și pudică. Îți dai seama că-mi place să te văd așa! Îmi place când te silești să-mi fii pe plac.

– Simt că o să-ți cedez. Într-un fel, îmi ceri să-ți dau o dovadă de iubire, nu-i așa?

– Nu, nu, nu-ți cer nimic! Știi bine că n-am nici un drept...

– În schimb, eu am datorii, nu-i așa?

– Tu ai spus-o!

– O nouă variantă a datoriei conjugale: să te pișii cu ușa deschisă!

– Nu apreciezi noile variante ale datoriei conjugale? Ai grijă să nu aluneci pe panta rutinei!

– Rutină?! N-am făcut dragoste decât o dată!

– Bergson a spus cândva: „Obiceiul se formează începând cu prima dată!"

– Ah! După poeți, vin filozofii! În noaptea asta, e lume bună în camera noastră!

– E alaiul nostru nupțial. Nu degeaba m-am căsătorit cu o literată!... Cum facem?... Uite, îi dau pe toți afară! Nu s-a pus problema să te pișii cu ușa deschisă, așa că o închid. Aprind lumina... ia să vedem... unde e întrerupătorul?... Nu becul ăsta – are o lumină prea crudă... Ah, uite! Becul de deasupra chiuvetei, cu abajur în formă de lalea... Frumoasă floare, nu ți se pare? Vrei să faci un pipi mic?

– Nu îndrăznesc.

– Haide! Fă-o pentru mine? Atunci când eram mic, am privit pe furiș fetițe așezate pe vine, dar n-am văzut niciodată nimic clar... Îți dai seama că, la vârsta mea, n-am văzut niciodată în acțiune o uretră de femeie?

– Nici eu!

– Nici măcar cu o oglindă?

– Nu!

– Eşti pudibondă şi, în plus, mincinoasă!

– Merg bine împreună...

– Haide! Gata cu discuţiile! Îţi ordon să te aşezi aici imediat!

– Poftim? Acum îmi dai ordine?

– Da, am datoria de a fi autoritar! Se pare că, din când în când, e plăcut. Autoritar şi blând. Te rog, iubito, vino şi aşază-te!... De fapt, nu te aşeza! Urcă-te pe closet! Stai pe vine. Vreau să văd ceea ce n-ai arătat niciodată nimănui, vreau să te văd de foarte aproape făcând pipi numai pentru mine!

– Pentru numele lui Dumnezeu, iubitule! Dacă din prima noapte te amesteci atât de mult în treburile mele intime, ce secret o să-mi mai rămână? Ce altceva voi putea să-ţi ofer mai încolo?

– Dacă o să caut cu atenţie...

– Nu căuta, te rog, şi... ţine-mă, să nu cad! Iar dacă o să te ud, să nu mi te plângi!

– Nu va fi decât o revenire la lucrurile de altădată!... Ei bine?

– Ei bine, m-am blocat! Întoarce-te! Măcar să încep fără tine...

– Mă întorc. Te asigur că, în noaptea balului, Prinţul s-a îndrăgostit lulea de Cenuşăreasa, pentru că a surprins-o în timp ce-şi ridica poalele rochiei în spatele unui tufiş!

– Măcar de-aş avea un tufiş!...

Când ți-ai întors capul spre mine, alarmat de zgomotul unei cascade pe care, spre marea mea rușine, reușeam cu greu s-o direcționez, pe chipul tău nu se citea atenția sfredelitoare și ironică la care mă așteptam și nu se vedea nici acea pândă aproape animalică – ochii mijiți, sprâncenele coborâte, gura închisă și fremătătoare – pe care o observasem la tine uneori, ci o seriozitate îngăduitoare, blândețea cuiva care se căiește, ca și cum dintr-odată te-ai fi sfiit de propriile tale dorințe și ți-ar fi fost rușine că alesesem să le satisfac. Mi-am dat seama atunci că situația ta era mai grea decât a mea, pentru că nu te poți transforma dintr-odată în organizator de jocuri erotice, regizor de imagini indecente, violator de tabuuri, denunțător al rutinei... Poate că rezistența mea te-a agasat sau te-a dezamăgit, dar cu siguranță te-a încurajat. Altminteri, ai fi rămas nebunul binevoitor, magicianul neînțeles, capriciosul genial și solitar, care încearcă să iasă din rutină, dar care cedează în cele din urmă, din pricina iubirii și a plictiselii: „Închide-ți ușa, fetița mea. Și cu atât mai rău pentru noi..."

Dar mă supusesem voinței tale și, dintr-odată, simțeam că ești copleșit de ideea că gestul meu era o dovadă de dragoste pentru un călău ciudat, căruia mă străduiam să-i fiu pe plac. Situația nu mai era jucăușă și devenea apăsătoare din pricina unei rușini neașteptate – oare nu e normal ca un exces să fie urmat de un altul?...

Și, totuși, aveai dreptate. Începând din acea noapte, viața noastră comună avea să ne ducă la o apropiere cotidiană, la o ciocnire nu întotdeauna romantică a existențelor noastre, a corpurilor noastre și a întâmplărilor celor mai banale prin care aveam să trecem. Încetul cu încetul, obișnuința – rutina – avea să ne închidă ochii și să ne banalizeze delicatesele, iar uneori aveam să sfârșim prin a trăi unul alături de celălalt fără prea multă cochetărie și poate fără să ne respectăm prea mult, pornind de la principiul că soții n-au secrete unul față de celălalt și, în consecință, sunt lipsiți de pudoare între ei. Tu sfidai timpul, îi anticipai uzura și transformai anumite neglijențe ale noastre în ceartă somptuoasă, în mic scandal intim, în cadou de nuntă provocator și tandru.

Voaierismul tău era un mod de a-mi spune „Îmi place tot corpul tău, îmi plac mecanismul și secretele lui. Sunt soțul tău, cel care îți farmecă zilele, alchimistul îndrăgostit, și știu să-ți transform murdăria în comori..."

Numai că iată, magul meu binevoitor nu era decât un ucenic vrăjitor, și, dintr-odată, și-a dat seama că-i lipsea iscusința... Stăteam în acea poziție obscenă și m-am gândit foarte repede la ce aveam de făcut, uitându-mă la chipul tău frumos și puțin îndurerat, încremenit în căutarea cuvintelor potrivite și a gestului pe care ar fi fost bine să-l faci. După aceea, am hotărât să-ți iau locul, să te scutesc de a mai avea inițiative, și

m-am transformat cât se poate de convingător în zâna Viviana[1], într-o cocotă drăgălașă, apoi mi-am dorit să-l seduc și să-l osândesc pe Merlin...

– Îți place ce vezi? Ți-am satisfăcut curiozitățile de băiețel?... Așteaptă! Nu s-a terminat!... Mă opresc doar un pic – vreau să prelungesc plăcerea, atât pe a ta, cât și pe a mea. Privește cu atenție: am întrerupt apa, totul e închis și bine strâns. E suficient să mă încordez cu putere. Trebuie să-mi încordez și pizda. În felul ăsta, totul se oprește. Perineul se ridică, iar carnea se întărește. Apoi mă relaxez: am impresia că mă desfac precum florile filmate în ralanti, ca un nufăr mare care se deschide, ca un fluture care își desface aripile, ca o anemonă-de-mare în timp ce respiră... Să nu duci dorul Italiei – o să-ți reproduc fântâna arteziană de la Villa d'Este[2]. Ia uite, un mic izvor!... Mai tare? Știu, trebuie să împing, dar ar sări stropi. Și mă opresc încă o dată. Asta mă înnebunește. Când eram mică, mă băgam în baie și mă masturbam exact așa. Îmi chinuiam vezica. Mă desfătam cu dușuri intermitente, cu gheizere capricioase. Te-ai uitat cu atenție la capătul mititel al stropitorii mele? Privește cu atenție:

---

[1] Personaj mitologic din ciclul legendelor regelui Arthur, ucenică a vrăjitorului Merlin, pe care, în cele din urmă, îl vrăjește și-l închide într-o temniță fermecată (n. tr.).

[2] Palat construit la jumătatea secolului al XVI-lea la Tivoli, în apropiere de Roma (n. tr.).

e oval, sidefiu, un pic tare. Uită-te, dă pe afară! Am să dau la iveală o picătură, o lacrimă blondă. N-o să meargă prea departe, o să alunece de-a lungul jgheabului şi o să mă umezească în partea de jos. Mă gâdilă. Eşti mulţumit de planul tău măreţ, de uretra de femeie în acţiune? Spune! Ia zi, este o primă dată, nu?... Cel mai greu e să scoţi doar câte o picătură, înţelegi? Să te destinzi, să simţi că te umfli din cauza presiunii. Să te deschizi uşor, uşor. O picătură, una singură, apoi hop!, închizi imediat vana. Asta îţi dă un sentiment cumplit de frustrare, un fior şi, în cele din urmă, simţi că ţi se excită tot trupul... Ah! Asta te excită şi pe tine, aşa-i? Ne dedăm unei distracţii destul de porcoase, nu ţi se pare? Vrei să-mi înfrânez o picătură pentru tine?...

Stăteai pe vine în faţa mea, ca şi când demonstraţia mea te-ar fi vrăjit, erai un rege mag care adora o comoară sublimă şi obscenă, iar sceptrul învârtoşat dintre coapsele tale îmi dezvăluia pasiunea şi credinţa ta.

Dintr-odată, te-ai ridicat, mi-ai întins mâna ca să cobor de pe acel tron ciudat al indecenţei pe care îl înălţaseşi pentru mine, apoi te-ai aşezat confortabil pe el şi mi-ai spus:

– Vino deasupra mea şi continuă!

Convinsă şi supusă, te-am încălecat. Mădularul tău a alunecat ca o gondolă minunată pe canalul pregătit de mine, afundându-se în adâncul meu. Am privit între picioarele noastre: mădularul dispăruse, iar părul

meu și al tău se atingeau de parcă ar fi fost un singur crâng. Eram niște siamezi legați printr-o pădure magică, o Broceliandă[1] adâncă, sub care se ascundea marele șarpe cu creastă, monstrul din lac. Aveai un aer misterios și inspirat.

– Nu-ți mișca nici picioarele, nici bazinul. Fă ce făceai și înainte – împinge picătură cu picătură...

– Ai pătruns atât de adânc în mine, încât o să simți totul: cum mi se deschide vezica și cum mi se umflă uretra, apoi căldura stârnită de libertatea pe care mi-o iau... Simți?

– Da, simt că te sprijini pe mine...

– Gata! Ți-am făcut o mică perlă, una singură... Se prelinge pe mine, iar acum, pe tine. Pe părul tău pubian. Și mă încordez foarte tare. Simți că am închis robinetul?

– Mă strângi, te încleștezi în jurul meu. E bine. Simt că mă strângi cu putere. Mai vreau o dată!

– Bine! De câte ori vrei! Uite! Încă o dată. Și, de fiecare dată, trebuie să mă străduiesc tot mai mult. Aproape că m-am golit.

– Străduiește-te! E din ce în ce mai bine. O să mă duci la orgasm doar masându-mă așa, cu interiorul tău. E ca și când m-ar suge o gură foarte adâncă... Dar tu ai putea să ai orgasm așa, fără să mă călărești?

---

[1] Pădure legendară din ciclul legendelor regelui Arthur (n. tr.).

– Bineînțeles! Și pe mine mă înnebunește să te mestec cu vaginul. Cu fiecare efort, îți distilez încă o picătură. Iar când o să ai părul pubian îmbibat cu ploaia mea, o să am orgasm...

– Înseamnă că o să se întâmple curând. Pubisul îmi e ca o pădure virgină: stufos, jilav, cald...

– Sper să fie o pădure virgină. Sper să fiu prima ta amazoană, prima ta aducătoare de ploaie, prima ta climă tropicală. Ești primul meu bărbat. Tremur pentru tine, aștept furtuna care o să vină și încă se preling stropi din mine...

– Mai vreau câțiva stropi! Adu-mi o ploicică, o burniță, o grindină, o răpăială... Averse! Adu-mi un muson, un potop! Vreau să fiu Noe în arca ta, vreau să plutesc pe fluviul tău, să dansez în cataractele tale...

– Ascultă: flux, reflux, flux, reflux, vin, plec, mă deschid, mă închid, mă scurg, mă stăvilesc, te stropesc, te sorb, te împing, te înghit...

– Mai mult! Și mai mult!

– Mai mult! Mereu, mereu mai mult! Sunt ca o mare, o mare străbătută fără încetare, iubitul meu...

– Vezi portul? Vezi farul?

– Presimt farul imens, foarte înalt, foarte drept. Digul mi se sprijină de el, iar valurile mele îi mângâie postamentul...

– Strânge-mă în continuare, nu te opri!

– Ba mă opresc, pentru că nu mai pot; farul tău mă orbește...

– Ești gata?

– Da!

– Deschide ochii, deschide tot, relaxează-te, dă-mi tot ce mai ai!...

– Uite, mă revărs deasupra ta, mă piș pe tine, te umezesc, te scald! Totul e pentru tine, numai pentru tine! E prima oară și îmi place la nebunie!

Ora următoare ne-o petrecem în fața focului, în adâncitura unui fotoliu larg. Afară, întunericul șuieră fără încetare. E limpede că te gândești la același lucru ca și mine. Îngâni o melodie, ținând paharul de șampanie în mână. Mă ghemuiesc lângă tine și, cu multă tandrețe, încerc să te fac să taci, dar nu reușesc:

– Te-ai descurcat mai adineauri!

– Taci, te rog, ai să mă faci să roșesc.

– Tu nu roșești niciodată!

– E o roșeață interioară. Și e cea mai rea.

– Nu ți-am spus asta ca să te supăr. Dar m-ai... surprins.

– Aveai impresia că te-ai căsătorit cu o lebădă imaculată și prostuță, nu-i așa?

– Ah, nu! Tenul tău e mai degrabă închis la culoare!

– Ești un curtenitor mârșav! Să știi ca surprizele nu s-au terminat!

– Ah, nu? Iar eu credeam că erai traumatizată de povești cu pantofi prea mici!

– Să nu mă caricaturizezi! De altfel, mă întreb dacă nu cumva neliniștea mea legată de pantof nu-ți convenea într-o oarecare măsură...

– Cum adică?

– Mă gândesc că, într-un fel, lipsa mea de experiență te-a stingherit puțin, dar te-a liniștit și te-a flatat destul de mult. Cât am stat în baie, m-am cam... descătușat, iar universul tău a fost bulversat.

– Deloc!

– Tu însuți mi-ai spus că ai fost surprins.

– Dar în mod plăcut. Te asigur că în mod plăcut!

– Bine!... Pentru că mă tot întrebam dacă preferi neghioaba sau târfa din mine.

– Și mai spui că eu te caricaturizez!

– Răspunde! Pe care dinte ele o preferi?

– Dar nu mi se pare că ești nici neghioabă, nici târfă!

– Înțelegi foarte bine ce vreau să spun, chiar dacă exagerez puțin.

– Ei bine, prima noastră ceartă... Iată un ton supărat!

– Răspunde!

– Dar, draga mea, întrebarea ta e o capcană! Cum crezi că pot să aleg? Te iubesc, ce mai! Asta-i tot, te iubesc! Când ți-e teamă, te liniștesc, când vrei să facem amor, facem, când eziți, te încurajez, iar când te dezlănțui, te urmez. Nu așa trebuie să mă port?

– Ba da! Ca lac universal, e un comportament perfect. Dar nu e comportamentul unui soț!

– Dar simt că ești necăjită, ba chiar mâhnoasă... Ce-am făcut?

– Îmi vorbești întruna de pantoful ăsta! Oare o să mă urmărească multă vreme de acum înainte? Tu n-ai nici un pantof prea mic? Cu tine, nu poți ști

niciodată. E ca și cum n-ai avea sentimente: nu spui niciodată nimic!

– Eu? Dar în urmă cu cinci minute mi-ai cerut să tac!

– Pentru că nu voiam să vorbesc despre ce s-a întâmplat. Îmi era rușine, ăsta e adevărul!

– Ca să-ți fiu pe plac, am făcut eforturi, așa cum mi-ai cerut. N-ai putea să-mi faci și tu pe plac, uitând episodul ăsta?

– Ba da, bineînțeles. Gata, s-a făcut. Deja am uitat. De altfel, ce să uit? Mă tot întreb... Ce-ar trebui să nu păstrez în memorie? Vino lângă mine, draga mea, fetița mea, femeia mea, scumpa mea, păpușa mea, Cenușăreaso... Vai, iartă-mă! Încercam să-ți înșir vorbele de amor despre care am vorbit mai devreme și iarăși am dat de pantof... Știi, și eu am pantofi prea mici – am o magazie plină, plină, plină! Am și din cei atât de mici, încât ai zice că-s niște papucei... Dar eu nu vorbesc niciodată despre ei, pentru că n-am curajul tău. Aștept ca tu să ghicești, pentru că ghicești foarte bine. Ce zici? O să faci asta pentru mine, iubita mea? O să ghicești când o să-mi fie greu să încalț un pantof prea mic?

– Da, dragul meu, o să fiu încălțătorul tău preferat!

– Ah, îmi placi mai mult când ești așa, dezmierdătoare. Mi-ai aruncat niște priviri mai adineauri!...

– Îmi place să mă cert un pic.

– De ce?

– De dragul împăcării!

Împăcarea aceea a fost încântătoare. M-ai apropiat de tine, cuprinzându-mi talia cu un braţ, şi ţi-am simţit multă vreme în păr respiraţia caldă şi blândă. Focul trosnea, iar eu legănam dulceaţa momentului cu un picior îndolent care se legăna sub fotoliu. Îmi era bine, simţeam cum îţi bate inima şi cum îţi circulă sângele, simţeam viaţa corpului tău robust şi sănătos. Una dintre mâinile tale hoinărea fără gânduri ascunse pe curbele sânilor mei, care fremătau de fericire. Am ascultat îndelung noaptea, ploaia, focul, liniştea pereţilor şi bucuria noastră. Când am reînceput să folosim cuvintele, nu ştiam ce să ne şoptim unul altuia.

– Mai adineauri mi-ai spus...

– Ce ţi-am spus, draga mea?

– Mi-ai spus: „Dacă vrei să facem dragoste, facem." Dar până acum nu prea mi-ai tras-o!

– Ce să-ţi spun!

– Mai degrabă eu...

– Nu-i adevărat! După ce am încercat pantoful – de fapt, papucul din blană de veveriţă –, eu ţi-am tras-o, nu?

– Asta nu se pune la socoteală. Eu am făcut partea cea mai importantă! Tu te-ai ocupat de finisaj!

– De finisaj! Auzi! Zău că ştii să vorbeşti cu bărbaţii! Am să-ţi fac o structură de rezistenţă, ai să vezi!

– Unde ne aşezăm, ca să începem şantierul?

– Unde vrei tu, nu trebuie decât să-mi ceri! Aduc materialele, un excavator, un picamăr şi tot ce mai trebuie!

– Am o idee diabolică, dar nu îndrăznesc să ți-o spun...

– Haide, spune-mi! Te ascult!

– N-o să rămâi șocat?

– Eu, șocat?!

– Întâi jură-mi!

– Jur!

– Ce-ai zice dacă ne-am întinde în pat?

– Ah, bineînțeles, e îndrăzneț! E... foarte îndrăzneț!

– În pat, sub pături, cu mine îmbrăcată în cămașă de noapte...

– Vai de mine!... Dar de unde o să faci rost de toate astea?

– Iar tu...

– Eu în pijama, am înțeles. Încep să-ți înțeleg perversiunea inimaginabilă!

– Vrei?

– Draga mea, sunt gata să fac orice ca să-ți fiu pe plac, chiar și să fac dragoste într-un pat!

– Atunci, așteaptă-mă. Mă duc să-mi fac toaleta de soție!

Și am dispărut în baie, iar de data asta m-ai lăsat să mă închid înăuntru singură. Ar fi fost păcat să-mi iau o cămașă de noapte anume pentru ocazia aceea și să nu mă folosesc de ea. Era albă – puritatea obligă! –, dar suficient de transparentă, vaporoasă și decoltată ca să întărâte imaginația. O cămașă care, la fel ca și mine,

ezita între o lebădă prostuță și o desfrânată, între mica logodnică neliniștită și jucătoarea experimentată.

Când am ieșit din baie, tu erai îmbrăcat cu o pijama satinată care strălucea în lumina focului.

– Și tu ți-ai pregătit haine pentru noaptea nunții?

– Bineînțeles! Ia să-ți văd cămașa, apropie-te... Foarte frumoasă!

– Mulțumesc. Și pijamaua ta e frumoasă. Semeni cu un prinț din *O mie și una de nopți*...

– Ești Șeherezada mea. O să-mi spui povești... Vino, am să te iau în brațe și am să te trec pragul palatului...

– Sper că sunt singura femeie din harem... Nu știu cum am să reacționez prima oară când ai să-mi spui „Te-am înșelat."

– N-am să-ți spun asta niciodată.

– Bineînțeles! Atunci, prima oară când o să mă îndoiesc de fidelitatea ta.

– Avem alte prime dăți de care trebuie să ne îngrijim, nu? Unde să te așez?

– ...Oh, cearșafurile au un aer atât de primitor! Vii?

– Nu, nu încă. Rămân câteva clipe pe marginea patului. E mai bine așa.

– Da, ai dreptate. Mai întâi să facem cunoștință. Poftim, ia-mă de mână. Într-o zi, ai făcut un gest fermecător, pe care nu l-ai repetat niciodată, și e păcat: eram într-o cafenea și ți-ai așezat mâna peste a mea, ca un îndrăgostit demodat. Nu prea îți stătea în fire...

– Oamenilor li se pare că nu-mi stă în fire pentru că, atunci când își fac o imagine despre mine, nu știu că deseori am piciorul chircit într-un pantof prea mic.

– Da, exact! În ziua aia, scăpaseși de pantof pentru câteva clipe. Mi-ai ținut un pic mâna într-a ta. Pentru mine, rămâne unul dintre cele mai frumoase momente ale noastre.

– Mda, așa-i.

– Ți se pare jignitor?

– Nu tocmai, dar când o să ieșim din camera asta, mi-ar plăcea mult ca acestui gest să nu i se mai aplice superlativul!

– Ce prostuță ești! Am spus „unul dintre cele mai frumoase", nu „cel mai frumos"! Și apoi, au fost și altele de atunci încoace!

– Asta mă mai liniștește, pentru că, deși te știu sentimentală, nu prea fac astfel de gesturi...

– Degeaba sunt sentimentală, pentru că tot îmi place degetul pe care ți-l plimbi acum prin decolteul meu.

– Ei, da!

– Ia uite ce frumos e umărul meu! Nu-ți vine să-l acoperi cu sărutări? Și gâtul? Multe, multe sărutări! Nu, nu pe ureche! E o adevărată manie!... Hm! Sfârcurile mi se ating de tine, mă excit! E drăguț prin cămașă, nu-i așa?

– Fă-mi un pic de loc lângă tine... Ești foarte caldă, foarte blândă, foarte mică. Miroși bine!

– Mulțumită ție.

– Întotdeauna o să-ți aleg eu parfumul. O să am impresia că porți un pic din mine pe piele. Și când o să-l recunosc pe stradă sau într-un magazin, o să strig: „Hoțomancelor! Ați furat parfumul soției mele!" Și dacă o să trebuiască să plec de lângă tine câteva zile, am să iau cu mine parfumul tău, ca să am impresia că mă însoțești...

– Dar ce generos e Făt-Frumos în noaptea asta! Cât de romantic!

– Nu râde de mine! Nu e demn de un încălțător! Să știi că fericirea mea depinde și de tine. Când am început să te iubesc, nu m-am mai putut opri.

– Nu te opri! Să nu te oprești niciodată! Dacă n-ai să mă mai iubești, am să mor de frig.

– Când o să-mi faci un copil?

– Ce-ai spus?

– Te întreb când o să-mi faci un copil.

– Dar... Imediat, dacă vrei. Sub cearșaf! Lucrurile de felul ăsta se fac la adăpost. Trebuie ferite de frig! Vino, vino încoace, mângâie-mă peste tot, pregătește-mă puțin. Cultivă-ți grădina, dacă vrei să plantezi semințe în ea.

– Frumoasă grădină, frumoasă livadă... Am aici două mere destul de drăgălașe. Îmi vine să le rontăi. Și abdomenul e un pământ fertil? Crezi că semințele or să încolțească înăuntru?

– Ce-i cu întrebarea asta?

– Iar aici ce e?

– Gazonul.

– Am să mă întind un pic în pat... Sper să nu te împiedice să-ți pregătești uneltele.

– Să vedem. Ah, am făcut rost de plantator. Ce bine! Și ce mâner drăcesc! Cred că o asemenea unealtă plantează sămânța foarte precis și foarte direct.

– Sigur că da. N-o să spui că e doar un finisaj, îți promit!

– Îmi place grozav să simt prin pijama cum te încordezi: e o senzație catifelată, provocatoare.

– Ridică-ți cămașa de noapte, pentru că, în avântul meu, s-ar putea s-o iau drept pelerina unui toreador!

– Sunt gata, doctore!

– Vezi, ai fantezii cu medici! Știți, doamnă, sunt specialist: un mamoș de-a-ndoaselea. Mamoșul vă scoate copilul, eu vi-l introduc. Așezați-vă în poziția corespunzătoare, vă rog. Așteptați puțin, dați-mi voie să-mi pregătesc seringa. Vedeți instrumentul? Relaxați-vă, n-o să vă doară. O să fac o încercare...

– Sunt puțin neliniștită, doctore...

– Dar n-aveți de ce, doamna mea. Deja sunteți foarte dilatată și destul de umedă, totul o să meargă de la sine. Depărtați-vă mult picioarele, ridicați un pic fesele... Gata, deja am introdus capătul instrumentului în jgheab. Haideți, acum înaintăm puțin... E bine?

– E bine...

– Mai departe?

– Bineînțeles...

– Atunci, să-i dăm drumul... E bine și acum?

– Da, da!

– Acum o să mă dau înapoi. Nu vă temeți, este procedura obișnuită. O să ies aproape în întregime...

– Mă simt golită!

– Dar revin! Un pic mai departe. De fiecare dată un pic mai departe. Simțiți?

– Bineînțeles!

– Nu vă deranjează foarte tare?

– Mă obișnuiesc...

– Aveți dreptate. În plus, mulțumită tehnicilor moderne, au fost suprimate durerea și, mai ales, teama de durere! Sunteți relaxată?

– Complet relaxată!

– Acum ți-o trag, iubita mea! Spune-mi, îți place structura de rezistență?

– Da, mă fuți bine – blând și regulat. Mi-ar plăcea să dureze mult, foarte mult...

– Dacă vrei, poate să dureze toată noaptea...

– Un șantier de mari dimensiuni?

– Gigantic! Un șantier naval. O să construiesc un vapor mare, ca să plecăm împreună.

– E frumos vaporul tău. Și înaintează ușor. Deja se leagănă pe valurile mele. Mă simt foarte înspumată...

– Umezește-te bine, mica mea sirenă, o să plecăm împreună...

– Da, nu mă lăsa. Strânge-mă cu multă putere, vino mai aproape, și mai aproape...

– Simți cât de aproape ești de mine, cât de adânc ai intrat în mine? Te iubesc! Am să merg cu tine. Oriunde!

– Ia-ți micul bagaj de mână... Așa, clitorisul...

– Bagajul de deget...

– Ia-ți și cele mai frumoase cuvinte, țipătul de animal rănit și suspinul de după momentul de bucurie.

– Iau totul!

– Iar acum, lasă-mă să intru cu totul! Deschide-te foarte larg. N-o să plecăm fără provizii. O să-mi iau și coaiele!

– Da, bagă totul înăuntru! Îndeasă bine și să plecăm cu adevărat...

– Vaporul meu se leagănă, se leagănă... Îți place ruliul?

– Da, e foarte lent. Și lung, foarte lung...

– Seamănă cu un leagăn. Vrei copilul ăsta?

– Da, îl vreau.

– Leagănă-l împreună cu mine. Leagănă-l!

– Îl legăn.

– Așa, foarte ritmat. Ridică picioarele și agață-te bine. O să înaintăm repede...

– Cu câte noduri pe oră?

– N-o să ai parte decât de nodul meu, dar poți să te bucuri de el cât vrei.

– Numai să pot...

– Deja ai obosit? Leagănă-l pe micuț! Ai în tine doi bărbați băgați unul într-altul – pe fiul meu și pe mine. Ești însărcinată cu noi doi. Trebuie ca pe mine să mă zămislești, iar pe el să-l păstrezi. Împinge, împinge cu putere, ca să mă aduci pe lume! Vreau să fii mămica mea. Și încordează-te! Încordează-te în ultimul moment. Păstrează sămânța, păstreaz-o înăuntru!

Mişcă-te, mişcă-te odată cu mine! Ah! Ia zi, ce o să-ţi las înăuntru? Sunt enorm! O să-ţi fac un gigant! Simt că vine! Simt cum mi se zvârcoleşte în testicule. E un copilaş frumos. Prinde-l, prinde-l! Îşi întinde mâinile spre tine...

– Aşteaptă, aşteaptă! Mi-o iei înainte. Nu mă pot ţine după tine...

– O să facem o mică escală. Un mic popas. Vrei? Am să gust câte un pic din fiecare părticică a trupului tău, o să te ling... O să încep cu sânii... Sfârcurile tale ca nişte coacăze. Biberoanele fiului meu. O să fiu chelarul lui şi o să-i îngrijesc pivniţa. O să am grijă de sticle şi o să umezesc tetinele...

– Au! Nu mă mușca!

– Sunt degustătorul fiului meu. Laptele trebuie să fie de o calitate excelentă!... Ridică-ţi braţul, ca să-ţi răscolesc un pic subsuoara...

– Mă gâdili!

– Ţi-e cald şi ţie, eşti foarte jilavă! Şi ce catifelat e pântecele tău! Îl simt cu obrazul! Ştiu pe cineva care o s-o ducă bine înăuntru! E un norocos!

– Intră şi tu!

– Nu, nu încă. Îmi odihnesc plantatorul. Era surescitat, ar fi făcut orice. Mai avea un pic şi te însămânţam cu o fată!

– Cum adică? Ce vrei să spui?

– Era o glumă, iubito! O glumă! Mi-ar plăcea şi o fată... O fetiţă... Aş avea două femei.

– Ai un suflet de sultan...

– O fetiță cu pielea cafenie, cu părul negru și buclat...

– Dar ce faci?

– Am început să fac fetița...

– Cu mâna?

– Da, o desenez. Îi simți buclele negre?

– Dar vorbeai de un cadou! N-ai de gând să-i faci bucle care să semene cu părul pubian, nu?

– Și gura... Gurița ei roșie care face bule de salivă... Vreau s-o sărut pe gură...

– Tată denaturat! Ești un incestuos!

– Ai un gust bun... Nu-ți place să te mângâi cu limba?

– Nu e cu desăvârșire neplăcut!... Ba e chiar destul de... plăcut... Ah, dacă mă atingi peste tot deodată e de-a dreptul bine... Cu blândețe! Clitorisul e delicat! Doar cu vârful limbii! Ușor, atinge-l ușor. Sau ia-l între buze, fără dinți, și soarbe-l cu blândețe... Vai, simt că-mi tremură tot trupul... Dacă ai ști cât mă excită! Îmi face poftă de tine. Am o prăpastie între coapse... Aș vrea să știu dacă o poți umple...

– Ce-ai spus? Ce-i cu îndoiala asta jignitoare? Haide, plecăm din nou! Dezlegați parâmele! Iubita mea, am ales pentru tine babaua cea mai mare de pe chei. Iar tu stai deasupra ei. Ei bine, prăpastia ta încă sună a gol?

– Nu, e umplută până la refuz!

– Așa-i? N-am putea strecura nici măcar un ac între mine și tine.

– Sunt plină, plină de tine!

– Şi încă nu s-a terminat! O să mai adaug ceva! O să crească din ce în ce mai mult!

– Eşti mare! Mare şi bun...

– Îţi place?

– Îmi place la nebunie!

– Aşa!

– Continuă aşa! Să nu schimbi nimic...

– Foarte adânc! Ating partea cea mai adâncă a pântecelui tău. Mă retrag ca să revin, îmi ung mădularul cu zeama ta. Acum străluceşte, scânteiază...

– Şi eu strălucesc...

– Străluceşti foarte puternic, pentru că te lustruiesc şi te fac frumoasă. Adio, praf!

– Vino, vino!

– Bineînţeles că vin. Ajung imediat! Ia-o înainte!

– Aşa! Aşa! E mult, mult, mult, mult prea bine! Pătrunde-mă cu putere şi cât mai repede! Galopează! Galopează!

– Deschide-te larg! Deschide-ţi cuibuşorul, ca să-ţi dau sămânţă! Ia totul, nu risipi nimic! Simţi ce-ţi dau?...

Plăcerea te-a aruncat deasupra mea ca pe un mare vapor eşuat. Parcă ai avea o tobă în piept şi scoţi mici suspine care se sting pe gâtul meu. Răpuse de plăcere, mâinile tale au căzut inerte şi uşor crispate pe umerii mei. Mă invadează o bucurie vastă şi calmă, bucuria că exist, că te iubesc şi că am călătorit împreună cu tine atât de armonios, bucuria că mă sufoc puţin sub trupul tău prea greu, doborât de iubire.

Bucuria violentă, convingerea supremă, plăcerea minunată că l-am întâlnit și m-am căsătorit cu cel mai frumos om din lume, cel mai distins, cel mai tandru, cel mai îndrăgostit...

După câteva clipe, gem ușor sub greutatea ta. Îmi amorțise tot trupul. Poate că dormeai. Ridici capul:

– Ți-e bine?

– Hm... Mă doare un pic stomacul din pricina călătoriei...

– E firesc. Ești însărcinată.

– Mai degrabă cred că mi-e foame. Cred că e foarte târziu...

– Dumnezeule! Ai dreptate. N-am mai mâncat nimic de sute de ani! Stai, mă ocup eu de asta.

Bineînțeles că eu nu mi-am închipuit nici o clipă că o să pari serios la telefon.

– Alo... Avem o problemă urgentă. Soția mea tocmai a rămas însărcinată și îi este foarte foame. Așa că trimiteți ceva de mâncare cât mai repede!

Tânărul care venise mai înainte cu lemne intră în cameră cu un aer preocupat și ne aduce o măsuță cu rotile. Ușa se deschide și mai întâi vedem cărucior ul încărcat cu veselă și mâncăruri, apoi un chip cu ochii holbați și gura întredeschisă trece de cadrul ușii, aventurându-se la capătul unui gât circumspect.

– V-am adus mâncare rece. Nu mai era nimeni la bucătărie.

Sari din pat, iar atunci când îţi vede pijamaua, servitorul, care era gata s-o ia la fugă, are în ochi o sclipire de recunoştinţă şi uşurare. Îi iei măsuţa din mâini, iar el rămâne pironit, cu un aer foarte tâmp:

– Mă gândeam să vă pun masa...

Dar tu îl bruschezi:

– Nu, nu-i nevoie. E foarte urgent!

Bietul servitor aruncă o privire spre mine, iar eu îl răsplătesc cu un mic gest de complicitate tandră: „Ei bine, da! E soţul meu! Aşa e el, n-am ce-i face!..." Simţindu-se stânjenit şi inutil, se împiedică uşor, bolboroseşte ceva, iar în cele din urmă iese din cameră cu paşi silenţioşi. Te dojenesc cu blândeţe:

– Eşti cam aspru cu el!

– Cu cine? Cu Einstein? răspunzi tu cu un aer distrat, în timp ce torni vin într-un pahar. Poftim! Bea! Trebuie să udăm imediat mica sămânţă pe care tocmai am sădit-o.

– Începi să mă îngrijorezi cu jocul ăsta. Doar nu eşti serios!

– Ba sunt foarte serios. Tocmai ţi-am făcut un copil. Nu l-ai simţit? Se tot vorbeşte de instinctul matern, dar, scuză-mă, se pare că nu-i decât o legendă.

– În fine... Şi pilula?

– Ce-i cu ea? În seara asta nu ai luat-o!

– Nu, dar am s-o iau!

– Ba nu.

– Cum adică?

– Păi tocmai ți-am făcut un copil, așa că nu mai are rost să o iei! E logic, nu?

– Știi foarte bine că nu-i deloc logic! Întâi de toate, ar fi trebuit să discutăm despre asta...

– Dar am discutat deja. Te-am întrebat: „Când o să-mi faci un copil?", iar tu mi-ai răspuns „Imediat, dacă vrei."

– Dar nu era un răspuns serios...

– Cum așa?

– Ei, nu-ți lua aerul ăsta tragic! Am crezut că glumești...

– Dacă aș fi crezut că glumești atunci când mi-ai vorbit despre căsătorie, poate că n-am mai fi fost aici...

– Dar, dragul meu, chiar glumeam...

– Abia acum îmi spui? Asta înseamnă că, pentru tine, nu-i nimic serios în toate astea.

– Ba da, începând de atunci, am luat căsătoria noastră foarte în serios.

– Foarte în serios? Și vrei o căsătorie fără copii?

– Dar n-am spus așa ceva... Însă nu acum. În fine, suntem tineri, avem timp. În plus, avem bani foarte puțini și doar un apartament foarte mic...

– Vai de mine! Ei bine, da! Acum iei căsătoria noastră în serios! Din punctul ăsta de vedere, n-am ce să-ți reproșez! Uite folia de anticoncepționale. Haide, ia-ți pilula! Avortează! Strică ce-am făcut eu cu atâta dragoste! Ce mai aștepți?

– Cumva visez? E o scenă în toată regula? Cum vrei să înghit pilula acum, de față cu tine? Te uiți la mine de parcă aș fi o criminală...

– Înghite-o! Ce-i cu scrupulele astea? Doar ești liberă, nu? Tu ești femeia și e pântecele tău. Credeam că suntem de acord. M-am înșelat, asta-i tot.

– Vino, vino să te așezi lângă mine! Vino să-mi spui cum îți imaginai copilul nostru.

– Nu mi-l imaginam în nici un fel. Pur și simplu voiam să-l facem, asta-i tot.

– Dar unde l-am ține în apartamentul nostru?

– Deocamdată stă la căldură, la adăpost.

– Ai dreptate. Dar peste nouă luni?

– Spune-mi, în urmă cu două luni îți imaginai că o să apară un bărbat în viața ta?

– Dar tu îți imaginai, în urmă cu o lună, că în noaptea asta o să fii aici cu mine?

– Nu.

– Și atunci? Ne-am cunoscut repede, ne-am iubit repede și ne-am căsătorit repede. Regreți? Regreți că m-ai cunoscut și că te-ai măritat cu mine?

– Nu.

– Crezi că ai să regreți într-o zi?

– Nu, nu cred.

– Deci am făcut bine că ne-am hotărât foarte repede. La fel e și când vine vorba de un copil. La urma urmei, nici măcar nu hotărăști să faci un copil, ci îți dorești. Dacă stai și te gândești, vei vrea să-i faci o primire impecabilă – casă mare, cameră separată, măsuță pentru

înfășat și tot felul de mărunțișuri. Iar apoi, când totul e gata, poate să vină și bebelușul. Am putea chiar să-l comandăm la Redoute[1], nu?

– E cam demodat ce spui. Totuși, e vorba de contracepție și de planning familial!

– Dar nu sunt împotrivă. Poate că, într-o bună zi, și eu voi vrea să aleg dacă să avem sau nu un al treilea copil și când anume. Dar pe primul – măcar pe primul – nu trebuie să-l planificăm. Vreau ca, din dragoste, să fac un copil cu femeia pe care o iubesc.

– Dar, dacă n-aș mai lua anticoncepționalul, ar fi vorba tot de o planificare.

– Ba nu, ar exista o anumită doză de incertitudine. Deși, în ceea ce mă privește, sunt absolut sigur că am făcut copilul ăsta. Dacă iei pilula, îl condamni definitiv. Dacă nu o iei, îi dai o șansă. Nu vrei să încerci? În felul ăsta, o să trăim cu emoții până luna viitoare. Poate că o să fie un suvenir adus din luna de miere. Una dintre florile din buchetul tău de mireasă, care are să înflorească...

– Și dacă nu înflorește?

– Mai vorbim despre astă luna viitoare, de acord? Să ne oferim câteva zile de incertitudine, de boemă... Câteva zile de vise și speranțe...

Bineînțeles, tu aveai dreptate. Fusesem la un pas de a mă revolta împotriva a ceea ce mi se părea că este o

---

[1] Firmă care vinde prin poștă îmbrăcăminte și aparate electronice și electrocasnice (n. tr.).

atingere adusă libertății mele și, mai ales, o decizie luată superficial, un fel de capriciu al unui tânăr fericit și lipsit de griji. Dar oare mai puteam eu să fiu soția ta, să te iubesc fără rezerve și, în același timp, să-mi păstrez libertatea? Libertatea mea era libertatea noastră. Credeam că suntem liberi pentru că eram singuri pe lume, liberi să ne planificăm, să ne organizăm viața. Or, tu îmi demonstrai în felul tău că această libertate iluzorie, această posibilitate de a amâna după bunul-plac copilul pe care urma să-l facem într-o bună zi, era o capcană îngrozitoare, o temniță și mai rea decât surprizele hazardului, pentru că ne făcea responsabili și, drept urmare, temători. Pentru mine, optimismul tău extraordinar și formidabila ta poftă de viață erau o lecție plăcută. Iar dorința ta de a fi tată ar fi trebuit să mă umple imediat de mândrie, în loc să mă înspăimânte. Dar îmi răscoleai viața cu iuțeala ta de ciclon, iar uneori îmi era greu să te urmez. Alaltăieri, iubita pe care o întâlneai pe fugă într-o mansardă clandestină, ieri, logodnică, iar astăzi, soție. În noaptea asta, amanta ta. Iar mâine, mama copiilor tăi...

Dragul meu căpcăun, îți respectai promisiunile: mă înfulecai de vie, pe mine și reținerile mele, sfielile și spaimele mele. Iar eu gâfâiam ca să păstrez ritmul mersului tău de gigant... Se căsătoriseră papucul Cenușăresei, pierdut în timpul unei fugi înspăimântate, și o cizmă de șapte leghe, trainică și pornită pe aventuri...

Ai pus masa în fața focului. M-am așezat lângă tine pe fotoliu cu paharul în mână:

– Să bem pentru mica sămânță!

– În sănătatea micii semințe, iubita mea! Încălzește-o bine în fața șemineului. Are nevoie de multă căldură.

– Și eu am nevoie de multă căldură.

– Desigur. Fă-ți culcuș sub brațul meu și mănâncă un pic. Ce vrei?

– De toate. Și, te rog, nu doar un pic! Vreau să-mi iau rolul foarte în serios: am de gând să hrănesc sămânța. O să mă fac enooormă!

– Ah, nu! Nici nu se pune problema!

– Cum adică nu se pune problema? Crezi că poți face un copil și să rămâi suplă?

– Nu. Vreau să fii însărcinată, rotunjoară și locuită de o sămânță zvăpăiată care să-ți împungă coastele cu capul. Dar nu-mi doresc să fii enormă. Mi-ar plăcea ca pântecele tău să arate ca un mic aerostat, iar sânii, ca doi pepeni galbeni, dar vreau să te pot îmbrățișa în continuare cu ușurință.

– M-am căsătorit cu bărbatul cel mai puțin exigent din lume! Între timp, dă-ne hrana pe care o ai în cioc, pentru că eu și urmașul tău murim de foame...

Am înfulecat de parcă n-aș mai fi pus nimic în gură de trei zile. Și am băut cu și mai multă poftă. Apoi m-am întins în fața focului, luându-ți picioarele drept pernă. Căldura îmi pătrunde în tot corpul, iar

tu îmi mângâi gâtul. Mă las pradă unei amorţeli fericite, iar dintr-odată vocea ta ajunge la mine de foarte departe, de deasupra mea:

– Care-i continuarea programului?

– Facem nani.

– Cum adică facem nani? Dar noaptea nu s-a încheiat încă!

– Mă simt golită.

– Tu te plângi? Eu ce să mai zic?

– Cred că o să am o sarcină patologică.

– Haide! Ce idei îţi vin! Mobilizează-te!

– E cam târziu pentru micuţ.

– Aşa-i. La ora asta, bebeluşii dorm, iar părinţii îşi văd de viaţa lor. Să nu ne lăsăm deranjaţi!

Apoi te-ai întins peste mine, foarte aproape de mine, cu pântecele lipit de al meu, şi m-ai strâns foarte puternic în braţe. De foarte aproape, vedeam stropi aurii din irisurile tale maliţioase.

– Nu simţi nimic?

– Ba da. Cum să nu? Iarăşi a scos capul.

– Şi e ţeapănă, aşa-i? Ai văzut cum se cuibăreşte între coapsele tale? Acum îşi recunoaşte nişa. O punem înăuntru?

–La ora asta, nişa nu oferă prea mult confort – e rece, strâmtă, uscată şi o doare puţin...

– Bine, bine!... Dar n-o să laşi pe drumuri o asemenea jivină drăgălaşă, pe care ai îmblânzit-o cu totul şi care nu mai recunoaşte pe nimeni altcineva în afară de

tine. Uită-te la ea! Iese singură din pijama ca să te vadă! E blândețea însăși. N-are nici coarne, nici gheare, nici colți. Vezi? Doar o guriță ca o crăpătură foarte fină. Uită-te înăuntrul ei – ai zice că sunt gingii de bebeluș. N-o să te muște!

– Mângâi-o încă puțin, ca să văd. Îmi place foarte mult. Dezbrac-o!

– O dezbrac. Îi dau gulerul în jos foarte mult. Vezi? Se deschide. Îi place foarte mult. Și o închid la loc. Haide, gânganie, pune-ți gluga! Așa! Nu se mai vede nimeni! Mai vrei?

– Da, mai vreau! Până când vârful o să semene cu o cireașă mare și foarte coaptă, netedă și strălucitoare. Până când o să se transforme într-o ditamai cireașa zemoasă, de un purpuriu apetisant...

– Dacă o fac să semene cu o cireașă babană, ai s-o lingi?

– Da!

– Atunci voi avea grijă să se coacă imediat.

– Spune-mi, ai s-o zgâlțâi cu putere?

– Fructele au nevoie de căldură. Trebuie să freci repede și cu putere. Creanga se îngroașă și se întărește. Auzi? Trosnește în mâna mea precum lemnul.

– Ai grijă, cireșul se rupe repede!

– Nu-i nici un pericol, te asigur! Mă îngrijesc de una dintre ramuri! Iar la capătul ei se află cireașa. E bine așa?

– Încă puțin. Vreau să văd cum iese o picătură – mă excită grozav!

– Bine, atunci am să-ți dau o picătură! Îți prepar un lichior de cireșe, un cherry după rețetă proprie. Uite, pune mâna aici, încălzește-mi coaiele. Aici începe distilarea. Încălzește alambicul. Ah, vine! Uită-te!

– O picătură transparentă ca mierea...

– Atinge-mă cu limba. Urmărește picătura cu vârful limbii. Așa, de-a lungul firișorului. E foarte bine. Acum înhață cireașa! Fă-o să intre până în adâncul gâtului și mângâi-o în continuare cu limba. Vai, am impresia că cireașa asta se transformă într-un merișor, ba chiar într-un măr confiat. Știi merele alea mari, acoperite cu un strat de zahăr ars roșu și lucios, care se vând prin bâlciuri? Mănânc-o ca și cum ar fi o bomboană mare sau o acadea. Coboară mai mult, linge-mi și coaiele. Apoi urcă din nou, până la crăpătură. Încă o dată. Conștiincios! Înnebunește-mă! Un pic mai repede! Nu, mai blând! Mai lung! Mai scurt! Numai vârful. Gâdilă-mi adâncitura. Acum ia-mă din nou! În întregime și cu multă putere! Suge puțin, acum înghite-mă! Curge? Nu-mi mai simt mădularul. A înnebunit de tot! Zvâcnește de capul lui! Străduiește-te! Soarbe-mă cu putere! Înveți repede. Ce bine că nu aveai experiență... M-ai înfierbântat ca niciodată... Mă vei face să plec în curând. Foarte curând, ai grijă! Vrei să mă abțin, să te stropesc sau vrei să înghiți tot? Vrei să înghiți? Soarbe-mă, voi lăsa să iasă tot ce am în mine... Ah!... Gata, izbucnesc... Mă golești!!!

– Ai avut parte de cireașă, creangă, arbore... de tot! A fost fulgerător, a curs multă sevă, ți-am dat totul... Ți-a plăcut? Ce gust are?

– Am simțit că trăiești și mori în gura mea. Mi-ai dat o forță ametitoare... Aduce cu gustul alunelor și cu al scoarței de copac. Aspru și dulce în același timp...

– Te-ai trezit?

– M-am trezit complet. S-a trezit și nișa. Am încălzit-o, am aprins lumina, m-am ocupat de tot, dar am impresia că musafirul n-o să mai vină...

– Îmi arăți? Da, e adevărat. Interiorul e climatizat. E cald și umed – o adevărată seră!... Ai auzit? Ți s-a pregătit o creșă. N-ai voie să te relaxezi.

– Crezi că o s-o impresionezi?

– Sper.

– Totuși, mi se pare că-și coboară capul.

– Arată-i! Arată-i ce pierde!

– Uită-te, jivină, sub cămașa mea: am o colibă pentru tine. Vezi acoperișul de paie? Dau la o parte camuflajul, draperiile de la intrare. Vezi antreul? Dacă ai ști ce catifelat e... E casa lui Hansel și Gretel. Când îți vâri capul înăuntru, nu mai poți da înapoi. Trebuie să intri și să mângâi fiecare colțișor. N-ai chef de coliba mea de vrăjitoare, de casa mea cu zmeură și coacăze? Nu, s-ar zice că nu prea are... Cred că nu-i plac poveștile cu zâne.

– Încearcă altceva.

– Bine. O să încercăm varianta mai dură. Cred că Hansel și Gretel i se par cam lipsiți de vlagă... O să-i

povestesc Frumoasa și Pula. Privește, Pulă dragă, vezi bobocul de aici, de sus? E un felinar roșu. Dedesubt, e un bordel dat dracului! Am o târfuliță care e regina cocotelor și a trișoarelor, iar, dacă îi faci o mică vizită, n-ai să regreți. Vezi? Deja suge în gol. Dacă îi dau un deget, îl înghite fuguța și mai cere unul. Dragă Pulă, dacă aș fi în locul tău, aș arunca o privire de mai aproape. Mai întâi, mizerabila asta mititică o să te apuce de gât, apoi o să te sărute pe gură, o să te mângâie peste tot și, crede-mă, o să fie greu să-i reziști. Cât ai bate din palme, te înroșește și te face să-ți scuipi sperma – nici n-o să ai timp să-ți dai seama ce ți se întâmplă!... Ah! Am impresia că jivina a ciulit urechea!

– Continuă! Vorbește-i în continuare! Ne subjugi pe amândoi.

– Și mai bine! În bordelul meu clandestin, am o cameră specială. Uită-te bine: e gaura care te scoate din minți, tunelul extazului. Mic, strâmt, ferm, malleabil. Chiar și degetul intră cu greu, dacă nu-l umezesc. Intri acolo și înnebunești. Un corset care te absoarbe, o menghină care te împresoară cu mângâieri. Nu te atrage? O târfă de lux foarte drăguță – încă e virgină. Așteaptă marele client care s-o facă să se dea pe brazdă. N-a fost gustată niciodată, e nou-nouță. O să se lipească de tine ca o ventuză lasciv. Nu vrei să-i răpești virginitatea, să-i smulgi balamalele?

– Cu asta cred că ai convins jivina. Uită-te la capul ăsta de șarpe vrăjit. Bineînțeles că o să-ți smulgem balamalele! Întoarce-te!

– Ei! Cu blândețe! Nu atât de repede! Mai întâi, un pic de tandrețe! Nu știu dacă sunt pregătită. Mi-e teamă!

– De ce anume? Carevasăzică, n-a fost decât publicitate mincinoasă! La început, vorbe amăgitoare care atrag mușteriul, apoi nimic concret?

– Vorbele amăgitoare m-au ajutat să-mi dau seama dacă am vreo putere erotică asupra ta...

– Și acum ce fac cu ea? Îmi pun pofta în cui? Dezamăgirea o să mi-o ofilească...

– N-am spus un nu categoric. Dar fii blând. Și, mai ales, fără gesturi brutale... În plus, ochii tăi au o strălucire diabolică... Te asigur că am înghețat de spaimă...

– Atunci, vino să te încălzesc și să-ți șoptesc la ureche. Îți e teamă de soțul tău blând, care-i atât de delicat, atât de tandru? Am să fiu foarte blând, foarte atent, îți promit. Îmi dai târfulița asta virgină care ne-a atras irezistibil, inelul ăsta nesățios, lipitoarea, ventuza ta? Mi-o dai mie și numai mie, ca să simt că-s bărbatul tău și că trupul tău e casa mea? Am să mă strecor între fesele tale ca un țipar. O să te gâdili, o să simți că iei foc.

– Un țipar! Un țipar! Aș zice că ești mai degrabă un șarpe boa! Ia uite ce cap are – e enorm!

– Ba nu! Se poate subția. Vezi foarte bine că reușesc s-o turtesc între două degete!

– N-o să intre niciodată!

– O să intre!

– Nu așa, pe uscat.

– Vrei s-o ung cu ceva?

– Uite untul pe masă.

– Gata, l-am luat. Vino încoace, mica mea tartină.

– Nu mă unge doar pe mine. Să avem grijă și de a ta! Așa, peste tot, să fie foarte uleioasă.

– Dacă frecăm prea mult, o să se simtă miros de prăjeală! Ia te uită! Nu mai e un simplu ștremeleag, e un luptător de sumo, un luptător grec!

– Da, un luptător grec! Naționalitatea îmi convine!

– Te doare când bag degetul înăuntru?

– Nu, dimpotrivă. Dar, recunosc, luptătorul de sumo mă neliniștește.

– Nu te neliniști, că o să te încordezi. Apropie-te de mine, de pântecele meu. Apropie-te și mai mult, cățelușa mea, o să mă ocup de curulețul tău...

– Cu blândețe!

– Cât de blând se poate! Intru. Împing puțin inelul, așa, relaxează-te complet, cedezi încetul cu încetul...

– Au!

– Am ieșit. E din pricina untului – alunecă. Mi-am băgat vârful. Îl simți?

– Nu. E ca un pai. Ca un fir de păr!!!

– Atunci, merg mai departe...

– Oprește-te!

– Mă opresc... Te doare?

– Simt că explodez! Să nu te miști!

– Vrei să ies?

– Nu, încerc să mă obișnuiesc...

– De ce?

– Pentru că, în același timp, îmi place. E îngrozitor și minunat... Tu cum te simți?

– Vai! E foarte strâmt! Și îmi doresc să intru și mai mult, ca să văd ce se întâmplă...

– Încearcă. Doar un milimetru...

– Un milimetru...

– Încă puțin...

– Începe să-ți placă, nu?

– Și mai mult! Până la capăt! Umple-mă!

– Să mă mișc?

– Mișcă-te! Fute-mă tare, răscolește-mă cu pula! Vreau să simt cum ți se strivesc coaiele de bucile mele, iar dedesubt, bagă-ți degetele în pizdă, pentru că se simte foarte goală și singură, s-a umezit de disperare! Umple-mă până la refuz, sunt o bombă, iar mădularul tău e fitilul și arde... Niciodată, niciodată n-am simțit așa o presiune... așa o forță înăuntrul meu, care crește și tot crește. O să am orgasm în ambele găuri în același timp. Nu credeam că se poate să ți-o tragă cineva atât de bine, atât de frumos, atât de adânc... Te-aș primi înăuntru și dacă ai fi mai gros! Și dacă ai fi cât un trunchi de copac! Mi se pare că am un cur adânc, adânc, o grotă pe care ai descoperit-o forțând o ușă micuță...

– Te sfredelesc zdravăn și intru în tine atât de ușor, încât simt că înnebunesc!

– E de la unt!

– Data viitoare o să punem lapte și ai să vezi cum îți fac eu niște unt!

– Fă-mi niște frișcă! Stropește-mă! Cred că o să simt când o să ejaculezi, abdomenul meu simte tot, are nervi peste tot! Vrea tot! Vreau să ejaculezi...

– Na, ia tot! E pentru tine! Îţi umplu curul, mica mea virgină, târfuliţa mea larg deschisă!...

Credeam că ai adormit – aveai respiraţia grea şi regulată, trupul, moale şi abandonat, pleoapele închise... M-am desprins foarte încet dintre braţele tale. Când am pus mâna pe mânerul uşii, te-ai ridicat cu un aer zăpăcit:

– Iarăşi mergi la baie! Aşteaptă-mă!

De data asta, nu se punea problema să cedez capriciilor tale. M-am grăbit spre baie şi am închis uşa foarte repede. Ai venit imediat şi ai început să ciocăneşti:

– Lasă-mă să intru!

Am deschis toate robinetele la maximum şi am hotărât să nu te iau în seamă...

Când am ieşit, erai complet treaz. Mă aşteptai întins în pat, cu un aer uşor ironic.

– Spune-mi cum reuşeşti să te speli peste tot în acelaşi timp, adică în cadă, sub duş, la chiuvetă şi chiar în bideu?

– Dar nu m-am spălat peste tot în acelaşi timp.

– Atunci, ce era cu potopul ăla de ape?

– Nu voiam să mă auzi.

– ???

(Îmi place felul în care te holbezi când eşti surprins – mi se pare că eşti amuzant şi înduioşător.)

– Am făcut câteva zgomote nu tocmai plăcute...

– Ah!

– De altfel, s-a întâmplat așa numai din cauza ta... Nu! Nu spune că vulgarizez totul! Nu vulgarizez nimic, ci pur și simplu nu voiam să auzi zgomotele alea. Dar tu insiști să afli ce s-a întâmplat. Ar fi trebuit să bănuiești.

– Dar... am bănuit!

– Vezi? Îți place să-mi pui câte o întrebare stânjenitoare, dar nu suporți răspunsul.

– Și eu încerc să las deoparte pudoarea încetul cu încetul.

– Dar crezi că trebuie sau e bine să renunțăm la orice pudoare de dragul celuilalt? Deocamdată, e extrem de plăcut. De fiecare dată când spunem sau încercăm ceva... îndrăznești, se produce un șoc destul de excitant. Dar ia zi, câtă vreme o să se mai producă acest mic șoc, dacă încercăm să-l obținem prea des? Cred, totuși, că e bine să păstrăm o anumită reținere...

– O reținere de fond...

– Exact.

– Robinetele?

– Robinetele. Cele mai frumoase clipe se vor naște tocmai din această pudoare păstrată cu grijă. Vorbesc serios, îți imaginezi cum ar ajunge viața noastră, dacă ne-am apuca să lăsăm ușile deschise de fiecare dată când intrăm în baie și când ne satisfacem nevoile intime? Dacă n-aș fi încuiat, ți-ar fi venit imediat ideea să intri în baie și să-mi ceri... Nici măcar nu îndrăznesc să spun...

– Vai, dar e o adevărată lecție de morală! Când mă duc să mă piș, nu mă gândesc la toate astea.

– Și lași deseori ușa deschisă.

– Da, dar în cazul meu e altceva.

– Ce să-ți spun! Și de ce, mă rog? Pentru că te pișii din picioare și te întorci cu spatele? Și asta îți satisface nevoia de intimitate? Dar poate că mie nu mi-o satisface.

– De-aia vii uneori să te uiți peste umărul meu?

– Mă așteptam să spui asta. Da, am venit să mă uit de câteva ori, pentru că voiam să te tachinez. Și eram amuzată sau poate chiar șocată. E foarte contrariant să vezi că cineva lasă ușa deschisă, dar își întoarce spatele spre tine.

– De acum înainte, o să mă așez pe closet.

– Vezi. Mă iei peste picior, iar eu vorbesc serios. Am greșit când am venit să mă uit peste umărul tău. Iar tu ai greșit încurajându-mă printr-o atitudine neglijentă. Poate că și mie mi-ar fi plăcut să te văd pentru prima oară pișându-te și să-ți pretind un adevărat spectacol solemn. Dar așa, simt că n-am primit ceva care mi se cuvenea...

– Vai!

– Nu-i nimic. Nu-i chiar atât de grav. În fine, au rămas multe alte lucruri...

– Din fericire. Și... aș putea afla care?

– O mulțime de lucruri pe care ai uitat să le pui în lista pe care ai făcut-o mai înainte...

– Care?

– Ai să vezi.

– Mă neliniștești.

– Cu atât mai bine.

În timp ce vorbeam, am venit să mă întind lângă tine, iar tu, fără să-ți dai seama, mă mângâiai prin cămașă. Tot fără să-mi dau seama, mă răsuceam ușor, pentru că mâinile tale calde păreau să le insufle sânilor mei viață, să-i umple de furnicăturile și fiorii care îți trec mereu. Parcă aș fi avut pe piept două turturele cu respirația tăiată și, cu toate că nu le băgam în seamă, le simțeam gâfâitul și neliniștea. Era o plăcere pură, nepremeditată, nesperată, paralelă, într-un fel, cu momentele acelea. Și întârziam clipa în care aveam să mă dăruiesc cu totul acelei plăceri – într-atât mă fascina puterea ta de a mă scinda: sufletului meu îi vorbeai prin cuvinte, iar trupului, prin mișcările mâinilor. În cele din urmă, am capitulat...

– O să înveți să mă mângâi?

– De ce? Nu mă pricep?

– Renunți prea ușor. Îți vorbesc despre mângâieri... precise.

– Da, o să învăț. O să fac tot ce vrei. Tot!

– Vreau să ai cheile trupului meu, să ai toate paspartuurile. Vreau să știi să-mi faci pe plac oricând și întotdeauna, vreau ca gura ta, mâinile, mădularul, pielea, privirea, respirația, liniștea și cuvintele tale să mă poată deschide mai repede și mai larg decât oricare altele. Vreau să te pot înșela într-o bună zi...

– Poftim?

– Să te înșel într-o bună zi și să-mi spun: „Ce prostie fac! Ce derizoriu e să mănânc pâine fără sare cu tipul ăsta, când am acasă lapte și miere, vin și mirodenii...“

– Dar sunt ospățul tău!

– N-ai decât să râzi! Și eu vreau să fiu ospățul tău. Îmi doresc să le fur farmecul celorlalte femei. Vreau ca toate să-ți pară insipide, ca gesturile și cuvintele lor să te dezamăgească și să te întorci repede, repede în brațele mele și între picioarele mele, ca și cum te-ai întoarce acasă.

– Dar încă n-am plecat.

– Ai să pleci, iubitul meu, ai să pleci... Însă, dacă avem grijă amândoi și suntem grijulii, foarte atenți, o să avem mereu mijloace să rezistăm și să luptăm. Iar intimitatea noastră o să ne fie ca o armură, dar nu fără fisură, căci trebuie să respirăm. Va fi o carapace care să facă față loviturilor puternice. Celor mortale. Înțelegi?

– Înțeleg, o să ne vaccinăm împotriva mângâierilor.

– Da, și împotriva lor. Astfel încât, de azi înainte, mângâierile care vin din altă parte să fie inofensive. Să nu fie deloc grave. Numai ale noastre, ale mele și ale tale, vor fi imparabile. Așa că, bineînțeles, trebuie să le perfecționăm.

– Bineînțeles. Și, din câte îmi spui, mai ales eu trebuie să mi le perfecționez!

– Nu, nu-i așa! Dar e drept că, dacă mă lași să mă mângâi singură, dacă mă încurajezi să fac asta, pentru că, după părerea ta, e mai bine pentru toată lumea,

atunci, voi putea oricând să ajung la plăcere singură sau cu oricine altcineva. Dar dacă, încetul cu încetul, îți asumi o responsabilitate mai mare, ai să-mi devii indispensabil. N-am să mai pot avea orgasm fără tine!

– Până la urmă, se pare că regreți un pic vremurile când se purtau centuri de castitate, când era în vigoare simbolistica asta a cheii, nu-i așa?

– Da, s-ar putea.

– Îți dorești să fii a mea, să-mi aparții?

– Să nu crezi că visez într-ascuns să devin o femeie-obiect, o femeie cu lacăt! Dar, într-adevăr, îmi doresc să fiu a ta. Altminteri, de ce m-aș mai fi căsătorit cu tine?

– Ca să fiu al tău.

– Da, și pentru asta. Sunt pentru centura de castitate, dar numai cu condiția s-o porți și tu. Cât privește cheile, n-o să le ascundem, dar mi-ar plăcea să fim singurii care știu să le folosească.

– Dar nu te-ai împotrivi să le încerce și alții?

– Nu prea. Dimpotrivă!

– De ce?

– De dragul victoriei. Mica victorie răutăcioasă și savuroasă de a-mi spune de fiecare dată: „Fără instrucțiuni de folosire, cheia nu e bună de nimic!"

– E periculos. Imaginează-ți că, într-o bună zi, cineva descoperă instrucțiunile de folosire.

– Imposibil! Sunt instrucțiuni de folosire întocmite de-a lungul timpului cu ajutorul complicității noastre de îndrăgostiți, a tandreței și obișnuinței...

– Ce cuvânt urât!

– Nu e urât deloc. Ţi se pare că e urâtă o cheie strălucitoare şi lustruită, care pare unsă de la atâta folosire, o cheie care se răsuceşte fără zgomot într-o broască miraculos de primitoare?

– Şi dacă într-o bună zi vom avem chef să tatonăm, să ascultăm scârţâitul altei broaşte şi să reîncepem rodajul în altă parte? Dacă într-o bună zi vom vrea să oferim instrucţiunile de folosire altcuiva?

– Dar asta s-ar întâmpla şi mai uşor, dacă n-ar exista instrucţiuni de folosire.

– Da, dar, dacă tachinezi diavolul, spunându-le celor din jur „Haideţi, iată cheia! Încercaţi, pariez că n-o să reuşiţi!", îţi asumi nişte riscuri!

– Iar dacă te legi la ochi, şi-ţi spui întruna „Există oameni în jurul meu, dar nu vreau să-i văd, nu vreau să fiu ispitit, aşa că ţin cheia la mine!", ţi se pare că dai dovadă de mai mult eroism?

– Nu ştiu dacă e o viaţă mai eroică, dar cu siguranţă e mai liniştită!

– Liniştită! Şi ţi se pare că „obişnuinţă" e un cuvânt urât! În dragoste nu trebuie să fii niciodată liniştit. Dimpotrivă trebuie să tragi cât mai mult de funia care te leagă de celălalt! Dacă rezistă, să te minunezi, iar dacă se rupe, să-ţi spui că, în fond, nu era atât de rezistentă! Vreau ca pe noi să ne unească o legătură care să reziste la orice, dar vreau s-o şi pun la încercare!

– Dar gândeşte-te... Funia, zăvorul, cheia... Ţie căsătoria asta ţi se pare o temniţă.

– O temniță pe care o accept. Are gratii moi. Dacă vreau, evadez, iar, dacă revin e tot pentru că vreau. Vreau să fiu liberă să nu fiu liberă. Și la fel aș vrea să fie și pentru tine.

– Draga mea, cu tine totul e atât de simplu mereu! Cred că pe lumea asta nu sunt mulți soți care, în noaptea nunții, să aibă astfel de discuții...

– Ai fi preferat o femeie banală?

– Uneori, banalitatea are ceva liniștitor.

– Ți s-ar fi părut liniștitor să-ți declar cu mâna pe inimă „Dragul meu, te voi iubi mereu! Nu va exista nimeni altcineva în viața mea!"?

– Nu mi-ar fi displăcut.

– Dar eu ți-am spus ceva și mai frumos: „Dragul meu, mă voi strădui întotdeauna să te iubesc și să te aleg numai pe tine." E mai cinstit, nu?

– Exact. E felul în care definești tu o femeie cinstită! E cea care te previne că n-o să fie mereu cinstită...

– E cea care promite că n-o să i se pară o dramă, dacă soțul nu va fi cinstit.

– Dar eu nici nu mă gândesc la așa ceva.

– Iubitul meu, cum nu te gândești la așa ceva?! Nu te gândești, însă te uiți insistent la femeile frumoase și te bucuri când te privesc. Ești un seducător.

– Ești geloasă?

– Bineînțeles. Și îmi place că sunt.

– De ce?

– Pentru că mă face să lupt, să rivalizez, să câștig. E excitant și stimulant. În plus, mă face să fiu mândră

că sunt soţia ta. Privirile şi dorinţele celorlalte femei te fac mai preţios. Iar privirile pe care le arunci femeilor din jurul tău îmi arată că nu eşti indiferent la farmecele lor şi că, până acum, le-ai preferat pe ale mele. Mă aflu în fruntea unei ierarhii a valorilor şi trebuie să ştiu cum să rămân acolo. E problema mea.

– Iar eu ar trebui să gândesc la fel?

– Aşa cred.

– Să vreau mereu să te seduc? Să cred că, atunci când cineva încearcă să te agaţe, căsătoria noastră devine mai trainică?

– Exact.

– Dar eu am alte arme! Nu uita că tocmai ţi-am făcut un copil!

– Carevasăzică aşa! Asta e o adevărată provocare! E limpede! Ei bine, ai să fii dezamăgit! N-am să mă indignez absolut deloc. Dimpotrivă. De altfel, chiar voiam să-ţi vorbesc despre asta. Mi-e teamă că, mai adineauri, am fost un pic neatentă în timpul lucrărilor de construcţie. Aşa că o vom lua de la capăt şi vom face totul cu migală. De data asta, o să procedez aşa cum trebuie şi-o să vezi că eu o să fiu cea care-ţi face un copil, ai înţeles? Şi poate că, într-o bună zi, va fi şi arma mea secretă. Poate că într-o zi o să-ţi spui: „Soţia mea a îmbătrânit sau poate că n-o mai văd eu ca înainte. Nu mai sunt atât de îndrăgostit de ea, dar... ea e cea care mi-a făcut copiii ăştia adorabili, nimeni nu i-ar fi făcut mai bine. Îi sunt foarte îndatorat."

– Opreşte-te! Îmi dai fiori!

– Foarte bine. Ți se ridică nuiaua... Iarăși vrei să lupți!

– Ah, ai observat?

– Desigur, doar nu-s oarbă! Ești cu adevărat inepuizabil.

– Iubitele mele mă porecliseră „Priap"!

– Iar acum câteva ore ai îndrăznit să-mi spui că ești virgin!

– Am spus „un pic virgin, în felul meu..."

– Cum adică? Unde ești virgin? Aici?

– Au! Nu, nu acolo!

– Ba da, ești virgin exact aici! Mă lași să intru?

– Nu, nu-mi place.

– Poftim? Mă refuzi?

– Dar ce câștigi din asta?

– Cum ce câștig? Multe lucruri. În primul rând, plăcerea că am găsit o chestie care te face să reacționezi – un tabu, cum spui tu. Apoi, dorința foarte puternică de a-l încălca. Sentimentul sublim că am de-a face cu un virgin, că sunt prima. Plăcerea sadică de a te umili un pic, de a-ți face puțin rău, de a te neliniști, pentru ca apoi să te consolez. Speranța că am să-ți ofer o nouă plăcere. Pofta de a te penetra și eu. De a te invada, de a te simți străMt, cald, adânc, misterios și încă necunoscut... Mândria necurată că te inițiez și, în același timp, sunt călăul tău, că sunt un pic masculină. Ambiguitatea încântătoare care te face să fii un pic feminin, pentru că ai o adâncitură... Nu mai spui nimic? La ce te gândești?

– La farfurioara cu unt...

– Și eu mă gândeam la ea... Așteaptă, mă întorc repede. Între timp, dezbracă-te. N-aș vrea să-ți pătez pijamaua asta frumoasă, cu toate că...

– Cu toate că ce?

– Am putea să le agățăm la fereastră mâine, ca să se vadă că soțul era virgin!

– Nu contează.

– Haide! Apropie-ți curul! Sper că ți-e foarte teamă și foarte rușine.

– Stai! Mai întâi arată-mi unghiile!

– Ce au unghiile mele? Sunt frumoase, îngrijite, ovale, nu foarte ascuțite... N-ai să simți nimic...

– Arată-mi-le!

– Gata cu capriciile! Dacă insiști, am să ți le arăt după. Și poate că a venit rândul tău să mori de rușine...

– Vai, dar am o soție odioasă!

– Ba nu. Doar încerc și eu să gonesc rutina!

– Și mai făcea nazuri din pricina unui pantof prea mic!... Au!

– Ăsta e răspunsul pantofului! Ca să te înveți minte! Ia zi, cum ți se pare?

– E o adevărată tortură! Oprește-te! Oprește-te! Nu atât de adânc!

– Ba da! Tot mai adânc!

– Oprește-te! E insuportabil! Câte degete ai băgat?

– Numai unul! Pe cel mai scurt – policarul!

– E și cel mai gros!

– Da, dar în felul ăsta celelalte degete îmi rămân libere. Nu ți se pare plăcut că, în același timp, îți mângâi coaiele?

– Mi se pare îngrozitor. Ți-am spus să te oprești. O să fac pe mine!

– Nu s-ar zice!

– Și nu mai mișca degetul! Nu-l mai mișca! Nu mă mai pot abține! O să murdăresc cearșafurile!

– Nici o problemă. Dimpotrivă. Tu m-ai privit în timp ce mă pișam, iar eu o să mă uit la tine în timp ce te caci!

– Ajutor! M-am căsătorit cu o coprofilă! O sadică! O femeie cu fixație pentru anus!

– Ca să vezi! Dacă mă obligi să te las cu mine în baie, ești fermecător, sfidezi rutina... Dacă-ți bag un deget în cur, te apuci să răsfoiești dicționarul deviațiilor sexuale...

– Oprește-te! Am să evadez!

– Bietul de tine! Dacă încerci să scapi prea brusc de sub stăpânirea mea, să știi că nu răspund de ce-o să se întâmple! Ai să te golești, și numai din vina ta!

– Îmi faci rău.

– Îți faci rău singur pentru că ești foarte crispat. Relaxează-te puțin! Nu ți se poate întâmpla nimic rău, n-am să pătrund mai mult. Și oricum, ești bine astupat!

– Da, dar simt că mă trece...

– Nu-i decât o impresie. Nu simt nimic cu degetul. Nu-i nici o urgență!

– Spui niște lucruri!

– Nu-ţi place? Să ştii că mă forţez un pic. Pentru tine, numai pentru tine...

– Drăguţ din partea ta! Mulţumesc!

– Da, e drăguţ. N-ai voie să faci ironii. Noaptea asta e noaptea mea magică – simt că mă metamorfozez...

– Iarăşi, Cenuşăreaso?

– Da. Şi suport toate consecinţele. Ies din crisalida mea. Uneori e dureros, dar e necesar...

– Dureros şi pasionant – îţi strălucesc ochii.

– Şi ţie îţi străluceşte mădularul de când îl lustruiesc. Buletinul meteo s-a înşelat încă o dată: n-ai făcut pe tine. Zonă de maximă presiune...

– Se poate şi mai rău...

– Tot te doare?

– Un pic... Şi dintr-odată mi-e milă de cărăbuşii din copilărie...

– Sigur că ţi-e, pentru că le băgai paie în fund!

– Dacă ai şti cât mă căiesc...

– După cum mi-ai tras-o mai adineauri, ai tupeul să te plângi din pricina unui biet policar!

– Ştii ceva? Dacă într-adevăr ţi se pare că nu-i mare lucru, bagă-ţi tot pumnul!

– O să mă gândesc. E o idee care merită reţinută.

– Ei, hai!

– Bine, gata cu galanteriile. Să trecem la lucruri serioase. O să ne ocupăm de copil.

– Dar l-am făcut deja!

– O să ne ocupăm de finisaje. O să aranjăm, n-o să lăsăm nimic la voia întâmplării. Eşti sigur că ai trimis

sămânța, dar oare a ajuns la destinație? A găsit drumul cel bun? Nu-i deloc sigur, pentru că nu eram foarte motivată. Am o soluție prin care lucrurile pot fi îndreptate: îmi mai dai o porție, iar ovulul lacom, atenționat și foarte treaz, se ghemuiește și pune la cale o ambuscadă. Apoi sare asupra prăzii cu entuziasm. Între două jeturi, există miliarde de posibilități...

– Și dacă a sărit deja?

– N-avem nimic de pierdut. Și apoi, poate că sare din nou și ne ies gemeni!

– De la o extremitate la alta! Spune-mi, care e rolul polițistului tău în toată povestea asta?

– Foarte simplu! Mai întâi, trezim complet ovulul și îi facem poftă. Lucrurile care mă excită pur și simplu îl scot din minți! Și, încă de la început, trebuie să ținem totul foarte bine sub control. Sunt în centrul emoțiilor și al pasiunii tale, foarte aproape de uzina secretă. Când o să pregătești o nouă încărcătură, o să-mi dau seama. Atunci o să pregătesc și eu ovulul. Am să obțin această informație secretă cu precizie de o microsecundă.

– Să știi că aia nu e uzina secretă, ci mai degrabă uzina de deșeuri...

– N-aș vrea ca, în acest moment al poveștii noastre în trei, să începem o dezbatere filozofică...

– Dar te rog, continuă! Mi-e teamă să nu pierd ceva...

– De fapt, omul nu-i decât un deșeu... Se naște din secreții, germinează timp de nouă luni în apropierea unor procese de distilare a putregaiurilor, iar de cele

mai multe ori vede la lumina zilei cu niște eforturi care seamănă cu cele ale defecației și se cam murdărește de căcat... Așa că nu văd de ce n-ai contribui și tu la mormanul ăsta de gunoaie...

– Nu știu. Au!... Nu știu dacă mă voi obișnui vreodată cu raționamentele tale ciudate...

– Să nu te obișnuiești niciodată, iubitule! Lasă-mă să cred că pot să te surprind în fiecare zi. Iar acum iubește-mă cu pasiune și gândește-te foarte bine la ce facem...

– Mă întreb dacă aș putea să mă gândesc la altceva...

– O să te încalec, dar o să-mi țin degetul la cald. O să ți-o trag ușor-ușor, legănându-mă deasupra ta...

– Dar nu mă deschide prea tare, că mă răvășește!

– Dar tocmai pe asta mizez. Un viitor tată trebuie să fie răvășit. Și deschis! Trebuie să fim niște părinți foarte deschiși. Simți cum mă deschide pula? Deschide-mi și curul, te rog. Lărgește-mă. Creația și nașterea sunt deschideri spre univers. Îți imaginezi cât de mari or să mi se facă găurile ca să poată ieși la lumină capul copilașului nostru? Colul uterin o să aibă un diametru de doisprezece centimetri, vaginul, la fel și, dacă nu se lărgește suficient, pac!, pocnește perineul! Iar anusul, trei sau patru centimetri...

– Oprește-te! Mă înspăimânți.

– Mai bine începem să le lărgim de pe acum.

– Și eu ce rol am în povestea asta?

– Ești un proaspăt tată și te pregătești împreună cu mine pentru naștere, adică te lărgești și tu.

– Îmi dau seama!

– Vezi, mai întâi îl aduci tu pe lume! Vrei să împingi?

– Oh, da!

– Atunci, împinge! Îmi place să-ți simt mișcările, semnele de viață și de moarte, nevoia ta de eliberare și dorința de a crea! Îți simt freamătul dinăuntru, avântul debordant.

– Nu cumva o să ai un orgasm intelectual?

– Intelectual! Cu sălbăticiunea asta care îmi scormonește hățișurile? Cu strigoiul, cu vampirul meu care suge spermă și cu ovulul hrăpăreț care își așteaptă haleala? Intelectual, când pizda și curul îmi ard ca o pădure, iar eu nu știu unde va prinde rădăcini arborele tău? Iar dacă și policarii tăi sunt plini de sevă, poate că ai să-mi faci un copil și în gaura din spate!

– Așa-i că-ți place să fii scormonită?

– Îmi place grozav. Ție nu?

– Îmi plac exigența, ardoarea și imaginația ta...

– Dar degetul meu?

– Și el.

– Mai spune o dată!

– Îmi place degetul tău în mine. Și ce-mi face, adică durerea pe care mi-o provoacă, teama, delirul, senzația că o să explodez...

– Și eu cred că o să explodez! Simți cât de subțire și elastic e peretele dintre cur și pizdă? Îți simți pula prin peretele viu? Ți-o simți?

– Da, mi-o ating și mă excită. Mi-o mângâi cu vârful degetului prin peretele tău.

– Iar eu simt în curul tău contracții și frisoane... Febra urcă și urcă... Am un termometru infailibil... Ești cald, fierbinte și pulsezi ca o inimă.

– M-ai înnebunit...

– Te-am înnebunit de plăcere... Suni adunarea? Forfotești... Cheamă-i pe toți mormolocii cu coadă lungă, pe micii crocodili. Invadează-mă! Am să-l aleg pe cel mai frumos, cel mai rotofei, cel mai dotat și am să-l halesc! În pântecele meu o să aibă loc o căsătorie. Să-ți afunzi pula cât mai adânc posibil atunci când o să-și scuipe încărcătura. O să ne jucăm de-a lupul. Bine... Cine se va lăsa devorat? Numără-ți soldații. Numără-i, pentru că apoi o să trecem în revistă efectivul...

– Și dacă după bătălie o să lipsească unul dintre ei?

– O să știm că a căzut în capcană.

– Ești gata?

– Aproape! Deschide-mi curul ca să mă deschid cu totul...

– Freacă-mi-o! Freacă-mi pula bine! Fii atentă!

– Ai început numărătoarea inversă?

– Mai încolo...

– Păcat! Eu am plecat!

– Ai avut orgasm?

– Și încă nu s-a terminat! Am eliberat sălbăticiunea și încă se zbate... De data asta te-ai înfipt foarte adânc!

– Atunci, poți să mă eliberezi și pe mine?

– Așteaptă! Așteaptă ca totul să se liniștească. Nu hâțâna prea mult leagănul imediat după... Lasă micuțul

să se odihnească. Tocmai și-a trăit prima aventură – cea mai puternică...

– Nici a noastră n-a fost mai prejos.

– Iar tu te plângeai de vocabularul meu! Îmi reproșai că vorbesc de o „căsătorie-temniță"...

– Și?

– Și iată că avem în comun tocmai o celulă! Iar mâine o să fie două...

– Poimâine, patru, iar în nouă luni, miliarde de celule, pentru încă un prizonier...

– Și n-o să mai fim un cuplu.

– Ci o celulă familială... Numai să nu fie o ocnă!

– O să fii de față când micul prizonier va vrea să evadeze?

– Ce întrebare!

– Serios? O să fii? N-o să fii stingher, rușinat, dezgustat, speriat?

– Nicidecum! Nimic din toate astea, poți să fii sigură! O să fiu grijuliu, energic, fascinat, util, încântat, indispensabil, de neînlocuit! În mai mare măsură decât în noaptea asta, dacă e posibil... Dar...

– Dar ce?

– Îmi doresc din tot sufletul, din toată inima, să iau parte la povestea asta, dar mi-ar plăcea ca nu cumva, în ziua cu pricina, pe motiv că vrei să mă implici și pe mine, să-mi sfredelești fundul!

– De unde-ți vin ideile astea?

– Cu tine, nu se știe niciodată, mă înțelegi... Mă gândesc la cum o să reacționeze echipa medicală...

– Ce echipă?

– Cum ce echipă?

– Ei bine, îți spun de pe acum: nu te vreau decât pe tine! Nici nu se pune problema ca toate ginecoloagele din secție și stagiarele lor să-și îndese degetele în mine! Nici gând să mă cocoț pe masa lor cu pârghii, manete, chingi, chiuvete și tot restul!

– Masa care stârnește fantezii?

– Se prea poate, dar nu când vine vorba de naștere! Nașterea copilului nostru e o chestiune privată, pentru care n-o să fie nevoie de târgi, aparate și mese acrobatice...

– Aș fi fost foarte surprins dacă ai fi binevoit să naști ca toate femeile!

– Nu-i vina mea că femeile sunt fraiere și nu se revoltă. Clinicile la care merg sunt măcelării, iar mesele pe care nasc sunt adevărate scaune de tortură. Doar nu vrei să stau cu picioarele în sus pentru ca un ginecolog să poată lucra în voie în fața crăpăturii mele!

– Carevasăzică nu vrei să-ți ridici picioarele și nici n-ai nevoie de ginecolog!

– O să mi le ridic, dar numai ca să fac dragoste. Poate să vină și un ginecolog, până la urmă, dar să fie foarte mic, foarte discret, și să-și facă treaba în patru labe sau culcat pe spate, ca un bun mecanic – ceea ce ar și trebui să fie, de fapt. Dar, evident, ar fi ideal dacă...

– Dacă ce?

– Dacă n-am fi decât noi doi, dacă ne-am înfrunta singuri cu povestea asta foarte serioasă, cu durerea

intensă, cu evadarea prizonierului nostru. Aș geme și aș urla cât aș pofti, iar tu m-ai legăna la pieptul tău. Iar când aș simți că fructul meu prea greu coboară spre pământ și mă încovoiază, aș vrea să mă pot agăța de gâtul tău ca de un arbore înalt, solid și plin de forță, apoi să-mi îndoi încet picioarele – aproape că te-aș atinge cu genunchii – și să iau din ochii tăi forța de care am nevoie ca să mă sfârtec și să mă eliberez, împreună cu tine, de copilul nostru...

– Ar trebui să punem o pernă pe jos, să nu se strivească fructul...

– Oare cât timp pot visa alături de tine?

– Visează, draga mea, visează cât timp vrei. Îmi plac visele tale, mai ales când apar și eu în ele...

– De când am început să te iubesc, nu mai am nici un vis în care să nu apari și tu...

– Atunci, visează mai departe și povestește-mi...

– Iubitul meu, aș vrea să te iubesc mereu și mereu mai mult. Și...

– Și?

– Strânge-mă în brațe cu putere, îți voi spune lucruri triste. Deja te iubesc atât de mult, încât uneori mi se întâmplă să tremur gândindu-mă că, într-o bună zi, poate că ne va despărți viața sau moartea...

– Ia uite! A și început să plângă...

– Plâng din iubire, visez pentru tine... E frumos, nu-i așa?

– Ești prea romantică, draga mea...

– Sunt cum trebuie să fiu. Când iubeşti, nu eşti niciodată prea romantic, nici prea temător.

– Nici prea fericit.

– Nici prea fericit. Şi totuşi, dacă ai şti... Mie mi se pare miraculos şi că acum ne aflăm în camera asta. Îmi era teamă să nu ni se întâmple ceva înainte de noaptea asta. Îmi doream atât de mult să fiu soţia ta! Ajunsesem să spun tot felul de rugăciuni prosteşti, să fac pacte cu nu ştiu cine. Îmi spuneam: „Dacă trebuie să se întâmple ceva rău, măcar să nu fie înainte de prima noapte, vă rog!... Poate că mă voi resemna, dacă se întâmplă după prima noapte, dar să nu fie înainte!"

– Şi eu? Eu nu m-aş resemna chiar atât de uşor.

– Jură-mi că o să trăim împreună, că o să reuşim.

– Ce să reuşim?

– Să fim fericiţi. Mi-e teamă.

– Jur. O să reuşim. Dar nu-i nimic grav, nimic tragic... Spune-mi, te cuprinde des asemenea tristeţe?

– Nu chiar. Doar atunci când beau ceva sau când sunt obosită. Sau înainte de ciclu...

– Îţi interzic să te mai laşi pradă tristeţii.

– ...când sunt emoţionată, când am îndoieli, când sunt fericită...

– Mai ai ceva pe listă?

– Când mă simt vinovată...

– Dar de ce te simţi vinovată?

– Pentru că plâng, de exemplu...

– Vai, dar e din ce în ce mai bine!

– Când simt că sunt enervantă sau insistentă și când îmi dau seama că n-ar trebui să fiu așa. Când am impresia că o să-mi fie greu să mă consolez...

– Dar e o poveste fără sfârșit! Să știi că lacrimile mă dezarmează.

– Chiar și ale mele?

– Da.

– Atunci, va trebui să fac eforturi...

– Ai de gând să plângi des?

– Dacă am de gând? Ce întrebare! Aruncă-i în gheare o persoană sensibilă, delicată și... ia uite ce iese! Dacă am de gând!!!

– Scuză-mă, dar sunt puțin derutat...

– Puțim! Vai, bietul de tine! Iubitul meu, eu sunt îndurerată, iar tu ești „puțin derutat"!

– Dar de ce ești îndurerată? Am făcut sau am zis ceva care te-a rănit?

– Nu, nicidecum. Dar e un lucru pe care nu-l înțelegi. Ne simțim bine împreună și te iubesc. Te iubesc atât de mult, încât mi-e teamă să nu te pierd...

– Și tu îți luai aerul unei femei rezonabile! „Să întindem funia!", „Să ne înșelăm unul pe altul!" și alte chestii de-astea...

– Dar n-ai înțeles nimic. Absolut nimic! Această femeie rezonabilă nu există. E o mască. Mă ajută să mă liniștesc. În realitate, nu exist decât eu, iar eu nu sunt rezonabilă. Sunt doar gingașă.

– Atunci, să recapitulez. Să nu acord nici o importanță demonstrațiilor tale aparent logice, mature și

rezonabile. De aici trag concluzia că, atunci când argumentezi, de fapt, te îndoiești, iar atunci când plângi, ești fericită. Dar, dacă nu vom reuși să-ți alinăm această falsă durere, până la urmă o să simți o durere adevărată, care e și mai greu de alinat... Cam așa stau lucrurile?

– Da, cam așa...

– Ce mă sfătuiești? În fine... mă adresez falsei femei rezonabile. Ce remediu îmi sugerezi?

– Multă tandrețe, mult umor și, de asemenea, puțină pasiune. Și, mai ales, prezența ta. În rest, o să mă mulțumesc cu psihologia ta rudimentară...

– Psihologie rudimentară? E inadmisibil! O să iei prima bătaie la fund din viața ta conjugală.

– Nu! Ajutor! A înnebunit! Oprește-te! Chiar are de gând să mă bată! Au! Mă doare! Ai grijă! Te mușc! Dă-mi drumul!

– Nu și iar nu! Îmi place să simt cum mi te zbați pe genunchi. O bătaie de toată frumusețea, una strașnică. Cu cât de zbați mai mult, cu atât ești mai vulnerabilă. Dacă ai ști cum se vede! Vai, cât de adâncă ești! Adâncă și stufoasă ca un codru. Din spate, crăpătura ta seamănă cu un petic de pădure de curând defrișat... Se văd unul-două luminișuri netede și misterioase. Ia uite! O grotă tainică! Și-ți mai dau o palmă, ca s-o văd tresărind, ca să se deschidă un pic...

– Au!

– Simți că e din ce în ce mai cald?

– Simt că arde!

– Din cauza mâinilor sau din cauza vorbelor mele?

– Din cauza mâinilor!

– Deși arde, ești foarte umedă. Pizda ți-e larg deschisă și udă leoarcă. Curul ți s-a bombat ca o floare care stă să înflorească. Simți că ți s-a încins păsărica. Vulva ți-a luat-o razna...

– E din cauza vorbelor tale!

– Vorbele mele te ard? Dar ia uite ce putere are păsărica asupra mea!

– Vai, mizerabila! Bătaia o excită.

– Poți să vii la mine când vrei tu.

– Ești sigur?

– Foarte sigur. O să te fut imediat.

– Cu blândețe!

– Nu, nu cu blândețe. Repede și tare. Ai să-ți regreți vicleșugurile, fetițo! Regreți? Te copleșesc remușcările?

– Da, sunt copleșită!

– Ești a mea? Numai a mea? Deschide-te! Deschide-te și mai mult!

– Nu mai pot să mă deschid. Nu mai pot. Sunt a ta! Numai a ta! Vai, ce ritm!

– Te zgâlțâi?

– E o adevărată furtună!

– Îmi simți coaiele?

– Sunt clopotele de la Notre-Dame!

– O să dau ora exactă! Ai să auzi un dangăt strașnic! Îți place paracliserul?

– Îl ador!

– Îți place să ți-o tragi, să se îndese cineva în tine, să-ți curețe hornul, să te șlefuiască?

– Îhî! Dar deja nu mai simt clopotnița! Acum e asaltul berbecului asupra porții catedralei. Ce drug gros!

– Heirup! Heirup! Esméralda[1], deschide-ți curul, deschide-ți naosul! Iată hoții și cerșetorii! Îi vezi? Îi vezi pe toți?

– Ce oaste numeroasă!

– Or să te fută cu toții! Or să te chinuiască îndată. Am zeci de pule pentru tine și fiecare e altfel. Asta cum ți se pare?

– Groasă și scurtă! Se învârte pe loc, se agită, îmi lărgește pizda...

– Iar asta?

– E foarte ascuțită! Îmi străpunge pielea abdomenului, îmi sâcâie vezica. O să mă piș pe mine...

– Și asta?

– Extrem de lungă și tare. Îmi izbește rinichii! Încăpățânată și îndârjită! E a unui bandit tuciuriu, păros și puternic. Poate că-i chior. Miroase a băutură...

– Dar asta?

– Oh! Asta e blândă și timidă. E a unuia care face pe șchiopul și pe orbul – locuiește în cartierul cerșetorilor și e un om blajin. Aș vrea să rămân câteva clipe cu ea...

– Ca să te înveselești?

– Ca s-o fut nițel, ca să-i simt forma în adâncitura mea. Alunecă bine, aproape că zboară. E opera unui artist, numărul unui acrobat...

---

[1] Personajul principal din romanul *Cocoșatul de la Notre-Dame* de Victor Hugo (n. tr.).

– Al unui dansator pe sârmă... Simți că am vârât ața în ac? Trag la mașină...

– Îmi brodezi fofoloanca...

– Migălesc o mică broderie... Întoarce-te! O să asmuțim lighioana... Vino spre mine, hai să stăm ca două lingurițe...

– Ca două lingurițe?

– N-ai văzut niciodată lingurițe așezate cu grijă una în alta într-un sertar?

– Crezi că lingurițele?...

– Bineînțeles! Apropie-te, ca să-ți înfig mânerul. Fă pe târfa. Și eu am nevoie de un imbold...

– Amintește-ți de Esméralda! Țigăncile au un talent nemaipomenit. Înnoadă și deznoadă șnururile hainelor. Dezleagă limbile și pungile oamenilor. Ar fi păcat să nu profiți. Sunt sigură că pungile astea două sunt pline de spermă! O să mă îngrijesc de ramura ta până când din ea o să țâșnească sevă. O să simți puterea vrăjilor mele. Las-o pe Țigancă să aibă grijă de tine, știe să dea foc și să fumeze. Îți promit. Și ce tutun! Simți cât de puternic te aspir? Cu cât fumez din țigară, cu atât se face mai lungă. Ciudat, nu? Devine incandescentă. Vezi? Scoate-o din mine! Uită-te! Zvâcnește! Mai excitată, mai mare, mai roșie. Simți că înnebunești... Vrei s-o bagi iarăși la cuptor? Nu, nu chiar acum. Nu, dorința crește când bucile vor să fugă. N-o să mi-o tragi! Și totuși, îmi deschid fofoloanca mare, caldă, moale și băloasă. E ca mierea fierbinte... Ai vrea să-ți înfigi știoiul în mine, dar nu încă, mai așteaptă.

Privește cu atenție crevasa care te înnebunește, gaura care te înghite... Și bobocul. L-ai văzut? E drugul tău în miniatură, dar și el e mândru, nu-i așa? Ce avântat e! S-a întărit sub degetul meu. A înnebunit! Nu, nu încă! Uite ce loc îți pregătesc – e uriaș! Intră patru degete deodată: e cât Notre-Dame și piața din fața ei! O să pun în scenă niște mistere[1]! Nu-i așa că ogiva bolții și sidefiul vitraliilor sunt minunate? Stai! Am spus nu! Îmi regizez singură filmul: „E zarvă în bazilică..." Știi ce e o „capelă în flăcări"[2]? Se zice că e pentru morți... Am să-ți readuc la viață mortul cu enoriașii mei în delir, cu pereții mei de plumb topit!... Iubitul meu, Esméralda are foc între picioare, dar e un foc ciudat. O vâlvătaie, un rug, o forjă! Ai grijă la grinzile de oțel, la drugi, la stâlpi! O asemenea prelucrare a metalelor ar putea distruge orice crupă! Oțelăriile lui Hefaistos, întâlnirile diavolului... Vezi, când stau în patru labe, vrăjitoarea Esméralda și capra ei[3] seamănă una cu cealaltă. Nu-ți dorești o căpriță, o iadă care să-și deschidă curul, care să se zbată pentru tine?

– Vai, cocota mea! De data asta te-am prins! O să urli, te asigur. Quasimodo e un Capricorn care o să-ți

---

[1] Lucrare dramatică medievală, cu caracter religios, reprezentată cu prilejul unor sărbători (n. tr.).

[2] Capelă în care era așezat corpul neînsuflețit al unui suveran înainte de a fi îngropat; numele vine de la numărul mare de lumânări aprinse în jurul catafalcului (n. tr.).

[3] Aluzie la Djali, capra cu coarne de aur din *Cocoșatul de la Notre-Dame* (n. tr.).

desfunde pântecele. Am să te străpung până la capăt, ce zici?

– După Berbecul de mai adineauri, mi-o trag cu toate turmele de pe meleagurile astea, cu tot zodiacul.

– Taur! Vrei un Taur! Nu că m-aș lăuda...

– Vreau tot. Târfa asta de Pasiphae[1] n-o să mai fie singura care și-a tras-o cu un taur!

– Pasiphae?

– Nu știi cine e? Am învățat despre ea când eram foarte mici. Și-a deschis pizda cu ambele mâini ca să i-o tragă o pulă de taur.

– Arată-mi cum și de restul mă ocup eu!

– Care rest?

– Restul zodiacului. Am să fiu Săgetătorul tău. Agață-mă de săgeată!

– Așa!

– Și mai bine! Am să fac și pe Gemenii: o dată în față, o dată în spate. Două știoiuri deodată, ce zici?

– Au! Iar eu fac pe virgina.

– Iarăși? Dar deja te-am deschis acolo?

– Doar nu-ți închipui că am rămas larg deschisă, așteptând să te întorci! Umezește-mă, dacă vrei să mi-o tragi în cur!

– Vărsătorul. Îl chemăm și pe el. O să-ți ud curul, o să-ți inund anusul. Acum îmi pun inelul pe știoi, ne căsătorim.

– A revenit Taurul. Și e tot mare.

---

[1] Soția regelui cretan Minos și mama Minotaurului (n. tr.).

– Iar aici?

– E Scorpionul. Are coada subțire, precisă și sprintenă...

– Dar aici?

– Leul. Puternic, greoi, înfricoșător.

– Aici?

– Peștii. Țiparul și murena se zbenguie în apele mele...

– Dar aici?

– Am ajuns la Balanță. Nu-mi mai pot da seama unde-i mai bine...

– Echilibru?

– Incertitudine...

– În față? În spate?

– În față. Nu! În spate. Nu!...

– Și dacă te-aș fute în ambele găuri în același timp? Dintr-odată, ești largă aici, în spate. Nu reușesc să te astup cu două degete. Dar simți că dedesubt am și pula, și degetul mare?

– Ah, e Racul. E crabul care pișcă. Devoratorul!

– Te sfredelesc foarte, foarte adânc. Am dat de niște chestii!...

– Quasimodo, ești un țap scârbos, un porc... O să mă sfâșii! Simt că explodez!

– Simți că explodezi? Pleci, te avânți, îți iei zborul?

– Aproape, dar mă sfârteci...

– O să ai orgasm tocmai pentru că ești încordată. Dă-mi totul!

– Nu, asta nu! Nu pot! Nu acum!

– Împinge cu multă putere, ca să te pot simți, ca să simt cum ți se mișcă viscerele, cum coboară viața din tine...

– Nu!

– Promite-mi că într-o bună zi...

– Promit...

– Într-o bună zi, numai pentru mine...

– Într-o bună zi, numai pentru tine... O să fac toate porcăriile din lume, pentru că te iubesc, dar...

– E prea devreme?

– Da... Prea devreme... Prea târziu... Gata, am plecat...

– Atunci, termin și eu... Promite-mi... Promite-mi...

– Promit... Promit... Promit...

– Ia spune, iubitule, ți-a plăcut ultima oară, nu-i așa?

– Da. A durat foarte mult. Și mi-a plăcut foarte mult...

– Ți-e somn?

– Mda, un pic...

– Vrei să te întinzi? O să se facă ziuă curând. Ia-mă în brațe!

– Dar ești la mine în brațe.

– Vreau să stau și mai aproape de tine, să mă strângi și mai tare... E prima dată când adormim împreună.

– Da...

– În sfârșit, „împreună"! Am impresia că mi-ai luat-o înainte...

– ...

– Dormi?

– Nu.

– Ba da. Nu adormi imediat! Nu încă! Nu mă lăsa singură!

– Dar sunt aici. Moţăiam un pic...

– Sau ia-mă cu tine! Fă-mă să adorm odată cu tine...

– Haide, vino! Închide ochii, pune-ţi obrazul aici, iar picioarele, aici. Vino, ascultă, încă plouă...

– Nu aud decât pe jumătate. Am o ureche astupată – cea care se sprijină pe tine. O ureche pentru ploaie, una pentru inima ta. De acum înainte, aşa va fi mereu. Fără tine, nu voi exista decât pe jumătate.

– Eşti jumătatea mea?

– Sau dublura ta, dacă vrei...

– Sora mea siameză ...

– Uneori...

– Sper că deseori!

– Iar mâine de câte ori?

– Nu ştiu... Tot timpul, peste tot... La muzee, la restaurant, peste tot...

– Înseamnă că trebuie să dormim, ca să ne refacem...

– Da, aşa ar trebui...

– Ia-mă în visele tale...

– Ţine-te bine! Ne îmbarcăm...

– Spune-mi...

– Ce?

– Crezi că o să ţinem minte tot ce s-a întâmplat în noaptea asta?

– Tot!

– N-o să știu unde să mă ascund de rușine!
– Eu o să știu!
– Ascultă-mi secretul:

A te iubi în noaptea asta înseamnă a-mi spune
Că amintirile noastre cele mai frumoase
Sunt cele care ne așteaptă în viitor:
Amintirile se află în fața noastră...

– Ce promisiune! E de Baudelaire?
– Nu, sunt versurile mele...
– Carevasăzică așa... La ora asta... Nu vrei să dormi un pic? Măcar un pic?
– Capitulăm? Dar dacă aș începe din nou să-ți spun porcării mari de tot, nu crezi că?...
– Mari de tot?
– Ascultă-mă bine. Dragul meu...
– Vai!
– Iubitul meu...
– Simt că o să meargă...
– Blândețea mea...
– Huo! Scroafo!
– Micul meu prinț!
– Gata! Nu mai rezist. Mi s-a sculat.
– Luceafărul meu...
– Încetează! Nu mai pot. E insuportabil!
– Te voi iubi mereu...
– Dar de unde scoți astfel de porcării?
– Te voi urma pretutindeni...

– Eşti o ţărancă!

– O să am grijă de tine când o să fii bolnav...

– O mitocancă!

– Chiar dacă o să fii infirm...

– O mare împuţită!

– Chiar dacă o să fii bătrân, urât şi îmbufnat...

– Am o erecţie grozavă de la obscenităţile tale!

– Te iubesc...

– Ah! Aaaaah! Gata, am ejaculat! Îmi pare rău, n-am mai rezistat!

– Acum e rândul meu?

– Promiţi că o să dormi după ce o să-ţi excit imaginaţia?

– Jur.

– Draga mea...

– Hm, nu prea eşti original. Ceva mai tare, totuşi!

– Scumpa mea...

– Nu, nu te simt deloc. Trebuie să pătrunzi mai adânc...

– Gândăcelul meu! Pisicuţo! Căprioara mea!

– Poate că aşa ai să reuşeşti...

– Eşti femeia vieţii mele...

– Mai vreau!

– Şi fără tine...

– Haide, mai vreau!

– Fără tine, fructele n-ar mai avea gust, cerul ar fi fără stele, marea, fără apă, arborii, fără frunze, dulceaţa n-ar mai fi dulce, păsările n-ar mai avea culori, viaţa mea – sens, cuvintele mele – noimă, singurătatea – sfâr-

șit, gura – sărutări, mâinile – dragoste, ochii – lumină... fără tine, fără ca tu să-mi privești cu ochi șireți rătăcirile de bărbat, fără prezența ta oacheșă, care să-mi învăluie zilele, fără elanul și pasiunea ta, fără pielea ta parfumată, care să-mi seducă buzele, fără să mă bucur de pântecele tău și fără să-l am pentru copiii mei, fără să te țin de mână, fără să-mi potolesc setea cu fructele tale și fără strigătele tale când facem dragoste, fără promisiunile, declarațiile și râsul tău, fără plânsul, înțelepciunea și nebunia ta, fără raza asta fierbinte de tandrețe, fără da-urile și nu-urile tale, fără sfielile și neliniștile tale, fără prenumele tău peste tot și fără imaginea proiectată asupra viitorului meu...

– ...

– Dormi?... Doarme!... Somn ușor, iubita mea!

– Ți s-a sculat?

– Nu, iubita mea, e antebrațul meu!

– Ah!... Te iubesc...

– Da, așa mi se pare și mie!...

Noapte vikingă

Petrecerea trebuia să țină trei zile, dar nu a venit toată lumea în același timp. Ea era acolo de vineri după-amiază. Când ajunsese, avea un aer ușor pierdut. Era buimăcită de drumul lung și timidă. Avea o timiditate paradoxală: un amestec de curiozitate și teamă de a cunoaște oameni. Într-un mod ciudat și neașteptat, chiar în prima noapte, vineri, își învinsese neliniștea: sedusese o femeie și un bărbat în vârstă, i se dăruise câteva ore din noapte celei dintâi și îi promisese celui din urmă că avea să fie a lui.

Dar pe el l-a văzut abia sâmbătă. Doar l-a văzut, l-a zărit cu coada ochiului, l-a observat aproape inconștient, pentru că era înalt. Foarte, foarte înalt. Avea părul roșcat, la fel ca Micul Prinț. L-a dorit imediat și tot imediat l-a uitat, renunțând prompt, atât din lene, cât și dintr-o teamă inascată în intuiție. „Băiatul ăla, care e mai înalt decât toți ceilalți, care, atunci când dansează, dă impresia că ar merge, și care atrage privirile

tuturor, cu siguranță a venit aici cu o fată. Sigur nu e pentru mine. Sigur e prea înalt, prea îndepărtat, prea străin și inaccesibil..." Timiditatea îi revenea, îi înfrâna curajul, îi interzicea chiar și umbra unui vis. După aceea, nu avea să-și amintească niciodată în ce moment al dimineții privirea îi căzuse, o fracțiune de secundă, pe mișcările acestei siluete lungi, pe buclele roșcate și înfoiate care fremătau acolo sus, în jurul unui chip de poet.

Îl revăzuse la căderea serii, cu totul din întâmplare. În timp ce bea ceva pe terasa cafenelei din piața centrală, fiind înconjurată de oameni fermecători, minunatul Pierre, care stătea la câteva mese mai încolo, o lăsase înmărmurită, făcând o grimasă amuzantă, care exprima clar ciudă. Se dusese să stea câteva minute alături de el și, între timp, apăruse și Celălalt, Cel Foarte Mare. Se așezase într-un fotoliu, puțin cam obosit, dar relaxat. Pierre și Celălalt, care păreau să se cunoască de multă vreme, o tachinau împreună. Aproape împreună. Pierre punea întrebări porcoase, iar Cel Mare râdea, dând capul pe spate, cu aceleași hohote indecente și vesele în care izbucnea Amadeus, personajul din filmul lui Milos Forman[1]. Avea un chip de înger vesel, energic și fără vârstă. Într-una din urechi îi strălucea un diamant. Bănuia că era tandru, după voce și

[1] Aluzie la filmul *Amadeus*, regizat în 1984, care povestește viața lui Mozart (n. tr.).

cuvinte, după bucuria lui de a se afla acolo și după ușurința cu care râdea...

Apoi ea s-a ridicat și a plecat, traversând piața prin fața lor. Le simțea ochii bărbătești ațintiți asupra rochiei mulate. Privirile lor o frigeau – ale Celui Mare o ardeau mai puțin, dar pătrundeau mai adânc.

Un pic mai departe, un pic mai târziu, la o altă terasă, lâncezea în prezența a doi domni în vârstă foarte diferiți, care o complimentau întruna.

Apoi a venit uriașul. Capul i se mișca odată cu pașii avântați, iar diamantul îi scânteia în dreptul buclelor roșcate. Ca să se amuze, a făcut ochii mari, ca de baubau feroce, și a spus:

– Sunt un mare viking!

Ea a început să viseze brutalități tandre și lupte pașnice, cu gesturi incantatorii ample, asaltul unui mare războinic nemilos, lupta lui cadențată, victoria și înfrângerea lui, rana lui ascunsă și strigătul pe care avea să-l înalțe către stele, capul dat pe spate și brațele lungi întinse către cer pentru a implora, pentru a mulțumi...

– Merg să mă schimb pentru masă, a spus ea. Păstrați-mi, vă rog, un loc.

Iar cei doi ibovnici bătrâni au dat din cap. Dar, când a revenit în restaurant, Vikingul i-a făcut semn, invitând-o să se așeze pe scaunul de lângă el... Și-a pus cotul foarte aproape de al ei. Foarte aproape. Mai întâi, o atingea doar din când în când, apoi, din ce în ce mai des. Încet-încet, nu și l-a mai dezlipit de al ei, a început să i-l mângâie, să i-l frece. Uriașul își suflecase mânecile

cămășii. Ea îi privea părul bogat și roșcat de viking, care îi ajungea până la încheieturile mâinilor. Și-a înfrânt dorința de a-i mângâia pletele. Nu voia să i se dea, nu încă. Dar el a rugat-o, a insistat, a cerut-o. La început, a atins-o ușor cu mâna, spunându-i: „Dă-mi, te rog, niște pâine!" sau „Vrei apă?"... Apoi a făcut gesturi mai ferme, a mângâiat-o fără ocolișuri pe umărul gol, a sărutat-o pe gât, și-au atins îndelung picioarele, de la genunchi până la șold. Un braț în jurul taliei, o șoaptă la ureche... În timpul jocului, Cel Mare era galant, serviabil, vesel, atent. Îndrăgostit. Tandru. Intuitiv și genial. Ea nu se opunea, iar când Vikingul a întins mâna pe sub masă și-a deschis-o pe a ei, iar mâinile lor au făcut dragoste, cu pântecele lipite, larg desfăcute, extaziată fiecare de atingerea celeilalte. El își mișca degetele, afundându-și falangele între ale ei, îi străpungea mâna cu un arătător autoritar și tandru, cu un mijlociu hotărât. Ea s-a retras un pic și și-a strâns pumnul. El i l-a strâns în pumnul lui mare și cald. Ea și-a deschis iarăși mâna, el și-a deschis-o pe a lui și mâinile li s-au agățat una de alta, încleștate cu putere. Mâna ei mică se ghemuise în mâna lui colțuroasă, puternică și hotărâtă, care spunea: „Te-am prins, micuța mea! În noaptea asta ești a mea. Marele Viking o să te ia cu el." Iar mânuța ei de fetiță revenită pe tărâmul copilăriei, se lăsa întemnițată și călăuzită, cu palma fascinată, policarul sedus, culcat, lipit de cel al stăpânului, cu degetele strânse și încrezătoare, ghemuite ca niște fiare îmblânzite.

După ce mâinile li s-au logodit sub masă, Vikingul s-a dezlănțuit. I-a ridicat rochia, i-a înșfăcat genunchiul și pulpa, apoi a alunecat până la gleznă, făcând din degete o brățară... Ea se străduia să nu geamă, dar, fără voie, carnea îi fremăta sub mâna strânsă a Vikingului, se întărea, se oferea... Când a revenit la genunchi și a pornit în sens invers, ca să-i descopere coapsele, când a încercat să i le depărteze puțin, ea s-a opus un pic și le-a strâns, i-a șoptit că se uitau oamenii la ei. Și, într-adevăr, se uitau. În fața ei, Régine privea pe jumătate amuzată, pe jumătate scandalizată, dar, fără să se tulbure, Vikingul, ușor înclinat spre stânga, își trimitea cu inocență brațul său lung spre locurile pe care voia să le invadeze și să le supună. Vai, dacă ar fi îndrăznit, ar fi explorat și ea, cu o mână sigură și posesivă, comorile acelui uriaș liniștit care o pipăia fără să-i pese de cei din preajmă... Dar, din decență față de iubiții ei și față de partenera de noaptea trecută, se înfrâna, ceea ce era dureros.

Durerea s-a înrăutățit când Vikingul a plecat, lipsind de la masă câteva minute. Terminaseră de mâncat, începuseră să cânte, iar cineva a venit și s-a așezat în locul lui, alăturându-se corului improvizat. În momentul acela, a început să-i simtă lipsa, iar golul acela, absența lui, a stârnit în ea o dorință mult mai înflăcărată decât toate mângâierile cu care Cel Mare o sedusese până atunci. Când s-a întors, a văzut că Vikingul revenise și, cu un aer resemnat, se așezase în spatele ei. A făcut o grimasă caraghioasă, mâhnită și

copilăros de ranchiunoasă înspre cel care-i furase scaunul. Ea a înțeles că începea să-l iubească, iar când toată lumea a plecat, i-a cerut numărul camerei de hotel.

Vikingul lăsase ușa întredeschisă. S-a simțit așteptată. Era proaspătă și parfumată ca o mireasă și avea un aer cuminte în halatul ei pastelat, în care se înfășurase cu multă grijă. A surâs când a văzut-o și a fost surprins că ea se gândise să-și pună în bagaj neglijeul. Un neglijeu! Ea a dat din umeri și l-a avertizat:

– L-am luat numai ca să pot trece prin hotel.

Era îndrăzneață. Dedesubt, bluza îșI dădea la iveală decolteul negru care îi acoperea sânii bronzați. Vikingul și-a desfăcut brațele, le-a strâns în jurul ei, iar ea s-a lipit strâns de trupul lui. Uriașului i se sculase, iar ea îi simțea mădularul la o înălțime neobișnuită. S-au trântit pe pat. Sufocată între brațele lui lungi, a început un mic dans din șold, o unduire voluptuoasă care-i strivea pântecele și pubisul de pântecele Vikingului. Iar el îi răspundea. Ei i-a fost teamă de nerăbdarea amândurora și i-a șoptit:

– Stai! Trebuie să așteptăm. Nu atât de repede! Îmi place să dureze mult.

El a râs, strângând-o în brațe mai departe, lipindu-se frenetic de carnea ei de femeie.

– Sigur, sigur. Am tot timpul din lume...

Iar ea, înflăcărată, energică, jinduitoare, l-a rugat încă o dată:

– Așteaptă, așteaptă...

Îşi surâdeau privindu-se în ochi, faţă în faţă. Ea voia să fie întuneric, pentru că era pudică şi pentru că i-ar fi fost mai uşor să-şi dezvăluie secretele. El i-a promis, i-a jurat:

– Tot ce vrei tu! O să facem tot ce vrei şi cum vrei.

Au aprins lumina din baie şi au lăsat uşa deschisă. O mică rază de lumină verde a luminat-o atunci când s-a întins iarăşi lângă el. Vikingul şi-a aşezat mâinile mari în jurul chipului ei, i-a mângâiat părul, umerii, gâtul, a început o lungă declaraţie, care avea să dureze până dimineaţă. I-a spus că era frumoasă, că o plăcea, că o dorise de când o văzuse prima oară pe terasa cafenelei – i se păruse că era foarte graţioasă, foarte blândă şi atrăgătoare –, că se simţea un uriaş pe lângă ea, că era micuţă şi numai pentru el, că era mica lui femeie, femeiuşca, târfuliţa lui, că o să-i facă tot felul de lucruri nemaipomenite şi că o să înceapă prin a-i linge păsărica – voia să i-o mănânce, să i-o soarbă până când avea să-i smulgă strigăte de plăcere... I-a desfăcut coapsele şi vulva. S-a aruncat asupra ei ca un gurmand, sfredelind-o cu o limbă curioasă şi pofticioasă, iar când ea a râs, pentru că o gâdila, Vikingul a revenit lângă chipul ei, şi-a continuat litania pasionată, i-a şoptit că pielea ei aurie îl scotea din minţi, că voia să i-o adulmece, să i-o înfulece pe toată. A muşcat-o din loc în loc, de bărbie, de gât, i-a lăudat pântecele de femeie, coapsele de adolescentă, sânii bronzaţi... Ea îi accepta nebuniile şi sărutările cu buze umede, vorbea şi ea, delira, îi povestea cum o sedusese cu râsul lui larg şi

dezinvolt, cu ochii de un albastru blând, un albastru șiret. Își petrecea degetele nervoase prin pletele lui roșcate, pe care le descoperea infinit de catifelate, neașteptat de mătăsoase, îl înnebunea cu gesturi și cuvinte delicios de vulgare, îl călărea ușor și, dintr-odată, mai energic, își descria fiorii, tulburarea, dorința nemăsurată... La început, a vrut vârful, doar vârful lui, și i-a spus să aștepte un pic, ca să i deschidă ea singură, să i se umezească, să aibă poftă, apoi i-a cerut să-și bage tot drugul înăuntru, s-o scormonească, s-o lustruiască îndelung, să-i lărgească puțin pizda, în timp ce ea își gâdila lindicul – spera să nu-l deranjeze că se gâdila în timp ce și-o trăgeau, dar, altfel, nici n-ar fi fost posibil, n-ar fi avut orgasm.

El stătea întins sub ea, ridicându-și șoldurile ca s-o întâlnească, și i-a spus cu multă blândețe că nu, nu-l deranja deloc, dimpotrivă, să facă tot, tot ce o ispitea, lui tocmai asta îi plăcea, era o femeiușcă străsnică, o femeie adevărată, plină de energie animalică, deja o iubea foarte mult, simțea că avea s-o venereze, era grațioasă și obscenă – exact așa cum trebuia... Îi promitea nenumărate minunății, că avea să i-o tragă străsnic, în toate pozițiile, că o să înnebunească de plăcere întreaga noapte. Intra, ieșea, capitula din când în când, iar dintr-odată ieșea din ea neliniștit, tulburat... avea să-i fie greu să continue cu acea târfuliță dezlănțuită și cu toate lucrurile pe care i le spunea. Îi plăcea tot ce făcea ea, îi plăceau cuvintele pe care i le spunea, era încântat că-i vorbea și ar fi vrut să nu se oprească... Vikingul

o avea tare, roşie şi foarte belită. Începuseră să curgă picături care, una după alta, căzeau de pe pulă pe pântecele ei, lăsând în urmă un firişor lung şi lipicios, iar ea se distra gâdilându-i cu limba frâul încordat, glandul mare şi despicat, care se bombase cu fermitate, coborând apoi de-a lungul ştoiului nervos, până la coaie, până la cur. L-a lins peste tot, i-a făcut ce-a vrut, iar Vikingul nu s-a opus. Ea a căpătat tot ce şi-a dorit: curul lui deschis şi jilav, cald, adânc şi strâns în jurul policarului pe care şi l-a strecurat înăuntru, cuvintele lui de Viking torturat... Şi dansul ei de vrăjitoare în transă, tandreţea extaziată, jurămintele nebuneşti, visele ei de copilă... El îşi dorea s-o fută peste tot, să o acopere cu spermă şi să o excite în van, să o privească, să o deschidă şi să o vadă deschisă, aştepta să cânte, să ţipe, a asediat-o, şi-a vârât şi el degetele în toate găurile ei – în faţă şi în spate –, aşa cum îşi dorea ea, umezind-o şi lărgind-o mult, apoi şi-a vârât ştoiul cu multă grijă, dar a durut-o şi s-a plâns; el şi-a dat drumul, şi n-au mai făcut-o aşa – urmau s-o facă altă dată, dacă se vor revedea într-o bună zi; ea a vrut să se aşeze deasupra lui, cu picioarele desfăcute peste picioarele lui, pe marginea patului. Vikingul a acceptat imediat, dar voia în faţa oglinzii, în faţa oglinzii... Ca să se amuze, şi-a aranjat părul, apoi, sprijinindu-şi călcâiele de podea, i-a călărit pula – sus, jos – ca pe un cal de lemn, a avut orgasm repede şi a ţipat, nu era decât a douăzecea oară, iar el i-a poruncit ca, rămânând înfiptă în ştoi, să se întoarcă cu faţa spre el; ea a

simțit o crampă în gambă, dar nu se putea opri, a avut încă un orgasm și încă unul... și într-un capăt, și în celălalt al patului, pe jos, în picioare, culcați, așezați. Vikingul i-a tras-o și brutal, și încet, rostind cuvinte dulci sau tari, care curgeau între ei ca un fluviu inepuizabil. Ea îl electriza: „Ia uite, uite cum mă deschizi!" Și îi arăta despicătura, adâncitura, prăpastia în care se avânta, iar el vedea cu ochi fascinați cum pula înnebunită îi era înghițită și scuipată de pizda femeiuștii lui vulcanice, care îl lăuda neîncetat și care, în toiul pasiunii, bătea un ritm minunat cu degetele ei frenetice.

Marele Viking a cedat atunci când a luat-o pe la spate, așezând-o în patru labe la marginea patului. S-a afundat în ea și i s-a agățat de șolduri. Ea i-a mângâiat cu fesele tufișul roșcat care îi învăluia pula, apoi a început un imn irezistibil, i-a spus că, la fiecare lovitură cu drugul, îi împrăștia fiori în tot curul, iar când îi sfredelea păsărica, era ca și când i-ar fi străpuns și curul, atât de puternice erau loviturile, și rezonau în ea, și mai voia târfulița, mai cerea, se izbea de coaiele lui ca și cum ar fi vrut să le strivească, era în toiul unui sabat infernal, cu țipete de vrăjitoare și zvârlituri de iapă cambrată. În acel moment, Vikingul a scăpat frâiele, și-a lăsat de izbeliște vasul cel mare în mijlocul furtunii, cu vâslele în dezordine și pânzele rărășite... Când vârtejul era în toi, a strigat odată cu ea, iar valurile i-au aruncat pe plaja răcoroasă a cearșafurilor boțite, unde, cu respirația tăiată, și-au ascultat inimile

bătând precum tobele unei nunți primitive... Gâfâiau de voluptate, pradă oboselii, întinși mai întâi în locul unde îi doborâse plăcerea, apoi aproape unul de altul, îmbrățișați blând și cu recunoștință, fascinați de miracolul întâlnirii lor...

Au băut împreună paharul de apă cu care începe convalescența. El și-a aprins o țigară. Chibritul a iscat un fulger scurt și portocaliu deasupra insulei lor răvășite. Ea se cuibărise lângă umărul lui stâng. Fiecare gest pe care îl făcea Vikingul îi aduce o adiere puternică de parfum și transpirație, iar ea își vâra nasul în adâncitura subsuorii lui, ca să adulmece parfumul dorinței... După aceea, au luat-o de la capăt iar și iar... Alte asalturi, alte jocuri, alte strigăte, declarații, gesturi tandre, amenințări în glumă, suspine... Ea își amintește că a strâns din dinți, a urlat și a blestemat, că și-a ridicat spre tavan pumnii surescitați de plăcere, își amintește vocea lui răgușită de plăcere, accentele mai limpezi ale vulgarităților și ale exclamațiilor lui, divagațiile de poet, dulceața salivei lui, zburdălnicia de animal liber, veselia capriciilor lui și aptitudinile pe care i le-a scos la iveală, își amintește cât de des a spus „vreau!", de câte ori a strigat, ca un puștan, „vai de mine!" și că a oferit foarte mult, primind, în schimb, și mai mult...

Când au hotărât să se culce, i-a oferit încă puțin umărul lui, aprinzându-și o țigară, iar ea a început să-i vorbească. Vikingul răspundea ușor buimăcit

cu o voce stinsă din cauza oboselii. Apoi s-a întors cu spatele, iar ea, sărutându-i umărul, a tras de vreo două ori de o șuviță buclată. Când să adoarmă, Vikingul a tresărit și s-a cutremurat ca un cal pe care-l deranjează o muscă. Redevenea stăpân pe sine, o părăsea. Ea s-a făcut mică, mai mică decât fusese până atunci, s-a așezat pe marginea patului, cu ochii deschiși în întuneric, și s-a gândit la plăcerile aventurii ei.

Dimineață, erau iarăși lipiți unul de altul, el stătea în spatele ei, stăruitor și îndrăgostit. Unduirile feselor ei semănau cu înotul unei sirene, cu mișcările algelor legănate de curenți. Atinsă de carnea ei, pula Vikingului s-a întărit... Au luat micul dejun și s-au amuzat ca niște copii puși pe șotii, jucându-se cu dulceața și cafeaua. După aceea i-a tras-o iarăși. A așezat-o în fața oglinzii, așa cum îi plăcea. Deja aveau obiceiuri. Au urlat împreună. Apoi ea a vrut să meargă în camera ei, să se spele și să se îmbrace. Vikingul voia să-i sechestreze chiloții, dar ea i-a luat cu forța și a plecat spunându-i „Pe foarte curând!" Nu știa că nu avea s-o mai ia în brațe niciodată.

Când s-au revăzut, se aflau printre ceilalți invitați, care îi acaparau, le stăteau pe cap și îi abăteau de la povestea lor de abia înfiripată. Nu și-au luat rămas-bun – n-au avut timp de cuvinte și gesturi care să încheie cum se cuvine noaptea lor minunată. De

atunci, citește poveștile Vikingului ei poet, îl recunoaște sau îl descoperă la fiecare pagină și la fiecare pagină îl dorește.

Prin viața ei a trecut o siluetă de uriaș, dansând pe nori de vise... Își dorește, dar îi e și teamă să-l revadă...

Noapte albă

Mergeam cu mașina de multă vreme. Noaptea era limpede și rece. Fulguia. Apoi, dintr-odată, am intrat în inima vișcolului. Fulgii năvăleau spre noi în lumina farurilor, dansând amețitor, și ne împiedicau să vedem drumul. Ai încetinit.

– Sunt căsătorit, ai spus tu deodată.

Nu m-a supărat deloc mărturisirea ta, care întrerupea o lungă tăcere la care consimțiserăm amândoi și care, aparent, nu fusese provocată de nimic.

– Știu, am răspuns eu.

Apoi ți-ai privit mâna stângă, ai descoperit verigheta, cu aerul că ai fi uitat de prezența ei până în momentul acela, ai surâs când ți-ai dat seama că te dădea în vileag și că mărturisirea mea – „știu" – trăda un anumit interes din partea mea, un sâmbure de curiozitate, un interes nedisimulat. Apoi ai aruncat o privire spre mâinile mele.

Cred că aveam cinci-şase inele şi, în semiîntuneric, n-ai putut să te uiţi prea mult la ele, mai ales că, pe nesimţite, drumul devenea aproape invizibil. Apoi te-ai uitat prin parbriz, ai schimbat viteza ştergătoarelor şi te-ai întors spre mine cu un aer întrebător. N-am răspuns la întrebarea ta mută decât printr-un surâs, la fel de mut, iar tu mi-ai înţeles, tot cu un surâs, liniştea şi dorinţa de a nu-ţi povesti nimic...

Era cald în interiorul cabinei suspendate a camionului. Îmi era bine.

– Soţia mea a plecat la munte cu copiii, ai adăugat tu, ca să se bucure de zăpadă.

– Şi noi ne bucurăm de zăpadă, am răspuns eu.

Ai pus o mână pe genunchiul meu, iar eu am închis ochii.

Întâlnirea noastră avea ceva miraculos. Era din pricina datei... Noaptea de 24 decembrie...

Traversasem strada prea repede, ţinându-mi bagajul în mână. Erau mulţi oameni care mergeau de colo-colo, încărcaţi cu nenumărate pachete. Dintr-odată, m-a lovit o motocicletă, împingându-mă pe capota unei maşini staţionate, iar geamantanul mi s-a izbit cu zgomot de asfalt.

Tu erai pe cealaltă parte a străzii şi te pregăteai să urci în camion. Un camion mare, care livrase stridii la piaţa din apropiere. Numele şi adresa firmei erau scrise cu litere de-o şchioapă pe una dintre laturile lui: „Strada B. Patoiseau – MAENNES."

O clipă, ai rămas cu un picior în aer, apoi ai hotărât să nu urci și ai venit să mă ajuți. Nu pățisem mare lucru. Eram ușor zgâlțâită.

– Ați pățit ceva? m-ai întrebat tu.

– Nu, nu cred.

Mi-ai luat valiza de pe asfalt. Erai mult mai înalt decât mine, brunet, afectuos și aveai un aer de vedetă de cinema. Ochii tăi zâmbeau foarte cabotin, iar privirea verde îmi amintea de culoarea mării în timpul iernii și – de ce nu? – de niște stridii proaspete și strălucitoare.

– Plecați în vacanță?

– Da, am răspuns eu. Vreau să petrec Crăciunul cu familia, dar mă întreb dacă or mai fi locuri în trenul pentru La Rochelle, pentru că nu mi-am făcut rezervare...

Ți-ai ațintit privirea răutăcioasă în ochii mei, ai stat pe gânduri o clipă, apoi te-ai întors ușor spre camion.

– Auziți, mi-a venit o idee...

Și gata...

A trebuit să treci pe la nu știu ce birou, ca să completezi câteva acte, iar eu am dat un telefon, apoi am plecat împreună. Începuse o noapte de Crăciun lungă, neașteptată, încântătoare...

Când urcam un povârniș, ai încetinit și mai mult, ca să schimbi viteza și, o clipă, ți-ai luat mâna de pe genunchiul meu, dar ai pus-o la loc imediat.

– De fapt, sunt un bărbat timid, mi-ai mărturisit.

Şi îmi plăcea această conversaţie ciudată, în care nu cuvintele aveau rolul cel mai important. Acest „de fapt" exprima o concesie făcută unui gest familiar, unei idei precise, dar neformulate. Sintaxa aceasta mă fascina.

– Cum aşa? am îndrăznit eu să mă îndoiesc.

– De obicei, nu-s timid, mi-ai explicat tu.

– Dar în seara asta? am întrebat eu, căci deja mi-era clar.

– Un pic.

– Din cauza mea?

– Mulţumită dumneavoastră.

– E chiar atât de bine?

– E încântător!

Mi s-a părut că vorbeai bine pentru un camionagiu. Şi că gândeai încă şi mai bine.

– E ciudat..., am spus eu.

– Da, nu v-aţi fi aşteptat la aşa ceva din partea unui camionagiu, nu-i aşa? ai continuat tu şi ai surâs încă o dată.

M-am adâncit în contemplarea ridurilor tale mici din colţul ochiului – faimoasa labă de gâscă despre care se spune că le dă bărbaţilor un aer seducător. Şi m-am lăsat sedusă... Mi-am pus mâna peste a ta. Era caldă, puternică şi foarte liniştită. Mi-am ridicat fusta şi ţi-am încurajat mâna mare, care făcea pe nevinovata, la explorări mai amănunţite.

– Şi dumneavoastră sunteţi ciudată! ai comentat tu. Nu păreţi a fi...

– Dar nici nu sunt...

– Atunci, doar în noaptea asta?

– Da.

– De ce?

– Pentru că e Crăciunul!

Afişai o nemulţumire evidentă şi foarte amuzantă.

– Mulţumită dumneavoastră! m-am corectat eu.

Şi ne-am pecetluit complicitatea cu un schimb de priviri şi zâmbete.

– Fiţi atent la drum: mâinile noastre, mai ales ale dumneavoastră, sunt suficient de mari ca să se descurce şi singure.

– Nu e întotdeauna un avantaj să ai mâini atât de mari, ai spus tu, dat fiind că degetele tale cotrobăiau iritate la marginea chiloţilor mei.

N-am răspuns, dar mi-am ridicat fesele şi mi i-am dat jos, ca să nu te mai încurce. Apoi m-am cuibărit bine în adâncitura scaunului, mi-am desfăcut coapsele şi am închis ochii iarăşi.

Mâna ta nu era deloc nătângă: la început, n-a pretins nimic, ci doar şi-a plimbat dosul palmei cu degetele îndoite pe deasupra părului meu pubian, iar mângâierea ei a fost de o tandreţe grozav de convingătoare. Torsul neîncetat al motorului şi zgâlţâielile maşinii rezonau până în adâncul vaginului meu, unde aveam impresia că se ţesea extrem de repede o reţea incredibilă de mici terminaţii nervoase, care vibrau la unison. În josul pântecelui aveam un fel de centrală telefonică dornică să primească multe apeluri şi solicitări.

– Povestiţi-mi ceva, m-ai cerut tu.

Şi eu nu m-am înşelat cu privire la rugămintea ta. Voiai să ştii doar ce simţeam atunci.

– Din câte ştiu, asta se numeşte păsărică, am spus eu. Şi am impresia ca o să înceapă să ciripească!

– Îmi plac păsările... ai răspuns tu.

– Sunt sigură că pe asta o lasă în grija dumneavoastră, am spus uşor răguşită, pentru că tocmai mă străpunseseşi cu un deget mai puţin timid.

Pentru moment, îţi plăcea să intri şi să ieşi din mine cu multă delicateţe, într-un ritm foarte lent. Mi-am strecurat mâna sub palma ta, care îmi încălzea pubisul, am dat de clitoris şi mi l-am atins uşor – îmi doream să nu grăbesc lucrurile şi să prelungesc cât mai mult posibil momentul binecuvântat de zei, în care imaginaţia îşi schimbă sălaşul şi se aşază în locuri tainice.

M-au năpădit fantezii maritime în al căror ritm mă abandonam fără rezerve: vulva mea era o mare care îşi spărgea neîncetat valurile, care respira neîncetat – flux, reflux, flux, reflux...

Deveneam adâncă, întunecată, sărată, foarte umedă, iar pântecele meu începuse să zvâcnească regulat şi, de fiecare dată, mai precis: respingere, încleştare, respingere, încleştare... Mă metamorfozam într-o grotă submarină, într-un abis ameţitor. În curând, urma să am nevoie de un lucru foarte puternic, foarte mare împotriva căruia să lupt, pe care să-l accept, să-l alung, să-l diger. Îmi veneau în minte mitul marelui şarpe al mărilor, cel al înotătorului neobosit şi al argonautului cu braţe de oţel. Îmi doream foarte mult să mi-o trag...

Conduceai în continuare, atent la drum, ca și cum ai fi fost străin de ce se petrecea între coapsele mele. Mi-ai adus o nouă jertfă – încă un deget. Era binevenit, dar, din pricina unghiului de penetrare, mișcările tale erau un pic incomode, iar plăcerea mea, dureroasă.

– Te-ai umezit, mi-ai spus tu.

– Tu m-ai umezit. Sunt ca un dig năpădit de alge, peste care a trecut un val... Ca un chei în timpul furtunii...

M-am gândit la babalele mari de care se leagă vapoarele. Ți-am atins drugul cu mâna stângă. Te-ai ridicat puțin, ca să-ți pot desface primul nasture, care era prea strâns. Restul a venit de la sine. Te-am găsit foarte repede.

E năucitor să te masturbezi în timp ce ții în mână o pulă atât de mare, dar ți-ai dori s-o ai în altă parte. Te scoate din minți.

Nu te cunosc, și totuși am un loc pentru tine. Ba chiar mai multe. Chiar în acest moment, resimt complementaritatea noastră ca pe un adevărat miracol. Vreau ca știoiul pe care îl țin în mână să mă străpungă peste tot, să intre în toate locurile unde se poate strecura. Am chef să-l și halesc, o poftă grozavă, o dorință feroce, vreau să-l simt cu o carne mai sensibilă, mai liniștită, mai primitoare. Dacă mă aplec spre tine, vei fi obligat să mă duci la orgasm, dar nu vreau asta. Explozia nu e departe, deja nu o mai pot controla: îți arunc o privire înnebunită.

– Cred că...

– Da, bineînțeles!... îmi spui tu tandru, ca și cum ai invita un prieten să se așeze cât mai comod. Această permisiune atât de indulgentă mă liniștește complet și mă face să-mi pierd complet mințile.

Cu condiția să continui ce faci!

Dar ai înțeles foarte bine problema și cât de urgentă este, iar degetele tale își continuă călătoria lor pasionantă și irezistibilă prin interiorul meu, valsul ezitant care poate suci mințile și celor mai cumpătate femei, itinerarul pe măsura lui Sisif, a oceanului și a tuturor planetelor. Înainte, departe, foarte departe, foarte blând, înapoi, până aproape de ieșire, foarte încet, înainte, foarte departe, înapoi, foarte blând... Te însoțesc din tot sufletul meu, cu tot pântecele meu, și sunt urmărită de un val uriaș care se rostogolește în urma mea, se ține scai de mine, mă ajunge din urmă... Gata, m-a prins!

Ți-am strâns știoul cu putere, am rămas nemișcată, trupul mi s-a crispat pe coama zidului gigantic de apă care tocmai m-a înhățat, iar acum mă aflu în vârful unui gheizer de plăcere cu izbucniri nesfârșite...

Tragi ușor pe dreapta și oprești motorul. Mă întorc spre tine, cu respirația întretăiată și fierbinte.

– Ori așa, ori băgam în viteza a doua..., îmi explici tu.

Încuviințez din cap. Da, da, ai procedat bine! Această trecere în viteza a doua ar fi fost cea mai dureroasă din toată cariera mea... Pentru că sunt profesoară, mă amuză cuvântul „carieră", pe care n-am să-l explic, totuși... De altfel, nu mai am nici un pic de forță...

– A fost bine, îți spun eu, cu o însuflețire care îți smulge un hohot de râs.

– M-ați fermecat! îmi mărturisești tu, cu un gest teatral al mâinii, și, o fracțiune de secundă, văd cum strălucesc pe degetele tale urmele plăcerii mele...

Așteaptă, am să-ți fac și eu pe plac!

Mă aplec spre tine. Ștremeleagul tău are un parfum tulburător. Aduce cu velurul pantalonilor. Și împrăștie un miros de bărbat. Sălbatic. Tare...

Plăcerea, care nu m-a părăsit cu totul, mi se întețește iarăși în pântece. Ating vârful știoiului cu limba. E alunecos. Simt un firișor foarte sărat, foarte plăcut la gust, care ți se prelinge din orificiu și pe care îl întind pe glandul tău foarte rotund și foarte trandafiriu, dezgolit, accesibil și tulburător. E o chestie făcută să fie halită. Nu există nimic mai comestibil la un bărbat. E tare, flexibil, rotofei și atât de dulce, încât îți vine să-i faci mici arabescuri cu vârful limbii, ca un patinator răutăcios care plutește pe gheață.

Ai o pulă atât de mare, încât n-aș reuși niciodată să ți-o înghit pe toată... Cel puțin nu cu gura... Încă am fiori sub fustă – pizda îmi zvâcnește cu putere.

– Dă-mi-o!

– Roagă-mă! Mai frumos...

– Te rog! Te doresc foarte, foarte mult...

– Și mai frumos!

– Vino, te rog... Am un locșor fierbinte pentru tine. Atinge-mă! Atinge-mă și-ai să vezi că ard, că-s udă

leoarcă. O băgăm aici – asta o s-o scoată din minți! Am să te strâng cu putere! Haide!

– Mai roagă-mă!

– Haide, vino odată! Vii?... Uite, și ea vrea: se mișcă singură, o să explodeze dacă o lași așa. Trage-mi-o! Fute-mă! Vrei? Vino! Mi-e foame! Foame de tine și de ea! Vezi, se mișcă, e de acord... Doar n-o să păstrezi numai pentru tine ditamai vergeaua! Ia uite, îi fac un culoar? Vezi, mă desfac, dar grăbește-te, altminteri, o să plec fără tine, numai când îmi imaginez că o să mă sfredelești... O să pierzi totul...

Amenințarea și-a atins scopul. Mă culci pe scaunul meu, te așezi în genunchi pe al tău, apoi mă tragi spre tine și îți dai jos pantalonii... Dorința îmi dă palpitații. Și nici măcar nu-ți văzusem coaiele!...

Intri în mine ca în brânză. Parcă îți simt gustul! Am între coapse un animal înfometat. Mănâncă, mănâncă, lighioană! E Crăciunul tău! Ospățul tău!...

Te înghit cu o plăcere fierbinte. Ai pula tare, mă izbești în capătul vaginului și simt loviturile în cur. E nemaipomenit... Am un deget pe clitoris și fac tot ce vreau, totul e plăcut – parcă ar fi un mandolinist nebun. Iar cu stânga ți-am înhățat coaiele grele, tari și somptuoase. Mă excită să mi le imaginez – mari și durdulii. Mănâncă, păsărica mea, mănâncă! În curând o să vină și desertul... În curând, tipul ăsta o să-ți trimită un jet exact cum îți place ție! Îmi ațât pofta cu imaginea spermei care țâșnește cu viteza luminii... Fac gestul naiv

de a-ți strânge coaiele ca pe niște bășici, de parcă aș vrea să le golesc dintr-odată.

– Haide, termină! spui tu.

– Nu, nu înaintea ta! Termină repede!

– Dar nu pot. M-am blocat.

Cum să-ți spun că și eu te aștept, că plăcerea mea capricioasă nu vrea să depindă decât de a ta?

Dar insiști:

– Mai întâi tu! Mai întâi tu...

Și, într-adevăr, o să mă aștepți cât o să fie nevoie, iar pe mine mă sufocă să atârn deasupra prăpastiei.

– Spune-mi ce trebuie să fac! Spune-mi...

Ești atât de binevoitor...

– Trage-mi-o peste tot. Și în cealaltă gaură.

Ești personificarea supunerii. Pentru tine, dorințele mele sunt ordine. Tocmai mi-ai înfipt în cur un polițar violent, gros, luptător, care mă înspăimântă și, în același timp, mă excită.

– Mă simți? (Mi-ar fi greu să te ignor – nu te simt decât pe tine.) Acum o să pleci, o să-ți iei zborul?

– Dacă o să mă tot lărgești așa, peste tot, da, da, o să plec în curând... Ascultă, vine, vine! Gata, acum, imediat! Dă-ți drumul, dă-ți drumul și tu...

Te-ai prăvălit peste mine. Ești mai greu decât îmi închipuiam, dar și mai înduioșător.

Când deschid ochii, văd că nu mai ninge. Îți recapeți suflul, îți aranjezi hainele și te așezi la volan. Încă simt bubuituri în piept și în urechi, mugetele acestui val uriaș care m-a purtat cu el și, aproape peste tot,

arsuri puternice care dispar încetul cu încetul și îi lasă locul unei binecuvântate oboseli.

– Dormi, dacă vrei.

Îmi arăți cușeta din spatele scaunelor. Dar nu vreau să te las singur. N-am să pot dormi.

Pornim iarăși la drum, înaintând foarte calm, foarte încet. Suntem într-o sanie care alunecă domol pe câmpia albă și adormită.

Din când în când, oprești mașina și ne urăm unul altuia „Crăciun fericit", apoi o luăm iarăși din loc. În minte îmi răsună clopoței, iar trupul și sufletul îmi sunt pline de șampanie – bulele mici șuieră și mă gâdilă peste tot. Mi se pare că ești amuzant și tandru. Nu regret nimic.

În zori, îmi spulberi toropeala cu un gest ușor al mâinii.

– Ne apropiem de La Rochelle. Unde te las?

A sosit timpul să revăd orașul ăsta mort la ceasul răsăritului încă întunecat...

– La gară.

– Poftim?

– Trebuie să-ți spun adevărul. De fapt, când m-ai întâlnit, nu plecam din Lyon. Ci abia sosisem. Trebuia să petrec Crăciunul acolo. Dar n-am mai avut chef...

– Tocmai veniseși din La Rochelle?

– Nu, de la Grenoble.

– Atunci de ce mi-ai spus că voiai să ajungi în La Rochelle?

– Pentru că te-am văzut. Ți-am văzut camionul și inscripția de pe el, „Marennes". Atunci m-am gândit: „Tipul sigur se întoarce acolo în noaptea asta." Și mi-am zis „Curaj!"

Râzi, clipind din ochi.

– Să mori de râs, nu alta!

– De ce?

– Pentru că, atunci când m-ai văzut, mă pregăteam să merg la un coleg, ca să-i las camionul. El trebuia să se întoarcă la Marennes, iar eu urma să dorm la Lyon – ieri am condus toată ziua.

– De-aia trebuia să treci pe la birou?

– Da, trebuia să ne întâlnim acolo. I-am spus lui Dupré: „Mă duc eu în locul tău." Iar el n-a avut nimic împotrivă.

– E legal?

– Nu, dar ne descurcăm... Dupré își găsise o păsărică la Lyon și așa a putut să-și petreacă noaptea de Crăciun cu ea. Era încântat.

– Nu trebuia să petreci Crăciunul în familie?

– Nu, ci să aștept următorul camion și să mă întorc cu el.

– Iar acum ce-o să faci?

– Mai întâi, o să dorm. Apoi, o să mă întorc la Lyon.

– Când?

– Mâine dimineață, poate.

– Și atunci?...

– Dacă vrei...

Noapte neagră

Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru negrese. Pe cea despre care scriu o zărisem la sosire: în lumina difuză din holul hotelului, mi-a atras atenţia strălucirea ei şi nu mi-am mai putut lua ochii de la ea. Am privit-o fix toată noaptea, ca şi cum aş fi fost hipnotizat. Simplu, dar şi misterios uneori, a cedat avansurilor mele cu un aer pudic. Fusesem încântat de jocul ei. Îmi plăcuse grozav că făcea pe timida şi că a încercat, dar fără prea multă tragere de inimă, să-mi scape.

Modestia mă împiedică să descriu cu câtă dibăcie am reuşit s-o cuceresc. Voi spune doar că, târziu în noapte, am trecut-o pragul, ţinând-o în braţe ca pe soţia mea. Ore în şir o contemplasem cu o erecţie care aproape că-mi smulsese scrotul, ceea ce nu mă făcuse să-mi pierd romantismul. Alcătuiam un cuplu frumos: eu eram un tip destul de drăguţ – trebuie să recunosc –, înalt, sportiv, blond, numai bun de pus

pe genericul de la *Amurgul zeilor*[1], iar ea, mult mai mică, dar bine proporționată, cu șolduri late, coapse lungi și talie îngustă – o frumusețe de fată, delicată și atât de neagră în mâinile mele nerăbdătoare... Am așezat-o cu grijă pe un fotoliu, iar ea a rămas acolo nemișcată și sigură pe sine. Nu era foarte tânără: când m-am uitat cu atenție la ridurile care brăzdau ușor fizionomia ei superbă, mi-am dat seama că era experimentată, că avea stofă de cocotă adevărată. Ceea ce nu-mi displăcea, mai ales că maturitatea ei se amesteca, la fel ca de-a lungul întregii seri, cu ceva de copil, cu o adiere de prospețime, de naivitate, care, fiindcă era ușor artificială, mă tulbura și mai mult. Avea șarmul pervers al dantelelor – atât panglici pentru fetițe, cât și foșnete ademenitoare de femeie matură.

M-am așezat în fața ei și i-am surâs. Mi s-a părut că atitudinea ei nu s-a schimbat deloc. Și totuși, după o clipă, mi-am dat seama că își depărta picioarele. Doamne, cât de frumoasă era așa, deschisă fără rețineri față de dorința mea și în întregime neagră – un negru lucios, cu ape, care, sub lumina lămpii, părea aproape irizat! Voiam să-i fac complimente și, rezistând în continuare tentației de a face să vibreze coarda întinsă dinăuntrul meu, am intonat fără acompaniament

---

[1] Film din 1972 al lui Luchino Visconti, inspirat de opera omonimă a lui Richard Wagner, care, la rândul ei, își are originea în scrierea cu același titlu, semnată de celebrul filozof german Friedrich Nietzsche (n. tr.).

o odă închinată pielii ei negre, în care, pentru a-i preamări frumusețea, evocam inima tremurătoare a maculului, pata de petrol, lacul chinezesc și ceașca de cafea arabă. Mi s-a părut că am impresionat-o. Fără doar și poate, picioarele ei erau din ce în ce mai dornice să se desfacă. Am hotărât să mă arăt și eu, așa că mi-am desfăcut ușor șlițul, iar ea n-a întors capul. Aveam o erecție grozavă – încă un pic și ajungeam la tavan. Am dat totul la iveală: mi-am scos pula tetanizată și coaiele dureroase. Apoi am rămas în fața ei, obscen, cu hainele desfăcute, dând din pulă în așteptarea unui semnal din partea ei. Dar nimic. Se stăpânea perfect. Pielea ei de satin negru căpăta reflexe argintii în lumina dorințelor mele. Cocota mă lăsa să fierb în suc propriu, privind ironic ochiul marelui meu șarpe ciclopic. Când i-am văzut fâșia de pânză – mototolită în mod grăitor – dintre picioare, am simțit în perineu descărcări electrice din pricina cărora ar fi ejaculat chiar și un cal castrat. Apoi, cu ochii larg deschiși, am mai așteptat câteva clipe, fiecare în fotoliul său, provocându-ne unul pe altul. Dintr-odată, i-am zărit clitorisul, un boboc de sidef trandafiriu, de o nevinovăție indecentă în întunericul dimprejurul său. În momentul acela am cedat. Năpustindu-mă cu brutalitate asupra ei, cu știoiul înainte, am început s-o ling, să-mi plimb botul pofticios peste tot, să-i inspir mirosul cu poftă, până în adâncul plămânilor... Vai, ce reverie! Un parfum de femeie absolut incredibil! Se zice că negresele au un miros mai puternic. Nu-i deloc o legendă! De

multe ori, albele sunt aseptice – apa de javel le acoperă toate mirosurile. Dar ea mirosea a savană, a pădure umezită de furtună, a ciuperci crescute la umbra copacilor, răspândea parfum de alge, stridii, lămâi și pâine de secară, uitată într-un ungher și regăsită la câtva timp după aceea, în fine, un amestec pe măsura ei – candoare simulată și destrăbălare ambiguă.

Răvășit de toate aceste miresme contradictorii și ajuns la capătul eroismului, mi-am înfipt orbește în ea ștremeleagul înnebunit, înainte, înapoi, fără menajamente, cu dorința sălbatică de a o auzi cum se frânge, de a o sfâșia. Nu s-a opus, ci, cu trupul ei suplu și maleabil lipit de al meu, mi-a satisfăcut cu blândețe capriciile. Îmi aduc aminte că am ieșit din ea și am lins-o până am udat-o leoarcă și că apoi am ținut-o la distanță, scrutând-o cu un aer răutăcios. În cele din urmă, i-am tras-o încă o dată și am împroșcat-o cu o spermă păstoasă, care i-a pătat pielea ca de moca...

Când, golit fiind, am ridicat în cele din urmă capul de pe covor, unde ne prăbușiserăm, mi-am dat seama că o striveam cu greutatea mea. M-am dat jos de pe ea și am văzut că avea un aer epuizat, care m-a înduioșat.

N-am avut curaj să mă întorc în camera 511, la capătul culoarului, ca să pun la loc în coșul cu rufe murdare perechea de chiloți pe care o luasem.

Nopți scurte

1. Thomas

Ți amintești, Thomas, acea noapte de iunie petrecută acum multă vreme, care a fost la un pas de a închide, preț de o clipită, prăpastia anilor și abisul diferențelor dintre noi?

Eram profesorul tău de franceză. De mai multe ori, începutul de an școlar te-a găsit în mijlocul unei clase de adolescenți care, în fiecare septembrie, erau un pic mai maturi, iar pe mine, în spatele catedrei, bucuroasă că mă aflam acolo, energică și autoritară, mereu pasionată, iar uneori și pasionantă. Îmi amintesc tenul tău foarte alb, pletele negre și ochii mari, care îmi atrăgeau deseori atenția, și fronda firească cu care îmi răspundeai la întrebări prin alte întrebări, iar la observații, prin murmure îmbufnate. Cred că, o dată sau de două ori, te-ai revoltat pe șleau, ai ridicat tonul și umerii, ți-ai pus mâinile în sân și m-ai străpuns cu

o privire oțelită, de un albastru și mai intens decât de obicei, pe fondul tenului tău care, din pricina furiei, era extrem de palid.

Nu dădeam nici o importanță acestor răzvrătiri trecătoare. Fiind inteligent, îmi erai recunoscător pentru îngăduința mea și binevoiai să izbucnești în râs la glumele pe care le făceam ca să destind atmosfera. Mulțumită unei complicități surprinzătoare, ne împăcam și ne înțelegeam bine în celelalte ore pe care le petreceam împreună. Întrucât îmi fuseseși antipatic de câteva ori, era foarte plăcut că încă te simpatizam. Armonia dintre noi mă încânta, iar interesul tău mă stimula. Profesoarei din mine îi plăcea să se uite tot timpul în ochii tăi atenți, dar își interzicea să citească în ei o mărturisire care ar fi copleșit femeia din mine. Te iubeam cu o tandrețe ambiguă, tulburată de gingășia ta și de melancolia care îi dădea un aer și mai serios chipului tău delicat, de mic prinț.

De mic prinț, de mic prinț. Oare îți cultivai cu o satisfacție excesivă nemulțumirea care te făcea să suspini, să te plângi cu voce tare printre colegii de clasă că erai cel mai puțin înalt? Cred că suferința ta era sinceră, iar regretul, usturător. În acel trup mic, sufletul tău trufaș se zbătea dureros, simțindu-se încorsetat. Te iubeam pentru această preocupare zilnică, pentru durerea și neliniștea stârnite de un viitor nesigur, care venea mult prea greu și întârzia să-ți aducă schimbările mult râvnite...

Te iubeam pentru că erai un băiețel gingaș și chinuit, visam să te strâng în brațe, să te consolez și să te fac să crești, să te ridic, doar prin forța farmecelor mele, la rangul de bărbat fericit și ți-aș fi oferit privilegii de om matur, viziuni de uriaș, pofte de căpcăun, plăceri de colos...

La sfârșitul anului, clasa a organizat o petrecere la care am fost invitată și eu. Prezența ta mi-a umplut seara. Vocea ta, mai blândă decât de obicei, mi-a făcut onoarea de a mi se confesa în câteva rânduri: două-trei nimicuri care m-au fermecat. Te-ani invitat la dans. Vai, chipul tău melancolic, sentimentul copilăros că ești neputincios, care te mâhnea într-atât, încât mi-ai spus: „Ești prea mare pentru mine!" Dar eu te-am luat cu mine și ți-am ținut o predică cu suficientă înflăcărare ca să te conving: ochii tăi albaștri, părul ondulat, chipul seducător și ochii luminoși prin care vedeai lumea, fiecare cuvânt plăcut pe care îl rostea gura ta minunată – toate erau atuuri mult mai utile decât cei o sută optzeci de centimetri la care visai cu naivitate. Și apoi, era sigur că, într-o bună zi, aveai să crești... Mă întreba: „Crezi? Chiar crezi?", cu o însuflețire înduioșătoare. Nu te mai adresai profesoarei, ci femeii din mine, și tocmai ea ți-a răspuns cu pasiunea și tandrețea ei.

Ea a fost cea care, alături de colegii tăi, te-a însoțit până acasă în noaptea aceea. Ea, șireata, a reușit să-i ducă pe toți acasă, ca să rămână singură cu tine. Ea, seducătoarea, ți-a spus, în fața casei tale, în mașina

întunecoasă: „Sărută-mă!" Ea, diabolica, a fost cea care, ținându-ți bărbia cu mâna, nu i-a permis gurii tale să greșească drumul, ea, îndrăzneața, a sorbit de pe buzele tale seva tinereții, parfumul candorii tale, ea, nebuna, cea pe care docilitatea și uimirea ta au făcut-o să freamete, ea, înțeleapta, și-a ținut mâinile departe de tine și nu a rostit nici unul dintre cuvintele pe care le avea în minte, te-a dat jos din mașină și te-a privit în timp ce te depărtai, ea a fost cea care, cu instinctul ei matern, a început, imediat după ce saliva ta i s-a uscat pe buze, să-și facă griji pentru tine, întrucât te întorceai târziu acasă și împovărat cu un secret... Tot ea s-a străduit, atunci când s-a culcat, să uite ce se întâmplase, tremurând în continuare din pricina pasiunii înfrânate...

A doua zi, elevii de clasa a opta nu aveau ore. Și totuși, am dat peste tine în fața liceului, așteptându-mă cuminte, plin de o răbdare și un aplomb reînnoite. Am fost să bem ceva împreună.

– Noaptea trecută, mi-ai mărturisit tu, după ce m-am întors acasă, nu m-am băgat în pat imediat. M-am dus la baie, m-am așezat în fața oglinzii și m-am privit foarte mult timp, spunându-mi: „Bătrâne, ți s-a întâmplat ție, chiar ție..."

Dragul meu, micul meu prinț, modestia ta uimitoare m-a fascinat. Dar, la lumina zilei, îmi pierdusem și îndrăzneala, și nebunia. Așa că am tăcut.

Anii au trecut. Zece sau poate cincisprezece. Te-am revăzut, Thomas. Ești prieten cu fiul meu. Ți-ai păstrat

privirea frumoasă, pletele ondulate, tenul alb, trăsăturile fine și blândețea vocii – tot ce mă seducea altădată. Ai un copilaș a cărui mamă a plecat. Deja ai trăit. Iar timpul mi-a îndeplinit promisiunea: acum ești înalt.

2. Hermann

Mi se părea îndrăzneț și plin de siguranța pe care i-o conferea situația lui. Fără îndoială că trecuseră nenumărate femei prin patul lui. Într-o bună zi, aveam să fiu și eu una dintre ele. Cu resemnare și fără să sufăr, așteptam ca acea zi să vină, ba poate chiar speram să vină.

Am plecat împreună într-o călătorie de afaceri. Era ocazia așteptată. În timpul zilei, a fost la fel ca de obicei: galant, ponderat, amuzant și tandru. Nu-mi retrăgeam cotul atunci când mi-l atingea în treacăt, nu m-a deranjat când a fost curios să afle dacă purtam ciorapi și nici când, din întâmplare, mi-a atins talia cu mâna. Îl priveam cu un interes de antropolog în timp ce pregătea întâlnirea din acea seară. Nu i-o luam înainte, pe de-o parte pentru că voiam să studiez până la capăt inițiativa lui, și, pe de altă parte, pentru că îmi doream să gust acele preliminarii agreabile. Nu avea nici un dubiu că, atunci când urma să-mi propună – într-un fel sau altul – o întâlnire între patru ochi, o să fiu de acord. Dar ar fi fost păcat să-mi arate interes prea curând....

În seara aceea, și-a invitat toată echipa într-un restaurant foarte bun. M-am dichisit pe îndelete înainte să mă văd cu el în holul hotelului, unde ne dădusem întâlnire. Când m-a văzut, a părut tulburat și, cuprins de emoție, mi-a făcut un compliment. I-am fost recunoscător pentru că-și juca rolul atât de bine... Cât am stat la masă, mi-a vorbit puțin, fiind absorbit complet într-o conversație interminabilă cu unul dintre oaspeți. Din când în când, îți aruncai ochii – care mă frigeau încântător – pe buzele umede și pe partea dezvelită a sânilor. Iar piciorul lui mi-a atins genunchiul o dată sau de două ori.

După masă, a pretins că trebuia să facă o vizită unor rude. Mi s-a părut un pretext bun pentru a scăpa de ceilalți. Discret, mi-a propus să-l însoțesc. M-am descurcat perfect:

– Nu, prefer să mă întorc în cameră.

El și-a luat un aer complice:

– Ce păcat! Ți-aș fi urat noapte bună într-un mod cât se poate de agreabil.

În acest punct al negocierilor, n-avea rost să mai umblu cu subtilități:

– Ei bine, am spus eu, treci pe la mine când te întorci, o să las ușa deschisă.

A surâs cu un aer amuzat:

– Bine.

Apoi a plecat.

Când m-am dezbrăcat, am fost mai grijulie decât atunci când m-am îmbrăcat. A te împodobi discret e

o artă dificilă. Să ascunzi goliciunea, să împodobești doar un pic natura... N-am păstrat pe mine decât o cămașă de noapte decoltată, o pereche de chiloți (întotdeauna aștept cu o teamă delicioasă momentul în care să mă debarasez de ei) și un pic de parfum.

Apoi m-am strecurat între cearșafuri și am început să-l aștept. Învăluită de căldura patului, mi-a fost ușor să mă gândesc la el. M-am gândit la mai multe abordări posibile. Venea fără să scoată nici o vorbă, în vârful picioarelor, se dezbrăca foarte repede, se băga și el sub plapumă și se așeza deasupra mea; îi mângâiam părul, ceafa, spatele, fundul, umblam dintr-un loc în altul, hoinăream îndelung prin multe zone ale trupului său, în timp ce mă săruta pe gât, își făcea loc între genunchii mei și, în cele din urmă, mi-o trăgea... Sau intra șoptind ceva, aprindea o veioză, se așeza pe marginea patului, îmi atingea ușor sâmii cu degetele, mă descoperea pe îndelete, îmi sălta cămașa de noapte și mă întârâta, ca să nu piardă nici unul dintre secretele mele... Când mi l-am imaginat așezat lângă mine și privindu-mă, mi-am desfăcut picioarele fără să vreau. Vulva mi s-a deschis cu un mic zgomot umed, devenind caldă și fremătătoare... Îmi era greu să n-o ating. Dar îmi păstram pasiunea și nerăbdarea pentru vizitatorul pe care-l așteptam, așa că m-am abținut. Era posibil și să ciocănească, ca să mă dau jos din pat și să-l întâmpin la ușă. După ce-i deschideam, mă strângea în brațe, îmi înhăța fesele pe sub cămașa de noapte și mi le frământa strașnic, apăsându-și stoiul îngroșat pe

pântecele meu. Apoi mă întorcea cu spatele şi mă apleca spre pat cu mişcări autoritare, îşi vâra drugul foarte ţeapăn în hăţiş, mi-o trăgea, mă sfredelea, în timp ce eu, cu capul afundat în plapumă şi ţinându-mi curul foarte ridicat şi foarte deschis, aveam orgasme unul după altul. Toate aceste imagini m-au făcut să mă zvârcolesc şi – cine ştie? – poate chiar am scos vreo două gemete. Îmi aduc aminte că a trebuit să dau dovadă de eroism ca să nu mă masturbez ca o liceană...

Fanteziile păreau să ia naştere chiar între coapsele pe care nu mi le mai puteam strânge. Acolo, în josul pântecelui, funcţiona o maşinărie de vise bine rodată, bine unsă, care torcea ca un motor – pompa, lucra, se încălzea... Încă nu cedasem, nu atinsesem nimic. Dacă ar fi intrat în clipa aceea, s-ar fi trezit înşfăcat fără nici un preambul – mi-aş fi ridicat bazinul ca să-l întâmpin, mi-aş fi desfăcut păsărica înfiorător de hrăpăreaţă sub pula lui şi i-aş fi înfulecat-o pe toată, până la coaie...

O greutate fierbinte îmi împovăra pântecele, iar dorinţa mă sfârteca sub cearşafuri şi mă făcea să gâfâi. Fructul îmi era foarte copt, aproape că fusese cules; îmi înfigeam degetele în pernă, ca să rezist tentaţiei, mă străduiam să-mi domolesc respiraţia, ca să-mi alung gândurile... şi, în cele din urmă, am adormit.

Când m-am trezit, se luminase de ziuă. Ba chiar era destul de târziu. Suficient de târziu cât să-mi permit să încep o investigaţie. Am ciocănit la uşa lui. Am insistat. De dincolo de uşă s-a auzit un bombănit. Am intrat. Era gol şi stătea întins pe pat. La început, nu

i-am văzut penisul, ci doar corpul neted și luminos, rotunjimea feselor, scobitura pronunțată a spatelui, în dreptul taliei. S-a întors, s-a întins, și-a pus în mișcare mușchii și articulațiile, apoi s-a ridicat, fermecător și ciufulit, și a început să meargă prin cameră. Pula țeapănă mergea înaintea lui, balansându-se la fiecare pas. S-a întors în pat înarmat cu un pachet de țigări și a recunoscut, cu o voce îngroșată de somn:

– Vai, tocmai aveam un vis erotic!

Mi-am așezat mâna pe coapsa lui, cu un aer ușor încurcat.

– De ce n-ai venit noaptea trecută?

A scos țigara din gură și mi-a aruncat o privire scrutătoare:

– Vorbeai serios?

Probabil că aveam un aer foarte surprins, pentru că a adăugat:

– Am crezut că ce mi-ai spus nu erau decât vorbe goale... N-aș fi îndrăznit...

M-a luat de mână.

– Nu acum, am spus eu, o să întârziem.

3. Johana

Ne știam doar de câteva ore. Dăduserăm autografe la același stand și ne simpatizaserăm unul pe altul. De altfel, era dificil să n-o simpatizezi: era foarte spontană și râdea întruna. Mă atrăsese imediat șarmul ei de o

ambiguitate agreabilă. Trăsături fine sub un păr lung, cu șuvițe cărunte, ochi strălucitori și frumoși, o pereche de blugi mulați și o haină bărbătească pe deasupra unei cămăși care se înfoia în dreptul taliei. Cred că avea cizme. Un puternic accent străin și degete îngălbenite de la fumul de țigară. Observasem totul foarte repede și iată că am reîntâlnit-o la terasa unei cafenele pe care o încălzea soarele târziu de la ora șase. Eram în iunie, un iunie ursuz, răscolit de furtuni, și bineînțeles că, mai întâi, am vorbit despre vreme. Despre bucuria pe care ne-o ofereau aceste raze de soare nesperate, după o zi ploioasă. Eram stăpâniți de aceeași voluptate, aveam același mod pofticios de a ne descrie plăcerea cu mici suspine, de a ne abandona tandreței acelor clipe. Credeam că bea un suc de fructe, dar, de fapt, era la al treilea pahar de anason. Confuzia mea ne-a făcut să râdem. Am băut și împreună. Își însoțea fiecare pahar cu nenumărate țigări, tușea din când în când și, cu accentul ei frumos, îmi șoptea languros mici confidențe fără importanță. Dintr-odată, a ajuns să-mi spună că nu avea copii, atât pentru că nu voise, cât și pentru că nu-i plăceau deloc bărbații. Apoi s-a uitat la mine atent, cu un aer foarte serios, și m-a întrebat dacă eram șocată. Mi-a venit să râd, să răspund sincerității ei tot cu sinceritate. Dar deja începuse să vină lume. În scurtă vreme, ne strânseserăm cinci sau șase ca să bem ceva. Nu se mai punea problema să ne povestim viața.

Stătea la masă în faţa mea şi era veselă şi afectuoasă cu toată lumea. Bea mult. Din când în când, îmi arunca o privire frumoasă, puţin mioapă, nesigură şi, în acelaşi timp, pătrunzătoare. După ce am mâncat, a încercat să-i mobilizeze pe cei strânşi în jurul mesei – nu avea chef să doarmă, voia să petreacă... Dar nu a obţinut decât un succes moderat: am rămas doar trei şi am început să umblăm pe străzile acelui orăşel, în căutarea unui local animat. Întrucât n-am găsit nimic mai bun, ne-am împotmolit într-un bar unde urlau nişte boxe infernale, în jurul cărora părea că se adunaseră toţi tinerii din preajma orăşelului. Unii suflau în fluiere, alţii urlau, iar muzica electronică ritma ansamblul de note monotone şi metalice. Am dibuit o masă mai ferită de învălmăşeală, dacă nu de zgomot. Ea s-a aşezat tot în faţa mea şi a comandat tărie. S-a ameţit în scurtă vreme şi îşi sprijinea obrazul în palmă, apoi pe braţul îndoit, iar ochii ei, care îmi priveau ţintă decolteul, mimau din când în când o beţie suplimentară, o ameţeală care mă flata într-un mod amuzant. Nu se sinchisea de însoţitorul nostru, care părea că văzuse multe la viaţa lui... Mi-a mărturisit de mai multe ori cu un accent care, dintr-odată, devenise mai puţin limpede: „Ro... rochia asta... e drăguţă!" Nu îndrăzneam nici să-mi pun haina, nici să rămân nemişcată şi expusă privirilor ei. Mai întâi, am încercat să râd cu un aer binevoitor, dar apoi am insistat să mă întorc la hotel. A sfârşit prin a mă tulbura – o tulburare care nu avea nimic de-a face cu bunele maniere. Ceea

ce mă stânjenea nu era că nu mai ştiam cum să mă port, ci vocea firavă din mine care mă îmbia cu tentaţii încă vagi, dar tulburătoare. Ca să spun totul până la capăt, privirea ei insistentă mă umpluse de o voluptate mai intensă decât soarele de care ne bucuraserăm în acea după-amiază...

Când am ajuns în culoarul întunecos în care s-a lipit de mine ca să-mi spună noapte bună, am cedat brusc. Poate pentru că gura ei, care reuşise cu greu să-mi găsească obrazul, hoinărise puţin pe pielea mea. Sau poate pentru că braţele ei au devenit brusc seducătoare. Sau poate pentru că suspinase aproape de urechea mea. Nu-mi mai amintesc. Am capitulat după ce m-a sărutat prima oară pe buze. Mi-a şoptit:

– Mi-e greu să mă despart de tine.

– Să nu ne despărţim, i-am răspuns eu. Vino în camera mea.

În mod surprinzător, tărăgăna lucrurile, ezita, îmi punea întrebări:

– Crezi? Nu, n-ar fi rezonabil! În fine, eşti sigură? Ţi-ar plăcea?

Apoi a ajuns la un compromis surprinzător:

– Bine, dar numai ca să beau un pahar de apă, apoi plec.

M-am dus înainte în camera mea şi m-am dezbrăcat. Am crezut că n-avea să mai vină. În cele din urmă, a venit, aducând două pahare de tărie. Ceruse să se deschidă barul anume pentru noi, deşi era miezul

nopții. Nu voiam să mai beau. Mi-a cerut voie să fumeze și s-a așezat pe marginea patului, de parcă ar fi venit în vizită la un bolnav. Am întins brațul:

– Vino, dezbracă-te și tu.

Dar s-a opus. Că nu era cazul, că era urâtă și corpolentă, că-i era rușine... Că avea la Paris o prietenă foarte geloasă. Mă descumpănise. Eram la un pas de a mă resemna să dorm singură în pat, s-o privesc bând și fumând, dar, dintr-odată, a cedat. Și-a desfăcut nasturii de la cămașă, apoi a aruncat-o de pe ea, dându-și la iveală pielea albă. Am întins o mână. Era infinit de catifelată. Când degetele mele i-au atins umărul, au găsit breteaua sutienului și au dat-o la o parte.

– Nu, sutienul nu! a spus ea, ridicând breteaua.

Dar apoi a cedat. Sânii ei prea grei erau departe de perfecțiune, dar m-au tulburat peste poate. Am început să-i ating, să-i apăs, să simt moliciunea lor delicată și erecția rebelă a mameloanelor cafenii. Fata asta avea sfârcuri cum nu mai văzusem până atunci: foarte groase, foarte tari și lungi de aproape doi centimetri.

– Așa le-am avut întotdeauna, mi-a mărturisit ea, plecându-și capul spre sursa uimirii mele.

I le sugeam cu poftă, ținându-i sânii în mâini și atingându-i cu gura mea lacomă areolele generoase. Își stinsese țigara. Buzele mele o făceau să se răsucească și să geamă. Plăcerea a făcut-o să cedeze. Și-a scos repede pantalonii și chiloții, apoi s-a băgat sub cearșafuri, s-a lipit strâns de mine, și-a petrecut brațele în jurul gâtului meu, strângându-mi picioarele între

coapse. Mi se dădea și, în același timp, se tânguia, rostind cu o voce mâhnită: „Dumnezeule!" Își făcea reproșuri confuze, își stimula noianul de vaiete, temeri, raționamente avortate: „dacă..., deoarece..., atunci..." Am încercat să-i stăvilesc șuvoiul de vorbe cu un sărut adânc, dar s-a opus. Oare nu avea încredere? N-am mai încercat să-mi adâncesc limba nici în gura ei, nici în altă parte, ci am preferat să-mi strecor mâna între coapsele ei scuturate de fiori. Mi-a respins mângâierea.

– Nu, mai întâi tu, a spus ea.

A încercat să mă excite, atingându-mi vulva cu genunchiul. Dar m-a apăsat prea tare și i-am spus că mă doare. Atunci a pus stăpânire pe mine cu o autoritate brutală, pe care nu o lăsau să se întrevadă nici blândețea, nici sfielile ei. Asaltul ei aproape că m-a făcut să țip, m-a obligat să-i spun că trebuie să știe cum să se poarte blând cu mine, să aibă tact, să fie tandră.

– Ar fi ca și cum te-ai satisface singură. Nici n-ai avea nevoie de mine! a spus ea, imobilizându-mi încheietura mâinii.

Apoi a vrut să mai încerce o dată. Nu-i sunt recunoscătoare decât pe jumătate pentru că și-a dat jos inelul mare care-i împodobea degetul mare. Am auzit zgomotul slab și dezagreabil făcut de bijuterie când a căzut pe noptieră. Imediat după aceea, fără nici un pic de tandrețe, m-a pătruns cu două degete feroce, pe care le mișca prea repede și prea brutal. Îmi izbea vaginul într-un ritm isteric, iar mâna i se izbea de carnea mea din ce în ce mai violent. Se adâncea tot mai mult în

strădania ei frenetică, părul răvășit îi acoperea chipul, iar sânii grei i se clătinau în mod impresionant – devenea hidoasă și aproape răutăcioasă.

– O să ai orgasm! mi-a poruncit ea.

Am împins-o, i-am îndepărtat mâna și m-am închis definitiv.

– Oh, nu! În nici un caz!

A făcut o grimasă sfidătoare și a surâs disprețuitor:

– Nu știi să faci dragoste. Știi doar să te distrezi, să te distrezi singură!

Din tonul ei arțăgos, am înțeles că suferea. Am tras-o spre mine:

– Vino!

A acceptat să se întindă lângă mine, apoi și-a desfăcut coapsele strânse. Am început s-o mângâi, atingând-o ușor, cu mișcări foarte uniforme, de la șold până la genunchi. Simțeam cum se înfiora sub degetele mele, însoțindu-mi călătoriile cu zvârcoliri lascive. Am început s-o mângâi pe partea interioară a picioarelor, apoi i-am atins și pântecele. Corpul ei receptiv se mișca mai puțin – doar, din când în când, era străbătut de o undă fremătătoare. I-am mângâiat cu gesturi foarte blânde buclele scurte ale părului pubian, căruia i-am dat târcoale, urmărindu-i conturul și descoperindu-i secretele pe îndelete. Mi-am coborât vârful arătătorului în crăpătura umedă, am mers de-a lungul ei până am dat de anusul convulsiv, apoi am revenit la clitorisul fierbinte și umed. I-am îndepărtat întâi labia dreaptă, apoi pe cea stângă, pregătind pe

îndelete, cu multă răbdare, o victorie care voiam să fie deplină. Când am simțit că e gata, că pizda ei larg deschisă e înnebunită de golul dinăuntru, am pătruns-o cât de încet am putut cu două degete, la fel cum făcuse ea. Dar degetele mele erau pricepute, fermecătoare, pline de reținere calculată și forță ascunsă, iar când au ajuns în adâncul ei, s-au depărtat unul de altul și au ieșit ușor, lărgind-o, apoi au intrat iarăși, au umplut-o și au purtat-o inexorabil către o voluptate plină de fiori. În câteva secunde, s-a deschis inimaginabil de mult, s-a ridicat în întâmpinarea mâinii mele, umezindu-mi degetele cu revărsarea unei bucurii care o făcea să țipe prelung în întuneric...

Când și-a recăpătat suflul, mi-a spus:

– Ai mâini de vrăjitoare!

Dar mărturisirea ei era mai degrabă tristă decât extaziată. Nu m-a mai atins. S-a ridicat, a scos o țigară din pachet și a șoptit:

– Am să plec.

I-am dat inelul cel mare, pe care era gata să-l uite la mine.

4. Bart

Mă aflam în barul acela din întâmplare. Mă luaseră cu ei și, de fiecare dată când încercam să plec, mă împiedicau cu proteste pline de mâhnire. Mi se făcuse somn. Eram moleșită și apatică, incapabilă să mă simt

bine, incapabilă să-mi iau impermeabilul și să plec. Am văzut cu colțul ochiului că amfitrionul s-a dus încă o dată la ușă, ca să le deschidă celor care sunau. Era un grup foarte select, în care se intra foarte greu. Încă și mai greu era să ieși din el – mâna pe care am întins-o pe furiș către cuier a fost reperată, înhățată și trasă fără ca eu să pot opune rezistență.

– Trebuie să ți-l prezint pe Barthelemy! Trebuie!

M-am trezit în fața unui negru înalt și impozant care îmi zâmbea foarte amabil.

– Sunt sigur că-l cunoști pe Barthélemy? Barthélemy B, a insistat gazda mea.

M-am uitat la nou-venit și nu mi s-a părut că era neplăcut. Îi cercetam privirea umedă, aerul modest al feței mari și regulate, dulceața buzei inferioare, care părea să spună „N-are nici o importanță!" M-am prefăcut că încerc să-mi amintesc dacă-l mai văzusem pe undeva, dar știam că n-aveam să-l recunosc. Numele și fizionomia lui îmi erau total necunoscute.

– În fine, a spus pe un ton enervat amfitrionul meu, e Bart B, fotbalistul!

M-am uitat cu atenție la hainele lui: alură sportivă, stofă de calitate, croială impecabilă. Cât privește culorile, care aproape că nu puteau fi recunoscute în penumbra acelui bar capitonat, mi s-a părut că disting un costum închis la culoare și un guler pe gât, de un alb imaculat. Tipul avea gust: pupile și sacou de aceeași culoare, sclerotică și bluză asortate... Dar în fine, fie

că era fotbalist sau nu – și mai ales dacă era fotbalist –, m-am văzut nevoită să ridic din umeri cu mâhnire.

– Barthélemy B. Nu, zău că îmi pare rău, dar nu v-am văzut niciodată și nici n-am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră...

La drept vorbind, nici Bart nu auzise niciodată de mine. I s-a spus cum mă numesc și că sunt scriitoare. Negrul cel înalt mi-a luat ușor de mână, și-a apropiat buzele de ea și mi-a sărutat-o. Am simțit cum rotunjimea fermă a gurii lui mi-a desenat pe piele schița unui sărut. Apoi ochii lui m-au privit iarăși cu atenție. M-am zăpăcit puțin când mi-am dat seama că mirosea bine, era frumos și avea un aer amabil. Umerii lui atletici îmi vorbeau despre meciurile solicitante pe care le juca, iar grația de care dăduse dovadă atunci când se aplecase deasupra încheieturii mele mi-a trezit în minte imagini coregrafice ieșite din comun.

– Ah, sigur că da! am spus eu cu însuflețire. Știu unde v-am întâlnit.

Și-a ridicat bărbia, cu un aer întrebător.

– În ultimul capitol al uneia dintre cărțile mele! Dansați cu un coleg... Erați superb și purtați doar un slip roșu... Pe care, de altfel, vi l-ați dat jos destul de repede...

Uimirea lui mi se părea amuzantă. Voiam să-l tachinez.

– Dar, scuzați-mă, în capitolul despre care vă vorbesc erați puțin homo...

A făcut ochii mari, şi-a luat un aer intrigat şi m-a întrebat:

– Dar ce-i cu povestea asta?

– Veniţi cu mine, o să vă povestesc, i-am spus eu, luându-l de braţ.

Nu mai voiam să plec. Am găsit un colţ liniştit şi foarte întunecos. Povestea îl captiva, era prizonierul vocii mele. Dinţii sidefii, ochii mari şi fosforescenţi îi străluceau în întuneric. M-am apropiat din ce în ce mai mult de el, petrecându-mi un braţ pe după gâtul lui, până când i-am simţit parfumul, până când i-am atins cureaua, şi, cu gura la urechea lui, îmi alegeam frazele şi cuvintele, măsurându-le puterea după tresăririle, suspinele şi fiorii săi. După povestea cu cei doi dansatori de abanos, înnebuniţi de corpurile lor, exhibiţionişti şi pederaşti pasionaţi, i-am povestit episodul travestitului dezlănţuit, care îşi oferea sânii mari, crupa frenetică şi ştoiul impresionant unui cuplu de amanţi complici, apoi capitolul cu micul arab dezvirginat fără menajamente, dar educat cu tandreţe, pe cel în care un macho e torturat voluptuos cu un vibrator enorm, şi alte pasaje mai fierbinţi, mai nebuneşti... În acea noapte, în acea pivniţă, ascultătorul meu scotea câte o exclamaţie din când în când, scotea oh-uri ce exprimau neîncredere şi ah-uri pline de entuziasm, se înfiora când tăceam şi spunea: „Mai vreau!“ Îmi plăcea că mă implora în felul acesta, aşterneam dinaintea lui comori de elocinţă scabroasă, pe care i le dăruiam cu

amabilitate, cu o generozitate inepuizabilă... Îmi plăceau lăcomia și curiozitatea lui nesfârșită, felul în care îmi savura îndrăznelile, în care râdea când îmi asculta născocirile, felul în care îmi întâmpina fanteziile: o tresărire, o apăsare a degetelor lui puternice, o respirație care mi se pierdea în păr. Timp de câteva ore, am făcut amor doar vorbind. Îi descoperisem de multă vreme vergeaua. În timp ce-i povesteam, mă jucam cu relieful impresionant al știoiului, îi mângâiam lungimea și grosimea, netezindu-i vârful, care căpăta viață sub palma mea, îl masam lent, cu mișcări regulate, aproape mecanice. Știemeleagul îi zvâcnea cu o încăpățânare dulce, fără grabă, însă, din când în când, se avânta suav sub mângâierile mele, tresărea ca un animal cambrat, dar se liniștea repede, ghemuindu-se în cochilia seducătoare și jucăușă a mâinii mele. Mi se părea că, prin stofa pantalonului, lustruiam un bambus elegant, ca un tub perfect. Vorbeam fără încetare, subliniindu-mi fiecare frază cu o călătorie pe care o luam mereu de la capăt. Înaintam și mă întorceam pe pula lui liniștită. Mă asculta cu urechile ciulite, cu pântecele și cu tot sufletul lui, tremurând ca o țiteră sub degetele mele de trubadur...

Când, foarte târziu în noapte, i-am spus „Bart, trebuie să mă duc acasă", n-a încercat să mă rețină, ci s-a ridicat în picioare, ușor năucit, și mi-a întins mâna, ajutându-mă să mă ridic. Abia când am ajuns la garderobă, a început dintr-odată să regrete, să se înfierbânte

şi să se revolte. Şi-a lipit trupul de al meu. Încă o avea sculată. M-a implorat foarte încet:

– Nu pleca! Mai rămâi câteva clipe!

Iar gura lui a atins-o pe a mea. Venise rândul lui să povestească. Limba şi buzele sale au improvizat o baladă tandră şi i-am sorbit saliva la fel cum el îmi sorbise cuvintele. Ascultându-i povestea fără cuvinte, care amesteca mărturisiri şi promisiuni, am tresărit simţind aceeaşi lăcomie pe care el o simţise mai devreme, am tremurat cu aceeaşi plăcere. Braţele lui de uriaş mă strângeau cu multă putere, mâinile sale enorme puneau stăpânire pe şoldurile, fesele şi coapsele mele. Trupul său mă atingea peste tot în acelaşi timp. Şi simţeam cu pântecele cât de mare era în continuare... Eram prea scundă ca să mă poată atinge acolo unde mi-ar fi plăcut cel mai mult. Mă ridicam pe vârful picioarelor, degetele mele încercau să-i ajungă la ceafă, ca să se încrucişeze, ca să se agaţe de ea, iar el m-a ajutat cu o mişcare de berbec docil, strecurându-se în colierul mâinilor mele. Am simţit că sunt ridicată şi, dintr-odată, ştoiul drept şi tare ca un arbore mi-a atins vulva... Tentaţia mi-a străbătut pântecele ca o săgeată de foc. Aş fi vrut să mă deschid, să mă frec de vergeaua fabuloasă pe care mi-o oferea, iar în cele din urmă s-o primesc pe toată în mine, să-mi strâng picioarele în jurul lui, atingându-i fesele, să i-o ţin înfiptă în adâncul meu, să i-o strâng cu carnea mea, să-l aspir, să-mi îndestulez foamea, să-mi potolesc setea care mă copleşise dintr-odată...

Dar îmi era jenă și i-am mărturisit:

– Bart, nu pot.

– Vino, mi-a răspuns el.

M-a dus pe scări, iar când am ajuns la subsol, am dat de cămăruțe boltite, tăiate în piatră, care nu aveau nici uși, nici mobilă, în afară de niște saltele portocalii, care acopereau aproape toată podeaua. Lumina era în mod deliberat slabă, iar cămăruțele străbătute împrăștiau un miros de pivniță – toate astea creau o atmosferă ciudată, în afara timpului și spațiului. Bart s-a întins pe spate și m-a tras peste el. Ca să-l pot încăleca, mi-am ridicat rochia. Pula lui tetanizată se izbea de ușa dintre coapsele mele, pe care n-o acopereau decât chiloții. Am întins mâinile spre el, i-am atins părul ca de sisal negru, scurt, creț și foarte des. Sub bluză, am simțit același păr ca de sisal. Degetele mele au fost surprinse de asprimea părului său și deja porniseră în căutarea altor tufișuri... Gemea și se zvârcolea sub mine, ritmându-și dorința cu mișcări care mă legănau și mă chema cu rugăminți copilărești. A trebuit să mă scuz iarăși:

– Bart, nu pot! Sunt la ciclu...

Avea un aer atât de mâhnit, încât mi-a fost teamă că nu avea încredere în mine. Eram gata să fac lucruri compromițătoare numai ca să nu se îndoiască de sinceritatea regretului meu și de motivul refuzului.

– Vrei să-ți arăt? Am tampon. Vrei să-l vezi?

A dat repede din cap de la dreapta la stânga, ca un puști rușinos, mâhnit că mă obligase să fac acea

mărturisire şi că mă îmboldise să fiu exhibiţionistă. Şi-a consolat mâinile aşezându-le pe sânii mei. I-a atins prin haine, cu gesturi pline de veneraţie, iar eu mi-am aruncat rochia de pe mine în clipa următoare.

– Haide! Ţi-i ofer!

A ştiut să-mi primească darul cu o recunoştinţă fermecătoare şi vorbăreaţă, cu o euforie puerilă. Apoi a tăcut iarăşi, pentru că îi desfăceam cureaua. Când pula i-a ieşit la iveală, am auzit că a început să respire mai repede. M-am dat pe spate, întinzându-mă pe perne, şi l-am tras peste mine. S-a aşezat în genunchi, iar pula mare şi neagră îi ieşea de sub bluza albă. I-am mângâiat-o cu dosul palmei – s-a aplecat spre mine, apoi a revenit la verticală cu atâta vigoare, încât ai fi zis că era prevăzută cu un resort. Degetele mele au început să-l cerceteze cu uimire: aveam în faţa mea un atlet minunat, cu fese, coapse şi pântece dintr-un aliaj de cupru şi bronz. Iar penisul lui, dintr-un bronz un pic mai strălucitor în lumina slabă, dansa sub falangele mele cu o nervozitate încântătoare. Am început să-i fac o labă cu toată palma, fără nici un pic de tandreţe, având grijă să i-o despoi cât mai mult cu putinţă. Aveam mişcări aproape brutale, iar când îi ridicam teaca elastică spre glandul brun-închis, îmi doream să-i ridic şi coaiele cafenii. Mi-am depărtat coapsele în aşteptarea lui – mă ofeream, dar, în acelaşi timp, eram protejată de chiloţii pe care îi păstrasem pe mine. Îmi însoţea explorările cu icnete ca ale tăietorilor de lemne, mişcându-şi întreg trupul, şi simţeam

că-și pierdea mințile – era străbătut de un șuvoi de plăcere pe care nu-l putea stăvili. Dintr-odată, s-a avântat între picioarele mele, lovindu-mă cu putere. Aproape că m-a forțat.

– O să fac praf tamponul ăsta! mi-a promis el. O să-l fac să explodeze!

M-au înspăimântat ochii lui rătăciți și expresia de nebun. M-am desprins de el brutal, am urlat de câteva ori „nu", cuprinsă de groază, și m-am dat în spate, pe saltea. Știoul lui, aflat departe de mine, zvâcnea într-un tempo sacadat. A făcut o grimasă de om chinuit și mi-a propus foarte repede:

– Și în cur? Nu ți-o tragi niciodată în cur? Nu vrei? Ne întoarcem la hotel și ți-o trag...

Chiar atunci, prin fața intrării în vizuina noastră a trecut cineva. Dintr-odată am văzut totul: silueta curiosului stând la pândă lângă un stâlp, drugul enorm al campionului meu, chipul său de damnat. M-au cuprins temerile, simțeam că nu am suficientă putere pentru a înfrunta durerea și plăcerea, nici pentru a aștepta zorii pe un pat în care n-aș fi dormit deloc și ziua obositoare care ar fi urmat.

– Da, poate, am îngăimat eu... Dar nu, mai bine nu. Nu pot...

Și am plecat repede, copleșită de o durere inefabilă, de parcă aș fi trădat pe cineva... Am luat un taxi și m-am întors singură la hotel. M-am băgat repede în pat, chiar dacă nu fusesem satisfăcută.

Mi-am reproşat multă vreme falsa înţelepciune, laşitatea, lenea de a preschimba câteva biete interdicţii în bucurii. Abia astăzi preţuiesc şi această amintire, care e incompletă şi, tocmai de aceea, mai preţioasă decât altele.

După o noapte

Toamna lui 1965

Dragul meu băiat necunoscut,

ă gândesc la tine de mai multă vreme şi, tocmai de aceea, m-am hotărât în cele din urmă să-ţi scriu. Ştiu puţine lucruri despre tine: eşti de vârsta mea, poate puţin mai mare. Eşti blond, la fel ca Michel – mă „întâlnesc" cu el de două-trei săptămâni. Şi blând precum Grégoire, care deunăzi mi-a cerut un sărut în spatele porţii unei alei. Tandru precum Emmanuel, micul şi simpaticul Manu, băiatul cu privire catifelată, presărată cu sclipiri aurii. Seducător precum Steve Mac Queen. Dar mult mai îndrăzneţ decât toţi la un loc – obrăznicia primilor trei se reduce la câteva propoziţii fără noimă (de exemplu: „Cobori în pivniţă cu noi?"), iar a celui din urmă, pe care nu l-am văzut

niciodată mângâind o femeie pe ecran, se rezumă la câteva clipiri ce arată emoție și interes.

Tu ești altfel. Îmi intri cu forța în pat o dată la două nopți. Fără cuvinte și aproape fără gesturi, mă obligi să mă întind pe spate, să-mi îndoi și să-mi depărtez picioarele și să-ți arăt, cu două degete ascultătoare și blânde, interiorul vulvei. Îmi e suficient să te știu la picioarele mele – atent, concentrat, curios să vezi ce formă am – ca să am orgasm și să gem de una singură în întuneric.

Oare când am să te întâlnesc? Te rog să mă crezi, cu tine n-am să fac mofturi când va trebui să cobor în pivniță. Mă vei duce acolo de mână, mă vei sprijini de un perete cu miros de mucegai, îți vei lipi trupul de al meu și vei fi foarte cald și stăruitor, la fel cum era vărul lui Christine când ne jucam de-a v-ați ascunselea în întunericul camerei ei. Mă vei săruta pe gură, mă vei atinge cu limba peste tot – va fi mozoleală în toată regula, nu sărut temător precum cel al lui Michel, care e lipsit de îndrăzneală și care a povestit – ce îndrăzneală! – că nu știu să sărut. Îți voi sorbi puțină salivă, îți voi simți dinții atingându-se de ai mei, și n-am să fiu scârbită, cum s-a întâmplat prima oară, cu Jean-Yves.

După aceea, mă voi așeza pe o treaptă mică și, pe sub fustă, îți voi arăta totul cu o lanternă mică, la fel ca noaptea, în pat. Îmi voi depărta mult picioarele pentru tine și voi simți ridicându-se între noi mirosul cald și marin al vulvei mele umezite și gata să simtă plăcere.

Nu aștepta prea mult, te rog. Îmi doresc, îmi doresc foarte mult să-ți ofer toate tainele mele de fată.

Cred că deja te iubesc.

P.S.: Aseară am încercat să mă întind și pe burtă. Stăteai întins pe mine, gata să mă strivești, și ți-am simțit mâna care îmi cobora între fese până la părul pubian și la crăpătura din mijloc. A fost minunat...

Toamna lui 1969

Dragul tânăr blond,

Prin viața mea s-au perindat băieți de toate felurile – înalți, scunzi, simpatici, proști, frumoși, mai puțin frumoși –, dar tu încă n-ai apărut. Am obosit să te tot aștept, așa că deja te-am înșelat un pic. I-am arătat sânii lui Philippe într-o după-amiază de trândăvie care îndemna la tot felul de libertăți. Era prima oară când mă dedam la așa ceva. A părut atât de interesat, încât, o fracțiune de secundă, am avut impresia că erai chiar tu. Apoi, spre groaza mea, când și-a dus mâna la curea și a început să-și descheie nasturii, iluzia s-a spulberat. Îmi spuneam și că era prea brunet... Chipul lui drăguț de chinez european a dispărut din orizontul meu, odată cu cel al lui Walter – timid, dar preocupat de viitor –, cu cel al lui Jean-Paul – un gagicar inaccesibil, de o vanitate rece –, cu cel al lui

Marc – un tip plin de coşuri, dar care săruta bine şi plângea prost...

Îmbrăcată doar în furou, m-am oferit lui Yves acasă la bunica lui, plecată pentru o vreme. Tremura de spaimă. Bineînţeles că nu m-am despicat cu două mâini, aşa cum încă fac de multe ori pentru tine, iubitul meu îndepărtat, şi, mai degrabă mulţumită acestei reţineri a mea decât spaimei lui, am înţeles... Numele tău nu este Yves, nu-ţi iei o mină de om înfumurat ca să-ţi dai curaj şi nici nu ţi-e teamă când vine vorba de chestiuni sexuale.

Acum ştiu că şi tu ai ceva concret şi poruncitor între picioare. Bineînţeles, o ştiam de multă vreme, dar în mod abstract şi dezinteresat. În ultimii ani, am devenit foarte conştientă de sexul bărbatului.

Mai întâi, într-o bună zi, Dominic, unul dintre tipii cu care am flirtat, pe care mi-l imaginam, fără prea mari eforturi, asexuat – cum mi-i închipuiam şi pe ceilalţi – sau, cel puţin, îmi imaginam că n-are nici o legătură cu sexul, mi-a luat mâna cu brutalitate şi mi-a pus-o în dreptul pubisului său. Am simţit ceva ciudat şi dezgustător, un relief de o agresivitate misterioasă, şi mi-am retras repede mâna, de parcă m-aş fi ars...

După ce mi-am depăşit uimirea (m-am ruşinat un pic din pricina gestului meu brusc – dovadă limpede a lipsei de experienţă), am reuşit, în felul meu, să mă obişnuiesc cu ideea sexului masculin, apoi cu realitatea lui, explorând o vară întreagă chiloţii lui Thierry. Vizitele mele zilnice erau foarte rapide: puneam mâna

pe o vergea destul de moale, îi parcurgeam puțin lungimea (niciodată mai mult de trei mișcări de du-te-vino), iar apoi simțeam că, încetul cu încetul, începea să se înmoaie; atunci îmi retrăgeam mâna – era umedă și lipicioasă... Nu mi-am pus prea multe întrebări despre alchimia misterioasă care îmi umezea palma, întrucât eram preocupată doar de gândul că tu încă nu erai alături de mine – sunt sigură că, de-ai fi fost în locul lui Thierry, m-aș fi dezbrăcat, m-ai fi privit, m-ai fi atins, și, la sfârșit, tu ai fi fost cel care ar fi avut mâna umedă...

Cel mai rău e că, până în acel moment, nu aveam decât o cunoaștere „manuală", ca să zic așa, cu privire la omologii tăi.

Ieri, Christine mi-a dat în mare taină o colecție de fotografii porno. Șocul pe care mi l-au provocat încă mă face să tremur și voi simți aceiași fiori multă vreme de acum înainte. Mi-am dat seama că nu aveam o imagine prea limpede nici despre propriul meu sex. Trăiască fotografiile! Trăiască oglinzile! Știu mai bine decât înainte ce am să-ți ofer: un pălat sidefiu, o grotă colorată în grena și roz opalescent, o gură, un fruct, o cochilie, o rană proaspătă și voluptuoasă în blana mea neagră. Și te vreau! Pe tine! Te vreau așa cum arăți în toate aceste fotografii, pentru că – sunt sigură – tu ești purtătorul acestor pule obscene. Vai! Și nu te vei mărgini la a mă privi. Privirea ta nu va fi decât un ulei cald pe care-l vei folosi ca să-mi ungi încuietoarea secretă... Cât privește cheia... Niciodată nu voi mai privi cu

ochi nevinovați un castravete sau un cârnat. Întotdeauna mă voi gândi la tine și voi aștepta cu ardoare clipa în care o să-ți vâri drugul magic în adâncitura mea, care e făcută pe măsura ta.

Uneori, am orgasm atunci când strâng cu putere între coapse perna lunguiață de la căpătâiul patului – mi-ar plăcea ca ștoiul tău să fie la fel de lung.

De altfel, sunt sigură că o să te recunosc după acest detaliu...

Vino mai repede! Mă gâdil de trei ori pe zi și mor de nerăbdare. Îmi închipui că e minunat să faci dragoste cu un bărbat!

Toamna lui 1970

Sunt văduva ta înainte să-ți fi fost soție. Încă nu te-am găsit și – ceea ce-i mai rău – deja te-am pierdut.

Am renunțat la ideea de a te întâlni, de a te cunoaște și de a te iubi. Tata a murit. Am făcut amor cu Charlie. Voi face amor și cu alții. Iubesc o femeie și iubirea ei mă învăluie, mă apără și mă leagănă în fiecare zi.

Așadar, adio iubitul meu fantomatic! Mă cuprinde disperarea când îmi dau seama că n-o să-mi mai placi niciodată, că n-am să te mai pot adora. Charlie avea o vergea ca în fotografii, dar nu m-au trecut fiorii. De ce? Era la fel de groasă și de roșie. Poate mai puțin strălucitoare, mai puțin lustruită, mai puțin caramelizată. Și nu-mi mai era poftă. M-a durut.

De acum înainte, am să te izgonesc din visele mele, bărbat blond rămas în altă parte, iar, când mă copleșește dorința, știoiul tău dulce și fondant nu-și mai bate ritmul înnebunitor în inima mea.

Cea pe care o iubesc te înlocuiește cu gura și mâinile ei.

Adio!

Nu vreau să te mai văd niciodată!

Specia confraților tăi mă plictisește și mă scârbește.

Toamna lui 1971

Din când în când, mă gândesc la tine. Mai mult mă gândesc decât visez. Unde ești, bărbat blond și tandru, ironic și sigur pe tine, cu privire vioaie și mâini iscusite, cu penis de fier lustruit și gură șireată? Unde ești, bărbat al meu, draga mea grijă de altădată, draga mea așteptare, absent al zilelor mele?

Puterea ta erotică s-a istovit. L-am revăzut pe Yves. Am încercat și cu el. Dar nu i se scoală cu mine. Toate încercările noastre sunt deprimante. Știoiul lui de bumbac se strivește de vestibulul meu neprimitor.

Nici alții nu se descurcă. Îi uit imediat după ce îi pun la încercare. Mă atrage doar noutatea lor – nici măcar nu mai sper.

Pleacă! Ai murit! Odihnește-te în pace, cu pula ta inutilă sprijinită de picioarele pe care nu ți le voi

mângâia niciodată, întrucât coapsele catifelate ale blondei mele nu vor avea rivale niciodată.

Am văzut un film porno împreună cu fratele meu și niște colegi. Eram impasibilă – ai fi zis că eram de piatră. N-a vibrat nimic în mine. Sau aproape... Pula actorului n-a bătut decât o clipă pe toba emoțiilor mele...

Bărbat al meu, cadavru secătuit de orice plăcere, fruct de lemn la gura mea însetată, carnea ta lemnoasă își va distila seva pentru altele, nu pentru mine. Nu sunt una dintre femeile care vor bea din apa izvorului tău egoist.

Toamna lui 1972

Și totuși, am băut, dar fără să simt o plăcere minunată și mânată doar de o curiozitate banală. Sunt însărcinată.

Bărbat blond, iubirea mea ofilită înainte să fi înflorit, vei fi tată în contumacie. Iar fiul meu va fi brunet, sunt absolut sigură. Va fi copilul unui mort, al unui dispărut, al unui zeu blond, un zeu al îngăduinței și lascivității. Iar eu, ca o fecioară pe care n-ai dezvirginat-o, îl port înăuntrul meu – e încă mic, dar deja înfumurat.

Mi-a fost greață toată vara, dar n-am vomitat decât o dată. La început, am detestat seva ta și urmările ei grave, dar astăzi mă bucur că brazda mea a primit o

sămânță rătăcită. Să vină secerișul! Lipsit de tată, copilul meu va avea la piciorușele lui catifelate două femei și, dacă îmi va pune întrebări, îi voi povesti despre tine și îi voi spune că ai dispărut prea devreme.

Bărbat blond, iubit de cristal, ești singurul tată despre care i se poate vorbi unui copilaș brunet, hrănit cu tandrețe de femeie. Eu și fiul meu îți vom oficia cultul și n-am să-i mărturisesc niciodată că, altădată, îți arătam păsărica în pivniță.

Toamna lui 1973

Îți scriu doar ca să-ți dau câteva vești despre copil – încă nu știi nimic despre el. E un băiețel adorabil. Bineînțeles că e brunet. Am mare grijă de virilitatea lui, pe care i-o dichisesc și i-o decalotez deseori. Totul trebuie să fie perfect! Într-o bună zi, o fată o să viseze la el – un bărbat brunet și cald în fața căruia ea își va depărta picioarele și va muri de plăcere. Sper ca el să meargă la întâlnire.

La clinica unde s-a născut, nu a fost voie ca o altă femeie – partenera mea de viață – să intre în sala de nașteri. În momentele acelea, m-am gândit la tine.

Ar fi fost mult mai simplu dacă mi-ai fi stat alături... Dar nimeni nu te-a căutat din priviri. Toți s-au prefăcut că pântecele mi s-a umflat de la sine. Sau poate că a fost acceptată ipoteza zeului blond, un zeu suedez cu privirea luminoasă, care a lăsat însărcinată

o brunetă. Dar nu şi-a făcut nimeni cruce, nimeni n-a strigat în faţa miracolului. Eu aveam altceva de făcut decât să propovăduiesc vestea cea bună. Păcat! Chiar am încetat să mai visez la ştoiul tău. Dar, în ziua aceea, preţ de câteva clipe nenorocite, am visat la mâna ta. În mâna mea. Şi-am visat că o strâng cu putere.

Cu atât mai rău!

Toamna lui 1974

Doamne, Dumnezeule! Şi dacă erai tu? Răspunde-mi! Răspunde-mi! Tu eşti? Renunţasem de multă vreme la orice dorinţă de a te mai căuta. Şi, de altfel, te vânam ca un iepure de atâţia ani! Poate că îmi pierd minţile puţin cam repede, pentru că, la urma urmei, nu-i nici o grabă... Dar...

E blond, la fel ca tine. Blond, ochi albaştri, voce blândă. Un pic tandru, un pic trist, un pic vesel... M-a abordat încă de la început, aşa cum ar fi trebuit să faci tu de multă vreme. A venit la mine acasă, a privit totul cu ochi calmi şi înţelegători: copilul, pe ea, pe noi... Era şi timid. Tocmai de aceea ezit. Tu nu erai atât de timid, rezervat şi misterios. Dar îmi spun că ai îmbătrânit şi că poate regreţi lunga ta întârziere... Dacă într-adevăr eşti tu, crezi că e prea târziu?

Eu...

Eu nu prea ştiu ce să cred. A venit în patul meu, ezitând, în vârful picioarelor şi fără nici un pic de

aroganță. Aproape că se scuza, iar gura lui suavă s-a apropiat de urechea mea, dar n-a cerut nimic. N-am făcut decât să mă îndoi un pic din talie, arcuindu-mi pântecele, ca să-l primesc peste mine, apoi înăuntrul meu, foarte repede și cam nesatisfăcător. Și l-am primit iarăși înăuntrul meu – era tulburat, aproape că părea rănit. În urmă cu... șase sau șapte ani, erai mai îndrăzneț. Oare un om se poate schimba atât de mult într-un timp atât de scurt?

În noaptea aceea, am ezitat îndelung. Mângâierile lui în vaginul meu leneș nu-mi aduceau nimic din sărbătoarea la care visam atunci când îți legănam spectrul între coapsele mele calde. Și totuși, recunoștința și ardoarea lui... Și inima mea care, dintr-odată, a început să bată, învăluită de speranță și tandrețe... Și dorința de a-l strânge în brațe și de a-l păstra alături de mine, care m-a cuprins atunci când s-a ridicat, răsucindu-se prin cameră, cu bustul gol, ca să-și găsească țigările, buimăcit și șovăitor, parcă amețit de un vin puternic... Umerii lui frumoși – rotunzi și albi – mi-au luminat noaptea ca două luni pline și suave și aș fi vrut să-i mușc carnea înainte ca ora târzie și remușcările să ne despartă...

Poate că ești tu, poate că ești tu! Mi-a venit să-i plâng în brațele strânse în jurul meu, sprijinită de puloverul de lână, sub respirația caldă a gurii lui banale. Plângeam fericirea tristă a unei femei care e părăsită cu părere de rău pentru că așa trebuie.

Spune-mi, tu erai? Dă un semn! Poate că zeul blond al unei Suedii legendare s-a întors la ușa mea, purtând pe brațele lui sidefii povara anilor și a suferințelor, iar eu nu-l primesc în casă! Dar dacă m-a căutat și el? Dacă gâfâise și el în umbră, agitându-și vergeaua în flăcări, cu gândul la o brunetă absentă? Dacă inventase culoarea părului și ochilor mei, gustul sărutului meu și îndrăzneala gesturilor mele, degetele mele strânse în jurul știoiului său încordat, suspinele și gemetele mele? Oare l-am dezamăgit? L-am mâhnit? Ai simțit că sunt a ta? Că sunt cea pe care ți-o doreai de multă vreme, pe care ai chemat-o de multe ori, învăluit în cearșafuri și vise jilave? Vrei să facem dragoste cu mult fast, ca și cum aș fi femeia celor mai scumpe fantezii ale tale?

Iubitul meu blond, fie ca toate profețiile să-mi vină din gura ta... Mă pregătesc să sufăr, pentru că vii prea târziu. Înainte să ne iubim, dacă ne vom iubi vreodată, totul va trebui plătit și mă îndrept spre supliciu cu o bucurie pe care groaza nu reușește s-o întunece.

Toamna lui 1975

Multă vreme am crezut că m-am înșelat. Ba chiar și astăzi... Bărbat blond, te-ai ascuns ani la rând, apoi alte câteva luni te-ai jucat cu visele mele. Razele albastre ale irisurilor tale mi-au străbătut zilele, iar floarea de nu-mă-uita a înflorit în viața mea când îmi pierdusem speranța. E o floare grațioasă, firavă, dar

efemeră – s-a ofilit imediat ce a înflorit. Spectrul tău palid s-a tot dat înapoi, până s-a șters de tot, iar eu am rămas buimacă, cu sufletul trist și plin de vânătăi, iar undeva în mine, murdar și călcat în picioare, e un mănunchi din grâul în care ne-am culcat, blond ca părul tău, dar care n-a fost niciodată ridicat de jos...

După aceea, o nouă primăvară și iarăși vremea culesului. Ale noastre sunt albăstrelele – florile poeților –, visele de dragoste, timpul cireșelor, cântecul grânelor de aur...

Iunie îmi readuce în patul gol galbenul părului tău însorit, tremurul apei albastre din privirea ta umedă, și îți dau voie să faci orice, petrecându-mi un braț în jurul gâtului tău, ca să mă agăț sau să te reții... Ai un spic frumos și copt pentru mine, iar când se desface, nu știu dacă să pariez că suntem la semănat sau la cules...

În locul meu a hotărât pântecele – ți-am păstrat sămânța, iar de data asta copilul va fi blond. Viața mea se transformă într-un trandafir, dar deocamdată unul din trandafirii ei cei mai frumoși nu-i decât un boboc. Dar ai grijă la spini!

Acum nu mai vrei să mă părăsești, bărbat blond, dar oare de ce mânia ta mă înduioșează mai mult decât surâsul? Și oare surâzi atât de des? Unul dintre copilași se află sub rochia mea, pe celălalt îl țin de mână, iar tu îi vrei pe amândoi și, în plus, pe mama lor. N-ai uitat pe nimeni? Nu e demn de un zeu, fie și scandinav, să facă astfel de omisiuni...

Uneori, îmi oferi orgasme puternice. Dar dacă ai ști că, noaptea, hohotele de plâns sunt și mai puternice...

Toamna lui 1976

Mi-ai făcut această fetiță cuminte și blondă ca s-o înlocuiești pe femeia din viața mea, care e tot blondă, și pe care n-o mai suporți în preajma mea? Bărbat rău, egoist și cârcotaș, plin de toane și pretenții, bărbat fantomatic, îmi lipsesc tandrețea și căldura ta, siguranța brațelor tale, privirea înțelegătoare și parfumul îndrăznelilor tale. Vrei ca viața noastră să fie liniștită și banală, fără scandaluri, însă nu-ți dai seama că tu ești cel care le provoacă și că, odată cu ele, vin și suferințele.

Ce mai, întotdeauna am iubit o fantomă! Ai lipsit chiar și atunci când a venit pe lume fetița. În fine, sunt treburi femeiești...

O femeie – cea înțeleaptă – stătea în stânga mea, iar alta – cea tandră –, în dreapta, în timp ce o a treia ținea craniul minuscul și fierbinte care ieșea de sub pubisul meu supus torturii, iar un mecanic grosolan stătea chiar la capăt și se ocupa de problemele apărute la conducte...

Când a venit pe lume mi-a adus aminte de tine! Un reproș în carne și oase...

Eram la un pas de moarte din pricina indispozițiilor tale, dar tu habar n-aveai... Iar acum ți se pare că sunt tare plină de viață? Foarte veselă, foarte energică,

foarte tăioasă? Şi că sunt alături de tine?... Spicele părului tău nu mai sunt suficiente pentru orizontul meu mutilat. Mi se pare că ai un aer răutăcios. Ar trebui să-ţi laşi barbă – poate că, dacă ai avea mai mult păr ai semăna mai mult cu zeul nordic pe care l-am aşteptat atât de mult şi pe care l-am implorat atât de mult.

Rămâi cu noi – începe anul şcolar. Ea este cea care o să plece! În orice caz, totul s-a năruit.

Unde este bărbăţelul meu pervers căruia voiam să-i ofer spectacole înnebunitoare? Nici măcar nu ştiu să mă port ca o cocotă în patul tău! Şi totuşi, pula ta mă obligă să fiu voluptuoasă. În urmă cu câteva luni, ai intrat acolo unde nu mai fusese nimeni. Mă bucuram că eram virgină înaintea asaltului tău, virgină şi martiră, virgină şi răscolită de o plăcere necunoscută. Dar mi-am înfrânat gura şi nu s-a auzit nici una dintre porcăriile nebuneşti pe care aş fi vrut să le urlu. Gesturile mele n-au luat-o razna şi n-au început să facă năzbâtii lubrice. Doar am început să mă spăl mai bine decât de obicei înainte să mă culc, atât de bine încât, dintr-odată, îmi aduc aminte de tatăl meu... Mi-e teamă ca nu cumva să crezi – la fel ca el – că sunt murdară. Fecalele vor fi întotdeauna duşmanul meu, iar mişcările tale minunate, care-mi aduc nenumărate desfătări, nu vor putea să mă împace cu ele.

Oare va veni şi ziua în care voi fi târfa unui tânăr zeu slav?

Imediat după ce facem amor, scap de vertijul meu mut – sau însoțit, uneori, de gemete firave – și simt că iarăși ești omul pe care încep să-l urăsc... Exact când ai avea nevoie de multă dragoste...

Ești doar un copil, cel mai mare dintre puii mei, dar te reneg, te detest, n-am lapte pentru gura ta mincinoasă, care mi-a promis fericirea și liniștea.

Toamna lui 1977

Vara asta, destinele ne-au fost unite printr-o ceremonie vulgară. Nu mă simt căsătorită, nici implicată, nici emoționată. Doar imobilizată.

La fel ca toate fetițele, am visat la o mare petrecere și la buchete de flori, la o rochie albă și la noaptea nunții. Dar am ratat totul încă de la început. Singurele flori pe care le-am avut au fost cele câteva nalbe pe care le-am înfipt într-o felie de pepene verde în ajunul sacrificiului. Și cred că am păstrat una. Mai bine aș fi păstrat o crizantemă.

Viața mea nu-i decât o durere cronică și un șir de indispoziții. Nu mai știu nici dacă îmi iubesc copiii. Am impresia că sunt doar ai mei.

Și nici nu mai am orgasm.

Înainte de venirea verii, am sfârșit prin a face amor cu un coleg înțelegător, care îmi ștergea lacrimile în fiecare joi dimineață. M-am gândit un pic la el în timpul vacanței. Când a început școala, mi-a dat de înțeles

că totul se terminase. Mi se pare că „totul" este un cuvânt foarte mare.

Dar cu tine încă n-a început nimic. Sunt disperată. Vor apărea și alți bărbați în viața mea. Voi, bărbații, puteți fi schimbați unul cu celălalt. Numai femeia pe care o iubeam era unică. Nimeni nu va reuși vreodată s-o înlocuiască.

Toamna lui 1978

Mă consolez cu alți bărbați, dar mi se pare că ești mai bun decât ei. Chinul mi se domolește, dar nu trece. Nu-ți mai vorbesc de suferințele mele, pentru că te adorm în fiecare noapte. Nu mai vorbesc despre ele nimănui. Mă feresc să beau când sunt cu alți oameni și nici nu ascult cântece triste...

Încetul cu încetul, devin soția ta. Doamna Toată Lumea. Te înșel fără nici un pic de plăcere, dar mă consolez cu gândul că, de fapt, te aleg pe tine de fiecare dată.

Zeul meu blond a dispărut în ceturile scandinave. Nu ți-a lăsat decât barba lui, iar uneori, în unele clipe de grație, mi se pare că ești frumos, atrăgător, plăcut, cald și plin de viață.

În astfel de momente, îmi spun că „mi-a venit vedenia"

Toamna lui 1979

Anul acesta îţi spun că am născut încă un copil. O să-mi răspunzi cu un aer contrariat: „Iarăşi? Nu se poate!"

Toamnele anilor 1980 şi 1981

Nimic. Te captivează totul în afară de mine. Eu îi captivez pe alţii. Sunt mulţumită dimineaţa, când plec de acasă, şi sunt mulţumită seara, când mă întorc. Îmi închipui că asta este fericirea. Iar din când în când sunt uşor deprimată. Niciodată n-am fost puternică. Copiii se fac tot mai mari. Uf! Ne certăm, stăm bosumflaţi, apoi ne împăcăm. De multe ori am impresia că te obosesc, te oblig, te plictisesc. Adesea îmi doresc să pleci sau să mori. Cu toate astea, te iubesc foarte mult. Şi, în acelaşi timp, te urăsc foarte mult.

Toamna lui 1982

S-a născut Juliette. Nu va avea tată. Nici ea! Mama ei va fi mai puţin singură, iar remuşcările mele vor fi mai puţin intense. Sau mai puternice? Nu mă mai gândesc. Te îndepărtezi din ce în ce mai mult. Şi eu. La prima vedere, familia noastră e mai armonioasă

decât înainte. Poate că o să mai facem un copil iarna asta. Plătim prea multe impozite.

Toamna lui 1983

L-am făcut. Dar l-am pierdut. În a treia lună de sarcină, am făcut rubeolă. Erai înnebunit de frică. Din ziua în care mi-au apărut primele bubițe până când am primit verdictul că trebuia să-l omorâm, mi-am purtat micul condamnat timp de două săptămâni îndelungate. Nu-l mai atingeai. Nici înainte nu-l atingeai prea mult... Eu îmi doream să ezit, să mă gândesc, iar tu voia să scapi de el cât mai repede. Când au spart oul, n-ai vrut să vii cu mine în sala de tortură. Oare vei lipsi întotdeauna de la nașterea și moartea copiilor tăi? Durerea ne-a răstignit pe amândoi, pe mine și pe copil. Fratele tău a fost cel care a venit să mă vadă la spital – tu aveai treabă. În ciuda amabilității și a chipului tău necăjit, mi-ai stârnit o ură mocnită care a izbucnit abia mai târziu.

Vizita de rutină din vara aceasta ne-a adus împreună încă o dată: am stat singuri în casa noastră mare, încinsă de un iulie torid. Totul era sinistru și, mai ales, tu. Cu atât mai rău pentru tânărul blond... Dacă văd un bărbat vesel, amuzant, fie că are pielea său părul negru, nu răspund de ce-am să fac...

În fața casei se află o tufă neîngrijită de trandafiri zbârliți și plini de viață. Miros atât de frumos și

împrăștie un parfum atât de puternic, încât, de fiecare dată când rup unul, mă gândesc la băiețelul surd și orb care urla de spaimă atunci când mi-a fost smuls din pântece.

Dar îmi spun că parfumul trandafirilor n-ar fi fost mare pierdere pentru un băiețel care nici măcar nu i-ar fi putut vedea niciodată. Și n-ar fi văzut mai ales că sunt presărați cu spini necruțători.

Mi-am făcut o programare pentru vineri la clinica din Villefranche – e vorba de un nou copil. Cel de acum nu e bine-venit. Am hotărât singură, iar tu ai încuviințat. Nici el nu va avea parte de trandafiri. Și n-am nici un motiv pentru ceea ce fac, dar ar fi prea ușor să-i pedepsim doar pe nenorociți. Mâine dimineață, devreme, trebuie să mă duci la clinică. Desigur, nu vei rămâne cu mine toată ziua.

Ginecologul care îmi va face întreruperea de sarcină mi-a tras o săpuneală care a întrecut orice măsură, dar bineînțeles că n-ai spus nimic.

Sigur că, încetul cu încetul, am început să nu mai cred în mitologia scandinavă. Construisem castele în Suedia, cum ar fi spus Sagan[1]. Acum rătăcesc printre ruine, în căutarea temnițelor subterane.

---

[1] Françoise Sagan (1935–2004): romancier și dramaturg francez. Personajul face aluzie la piesa *Castelul din Suedia*, publicată în 1960 (n. tr.).

Toamna lui 1984

A murit mama. Când v-am văzut la înmormântare, pe tine și pe copii, m-am emoționat până la lacrimi. Îi pregătiseși pentru această petrecere macabră, de care poate că mă bucuram numai eu. Toți trei erați sobri și frumoși – două capete blonde și unul brunet. Am înțeles că numai eu lipseam: eram legați unii de alții precum colțurile unui pătrat. Grija ta față de mine mi-a reaprins tandrețea, care, încetul cu încetul, a început să ardă domol. De aceea, mi-am dorit să trăiesc intens alături de tine, alături de voi, să trăiesc o mare fericire, o mare iubire, și, în tainița inimii mele, am hotărât să-ți fac acel copil despre care reîncepuseși să-mi vorbești cu foarte multă sfială.

Toamna lui 1985

Alain insistă să mă vadă. Nu voi spune nu, atât pentru că insistența lui mi se pare măgulitoare, cât și pentru că e cu totul altfel decât tine. Dar nu cred ca are de ce să te deranjeze. Dimpotrivă.

Mi se pare ciudat că încă încerc să te consider extraordinar. Și totuși, nu-i chiar atât de greu să te prefer lui Alain: e frumos și seducător, dar face dragoste mult prea prost... În timp ce, cu tine, amorul e foarte sofisticat și imposibil de ratat. Ah, desigur, nu facem amor foarte des, nu durează mult și nici nu prea

variem. Unde mai pui că nu ești niciodată tandru și... am mereu impresia că nu-ți place foarte mult, dar, în fine, tot cu tine îmi place cel mai mult și tot cu tine e cel mai bine. E ca și cum m-aș masturba... Ah, că tot veni vorba... Oare e bine să numim „a face dragoste" ce se întâmplă între noi? Nu cumva e mai degrabă un caz tipic de masturbare în doi?

Ne întoarcem împreună dintr-o vacanță în Tunisia. A fost plăcut, și totuși... Mi se pare că a lipsit complicitatea intimă între noi. N-a fost nimic încântător, nimic pasionant. Cuplul nostru este lipsit de rezonanțe magice, de legături subterane.

Copiii mei mor din ce în ce mai tineri. Ultimul, cel la care mă gândisem anul trecut, n-a trăit nici măcar o zi. O lene egoistă, o inerție puternică și mai ales teama că-mi voi da alte motive să te urăsc m-au împiedicat să merg la ginecolog și să-mi scot steriletul, care e o pavăză nemaipomenită: îmi ocrotește entuziasmul și optimismul. E ușor ca, mânată de un impuls, să arunci la coș o folie de anticoncepționale, dar, atunci când ovulele tale se află sub protecția feroce a unui triunghi de cupru și îți dorești un copil, trebuie să ți-l dorești mai mult de zece minute. Cel puțin până când îți vine ciclul și până când mergi la ginecolog, ca să-ți scoată din pântece temnicerul de metal... În cele din urmă, ultimul meu copil, copilul meu nenăscut, a rămas ideal, abstract – a rămas în spatele sârmei ghimpate. Steriletul – lagăr de exterminare pentru copiii pe care îi așteptăm fără să-i fi chemat... Dar se întâmplă

și minuni – e mult mai liniștitor să mizezi pe ele în mod vag...

Sau poate că tatăl îi trimite lui Moș Crăciun o jalbă clară și insistentă, sau poate își dorește un copil atât de mult, încât declanșează o sarcină pe fond nervos... Dar n-a fost niciodată stilul tău.

Așa că am să mă întâlnesc din nou cu Alain și cu farmecele lui poleite de o carantină strălucitoare. Aveți aceeași vârstă. Pari mai tânăr decât el, deși el mai puțin bătrân decât tine.

Toamna lui 1986

Toată viața mi-a fost dată peste cap. Alain este brunet, vesel, fermecător, amuzant. L-am iertat de mult, fără să fac nimic pentru a-l vindeca: a rămas la fel de neîndemânatic atunci când mă mângâie și când face amor cu mine. M-am îndrăgostit cu adevărat de Crăciun. Am fost contrariată. Am hotărât să reacționez. Dar felul în care a recunoscut că și el e învins m-a descumpănit.

Dar tu? Ce-ai făcut în tot acest timp? Ai fost mereu în altă parte. Ai început să pleci de acasă din ce în ce mai devreme și să te întorci din ce în ce mai târziu... Tot anul m-am gândit că e vorba despre alte femei sau, mai grav, de altă femeie. N-ai încercat să-mi arăți că mă înșel. Și iată cum am ajuns! Căsătoria noastră este un contract tacit de libertăți reciproce. Așa merg

lucrurile. Dar mi-ar plăcea să fii cu adevărat lângă mine atunci când te prefaci că ai fi.

Vara asta, am avut accese de indiferență dureroasă, de tăcere sufocantă, de orbire voluntară. Am vrut să te părăsesc. Poate că ți-ai dat seama. În mod instinctiv, gândul că te-aș putea părăsi te neliniștește, te face să mă strângi în brațe și să fii grijuliu. Grijuliu... E prea târziu! Simt că, în curând, vor începe certurile, lacrimile, melodrama. Eu deja am căpătat experiență, dar îmi fac griji pentru tine. Și pentru copii. Nu mai sunt atât de mici cât să-mi țin gura, dar nici suficient de mari cât să înțeleagă ce se întâmplă. Vă iubesc pe toți trei, atât împreună, cât și pe fiecare în parte, dar a apărut în viața mea un bărbat care a rămas mai mult decât alții. Simt că e important pentru mine și că va fi important multă vreme de acum încolo. Nu și că va fi contat – renunț la acest viitor anterior expeditiv. Nu vreau să închei cu el ceea ce poate că nici măcar n-am început cu tine.

Om trăi și om vedea...

Iarna dintre 1986 și 1987

A sosit momentul adevărului. Nu știi tot, dar știi esențialul. Ai hotărât să lupți. Cu atât mai bine! Îți spun sincer că nu mă așteptam la una ca asta, dar prea era totul atât de simplu? Am vrut să aflu la câtă libertate mă îndreptățesc absențele tale.

Se pare că m-am înșelat cu totul. N-am înțeles nimic niciodată. Nu femeile te țineau departe de casa noastră, de brațele mele, de patul nostru. Nici măcar o femeie. Ci doar munca și indiferența ta. E mai rău decât orice. Mor de ciudă!

Între timp, îmi cercetezi viața sistematic. Uneori, vreau să mă revolt. Dar... La ce bun? Ai pornit o campanie de înnoire. Schimbi totul: felul în care îți organizezi timpul, preocupările, comportamentul, ba chiar și înfățișarea. Începi să fii grijuliu, înțelegător, tandru și prezent în cea mai mare parte a timpului. Iar cât privește amorul!... Vai, n-am nici un dubiu că e mult mai bine! De multă vreme ar fi trebuit să-ți mărturisesc gândurile mele năstrușnice. Oare l-aș fi trezit mai devreme pe tânărul zeu adormit, pe seducătorul blond și adorabil de altădată?... E ciudat că ceea ce m-a surprins cel mai mult la „înnoirea" ta a fost felul în care ți-ai decolorat părul. În mod strategic, te-ai făcut blond... Și iată că a reapărut Suedia! Da, dar... Nu-mi va fi ușor ca, de acum înainte, să mă opresc la culoarea aurie a părului tău. Știu că ai șuvițe negre, împletite cu fire argintii, pe care acum ți le mângâi cu gesturi domoale și atât de familiare, încât mă fac fericită...

Și totuși, îmi placi așa cum ești acum, combativ și resemnat. Cu farmecul tău nou, echivoc, inexplicabil, gătit cu podoaba misterioasă a privirilor unei femei – ale altei femei – ațintite asupra ta. Nu mi-ai povestit nimic, ci doar mi-ai dat de înțeles, dar, întrucât simt

că te dorește și altă femeie, mi se pare că ești și mai atrăgător. Sper să nu te rănească lipsa mea de gelozie.

Primăvara lui 1987

Când te-ai întors din Mali, mi-ai mărturisit că ai cunoscut o fată din partea locului și că ai avut o scurtă aventură cu ea. Se pare că era frumoasă. Îmi place să-mi imaginez o zeiță de abanos hipnotizată de strălucirea ta, contrastul dintre voi, pielea voastră jilavă, mâinile tale albe pe pielea ei cafenie, îmbrățișările voastre, picioarele ei frumoase de oțel brun, strânse în jurul taliei tale albe, și gurile voastre îngemănate, topite într-un sărut fără de rasă. Cum ai făcut dragoste cu o negresă, mi se pare că ești chiar mai blond, mai prețios, mai delicat, și mă gândesc cu drag la cum trebuie să fi arătat spectrul tău tandru și un pic dezorientat în zorii unei zile africane, la momentul despărțirii...

Aș vrea să te întorci deseori la mine după astfel aventuri! Înnobilat cu noi victorii, învăluit în parfumul exotismului, având în ochi o siguranță sumbră, mândria inefabilă de a fi fost ales, râvnit și cucerit, de a fi schimbat cu altcineva – mult mai ușor decât ai fi schimbat cuvinte – plăceri capricioase, imposibil de ținut în frâu.

Mi-e limpede că nici o femeie n-ar putea să te păstreze, pentru că tot timpul le părăsești ca să te întorci

la mine... Dar... dacă într-o bună zi nu le-ai mai părăsi?... Ar însemna, poate, că fericirea te așteaptă în altă parte.

Lipsa mea de gelozie e însoțită de fatalism. Cred că ai încercat odată să-mi demonstrezi că e mai degrabă o lipsă de iubire, un fel de indiferență. Mi-e destul de greu să concep o dragoste atât de tiranică, egocentrică și posesivă, care să-mi inspire un discurs precum: „Rămâi alături de mine, închide ochii, nu te uita la acea femeie frumoasă, nici la cealaltă, care te privește și te așteaptă. Să nu simți nici o plăcere și nici o tristețe fără mine! N-ai voie să mă seduci decât pe mine..." Dar unde ar mai fi rivalitatea? Ce s-ar alege de spiritul de competiție? Ar dispărea fiorul îngrozitor și delicios al îndoielii. Și bucuria de a ști că sunt una dintre femeile care îți plac, ba chiar că mă placi mai mult decât pe toate celelalte.

Înainte să plecăm în Spania, îmi povestești despre Gisèle. Vocea ta a devenit caldă; calde îi sunt și inflexiunile. Relația voastră durează de câteva luni. Nu știam nimic. Cu atât mai bine. De-ar putea neștiința mea să-ți vindece orgoliul rănit! E o femeie bine-venită în viața noastră. Prenumele ei are un efect liniștitor asupra conversațiilor pe care le purtăm.

Cât vom sta în Spania, vom vorbi deseori despre ea. Și despre Alain. Conversațiile noastre au devenit mai lejere abia după ce mi-ai făcut această confesiune, după ce s-a produs acest „scurtcircuit". Nu-mi place să umblu cu ascunzișuri, așa că am dat frâu liber vorbelor. Îmi pare rău că nu am o memorie suficient de

bună ca să-ţi povestesc tot, în cele mai mici detalii. Mi s-a părut de multe ori că eşti un tip suspect. Acum mi se pare că eşti şi mârşav. Voi fi la înălţime! În mod ciudat, mârşăviile ne apropie. Poate că ne vedem pentru prima oară aşa cum suntem şi abia acum începem să ne iubim. Sfârşitul vacanţei se îmbogăţeşte cu o nouă complicitate: oare mai avem vreun secret unul faţă de celălalt? Stratagemele tale odioase de a pune stăpânire pe viaţa mea privată nu-ţi umbresc farmecele. Dimpotrivă. Eşti un ticălos tandru şi imprevizibil, care se pricepe să facă amor.

Cred că e prima oară când îmi imaginez un viitor senin alături de tine. Îmi iau adio de la castelele din Suedia! Da, dar... oare cele construite în Spania sunt mai trainice?...

Astăzi

Mă întâlnesc deseori cu Alain. Ai vrea şi să nu-ţi spun, şi să ţi-o mărturisc. Speranţele şi sentimentele noastre nu sunt durabile.

În urmă cu zece zile, am fost la un pas de a merge la ginecolog, ca să-mi scot steriletul. Nu să mi-l schimb, ci să mi-l scot. Ce bine că sunt nehotărâtă! Pentru moment, nu mai vrei să vorbim despre copii. „Momentan" e un cuvânt bine ales: dorinţa noastră de a face un copil e întotdeauna o chestiune de moment.

Și totuși, pe măsură ce trec aceste dorințe momentane, îmbătrânesc și am tot mai multe motive să mă îndoiesc și să refuz. Păcat!

Avem în comun o casă cumpărată în rate și niște copii care se fac tot mai mari. Avem răni vechi care nu s-au închis niciodată. Și altele proaspete, care încă sunt larg deschise. Simțim nevoia să le zdrobim, să le scoatem în evidență, să le cocoloșim. Nevoia de a plăcea și de a avea o putere magică asupra semenilor noștri.

Și cred că avem unul pentru altul o tandrețe și o ranchiună pe care nu le vom potoli niciodată – ambele sunt sentimente dificile și, la momente diferite, ambele sunt tulburătoare.

Avem în comun și felul în care, atunci când facem dragoste cu altcineva, smulgem din rădăcină răul pe care nu ni l-am provocat unul altuia și felul în care ne compensăm suferințele pe care ni le-am pricinuit printr-o voluptate superficială, și certitudinea, unică și prețioasă, că fiecare dintre noi este unic pentru celălalt, că are corpul care se potrivește cel mai bine celuilalt, că este cel mai încântător, cel mai plăcut, cel mai priceput să stârnească plăcere, cel mai nerăbdător să o primească.

Ne mai rămâne speranța că, într-o bună zi, ne vom întâlni cu adevărat și vom rămâne împreună pentru totdeauna, că ne vom alege unul pe altul și ne vom seduce, că ne vom fi suficienți unul altuia și ne vom deveni indispensabili. Oare ce drum va trebui să mai parcurgem și câte suferințe să mai îndurăm, câte

descoperiri vom mai face şi câţi bărbaţi şi femei vor mai trece prin vieţile noastre ca nişte etape indispensabile? De câtă amărăciune, câte plecări şi câte întoarceri va mai fi nevoie?...

Ai dreptate. Am zis de prea multe ori „E prea târziu." Acum ştiu că niciodată nu e prea târziu. Bărbat blond, însoţitor, duşman şi frate al meu, într-un sens, faci parte din viaţa şi din destinul meu.

Ţie îţi datorez ceea ce sunt, o îndrăgostită rebelă, pentru că m-ai iubit şi, în acelaşi timp, m-ai chinuit, şi o femeie frumoasă, pentru că m-ai privit. Dar eu? Oare te-am modelat, în felul meu propriu – tandru şi violent –, cu afecţiunea şi duritatea mea, cu îndrăzneala şi laşităţile mele? Am impresia că n-am dus la bun sfârşit ceea ce am început împreună. Să ne acordăm timp. Şi blândeţea care ne-a lipsit de atâtea ori.

Bărbat blond, însoţitor, duşman şi frate al meu, furtunile au udat pragul casei mele. Dar înăuntru, departe de uşă, e cald, e bine şi uscat. Vino în prag să simţi împreună cu mine mirosul ploii care va sta, al trotuarului aburind sub averse şi al ierbii zdrobite de grindină! Încă nu s-a terminat nimic, dar deja totul se domoleşte.

Bărbat blond, dacă îţi place să stai cu mine şi dacă braţul pe care ţi l-ai petrecut în jurul gâtului meu nu se va îngreuna prea mult, vom aştepta împreună întoarcerea verii. Mă voi întoarce şi eu, ca o sălbăticiune care, de fapt, n-a hoinărit niciodată, ca să mă strecor

în curbura braţului tău, în acest colier de carne, care mă va proteja fără ca să mă strivească vreodată.

Bărbat blond, iubitul meu... Nu te-ai schimbat aproape deloc de la un vis la altul. Abia dacă ai îmbătrânit, abia dacă şi-au lăsat urma cei douăzeci de ani în care te-am căutat, te-am pierdut şi iarăşi te-am căutat... Iar eu, deşi m-am maturizat, am păstrat câteva comori pentru gura ta lacomă şi pentru mâinile tale tandre, pentru ştoiul tău catifelat şi azuriul limpede al ochilor tăi, pe care apropierea plăcerii abia dacă reuşeşte să-l întunece. Fie ca ochii tăi să mă privească întotdeauna cu blândeţe!... Dacă nu o merit, măcar mi-o doresc... Iartă-mă că închei aceste pagini, care ar fi trebuit să fie un cadou, nu o rugăminte... Pe pragul unde stăm şi contemplăm începutul unei noi zile, modestia, încrederea şi ardoarea sunt totul.

Bărbat blond, iubitul meu, să începem să ne iubim!